

ΟΗΣΑΥΤ

№
385

Οί στραγγαλισταί ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ

Αποτρόπαια και φρικιαστικά
εγκλήματα

Μία από τις προμερύτερες μουσικές οργανώσεις της χερσονήσου του Ντακάν έγινε οι περιφημοί «Θούγκς», που η δράση τους γεμίζει με τρόμο όχι μόνο τους Ιθαγενείς, αλλά και τους Ευρωπαίους.

Οι «Θούγκς» λέγονται επίσης και Σιδαίσι, γιατί λατρεύουν τον θεό του θανάτου και του Όλεθρου Σίδα και διαπράττουν ανήκουστα εγκλήματα προς τιμήν του.

Συνήθως, δεν διαλέγουν τα θύματά τους. Οι «Θούγκς» γλιστρούν ύπουλα τη νύχτα μέσα στο σκοτάδι και αλλοίμονο σ' εκείνον που θα βρεθεί μπροστά τους. Ρίχνονται άμεσως επάνω του και τον πνίγουν με τα χέρια τους. Έπειτα, εξαφανίζονται χωρίς ν' αφήσουν κανένα ίχνος πίσω τους. Τα εγκλήματα τους αυτά μένουν ανεξίτηλα, γιατί, εκτός από το θορυβώδες φασαγισμό αυτών των ανθρώπων, δεν υπάρχει κανένα άλλο κίνητρο, που θα μπορούσε να οδηγήσει τις άρχες στην ανάκληση των δραστών.

Στην ύπαιθρο, η δράση των «Θούγκς» είναι ακόμη σατανικότερη. Αιχμαλωτίζουν τον άρροπνημένο νυχτερινό διαβάτη και τον οδηγούν στο βάθος ενός δάσους ή μέσα σε σπηλιές, όπου τον υποβάλλουν σε φρικτά βασανιστήρια προτού να τον θανατώσουν.

Ο βροχιακός θάνατος, που προσυμπεριήλθε πριν από μερικά χρόνια στο χριστιανισμό, απεκάλεσε καταπιεστικά πράγματα για τη δράση των «Θούγκς». Οι οποδοί αυτοί της λατρείας του Σίδα έχουν ειδικά κέντρα, όπου γίνεται η μυσική των πιστών. Χρησιμοποιούν επίσης όλα τα μέσα, για να διεισδύσουν το ζήλο τους και να τους παρακινήσουν στο εγκλημα.

Το συνθεστέρο απ' αυτά είναι μία ειδική κατάστας μέθης, που την προκαλούν με τρεις διαφορετικούς τρόπους.

Στην πρώτη περίπτωση χρησιμοποιείται ένα ποτό, που είναι μίγμα δυνατό αλκοόλ, με απόσταγμα του χυμού δύο φυτών, του «ράγκ» και της «τάφιας».

Στη δεύτερη χρησιμοποιούν το όπιο, που προετοιμάζεται, όμως, προηγούμενη εξέταση του οργανισμού.

Το δραστικότερο, τέλος, από τα ναρκωτικά και διεγερτικά ποτά που χρησιμοποιούν οι «Θούγκς» είναι η ινδική κάνναβη (μπούγγα ή γκουίντζα), το γνωστό χαλός. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, ο έν διεγερθεί ευρισκόμενος κυριεύεται από μία άσυνκράτητη μανία και είναι ικανός τότε να διαπράξει τα χειρότερα εγκλήματα, χωρίς να έχει συνείδηση τι κάνει.

Σε πολλές περιπτώσεις συγκεντρώνονται, οι «Θούγκς» εξαπολύουν ανδραγαθούς μεθυσμένους με ινδική κάνναβη, που πέφτουν μέσα στο πλήθος και σκορπίζουν το θάνατο δεξιά κι' αριστερά. Έως ότου καταρρέουν να τους συλλάβουν, προφθάνουν να διαπράξουν πέντε, δέκα και κάποτε περισσότερα εγκλήματα.

Μετά την καταδίκη τους, οι άνθρωποι αυτοί βασίζονται προς το θάνατο χωρίς καμιά διαμαρτυρία και χωρίς καμιά μεταμέλεια. Το πιο περίεργο είναι ότι κανείς απ' αυτούς δεν απεικάλυψε ποτέ το παραιτήριο για την οργανώσει στην οποία ανήκει.

Οι «Θούγκς» κλέβουν επίσης μικρά παιδιά, κόβουν τα κεφάλια τους και τα βάζουν μέσα στους ναούς του Σίδα, εμπρός στο είδωλό του θεού.

Μία διακλάδωση των «Θούγκς» είναι οι «μπραχμαχάρι» που πεθαίνουν μαζί με το θύμα τους και εξιλεώνονται έτσι για την πράξη τους.

Τελευταία, στη Βενγάλη, κατά τη διάρκεια μιας μεγάλης θορυβώδους τελετής, ένας «μπραχμαχάρι» έφαγε μία κοπέλα, που έλαχε να περάσει από μπροστά του και έπεσε μαζί της μέσα στο από το σφίξιμό του και άρχισε να κολυμπάει για να αμείψει πάνω της και την παρέσυρε μαζί του στο το ποταμού.

Οι «μπραχμαχάρι» ενεργούν κάποτε με μία φυλακισμένη, που είναι αληθινά καταπιεστική. Ανάβουν το μεγάλο φωτιά και πέφτουν μέσα σ' αυτή μαζί με το θύμα τους.

Για να εξουδετερώσουν κάθε αντίδραση του θύματος των, του σπάζουν προηγουμένως τις αρθρώσεις των ποδιών και όχι σπάνια του κόβουν το δεξί πόδι.

Οι «μπραχμαχάρι» έδωσαν επίσης να φτιάχνουν μια ειδική θηλιά, με δύο κόμβους, που την χρησιμοποιούν όταν θέλουν να αυτοκτονήσουν μαζί με το θύμα των. Οι διπλοί αυτοί απαγχονισμοί γίνονται συνήθως στα ιερά άλογα που περιβάλλουν τους ναούς του Σίδα.

♦♦

Πνίγονται τα παπάκια;

Όταν τα παπάκια έχουν ανατραφεί από κόττες, δεν μπορούν να μπουν στο νερό όσο είναι ακόμη μικρά. Μόνο η μητέρα τους μπορεί, προφυλάσσοντας τα κάτω απ' τις φτερούγες της, να τους αλείψει συγχρόνως τα πούπουλα με μία λιπαρή έκκριση που τα κάνει αδιάβροχα. Πολλοί πτηνοτρόφοι, που δεν το ξέρουν αυτό, απορούν συχνά γιατί βρίσκουν παπάκια πνιγμένα.

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Συγκινητικό διήγημα

Μία νυκτεία τόξα ο Ζάν γύριζε στην πατρίδα του, φορτωμένος το σάκκο του στον ώμο και τραγουδώντας ένα παλιό τραγούδι. Όπως είχε όλα τα τραγούδια των ναυτών, αιώνια και μονότονα, σαν τα κύματα του ωκεανού, που είναι όλα τα ίδια. Ο Ζάν είχε τρία χρόνια στα παράλια της Κίνας, κι' όταν είχε κανένας στην ξενιτειά πως να μάθει τα νέα τραγούδια της πατρίδας του;

Πές της πως θα ξανάβρω σαν άνδρουν τα πόδια...

Τώλεγε το τραγούδι αυτό ανάμεσα στους κίτρινους ανθρώπους των άσιατικών λιμανιών. Τώλεγε και τα βράδια στο καράβι, όπου κάτω από τ' αστέρια της Ανατολής, τώλεγε κι' όταν το καράβι μπήκε στο άγαστημένο λιμάνι της πατρίδας του.

Ο καπετάνιος, που είχε μία μέρα τα δακρυοκίνα μάτια του ναύτη του, του είχε πει:

— Έ, καλό παιδί, δεν βλέπεις την ώρα πότε να πάς να δής την αρσενωστική σου!

Και τούδωσε όχτω μέρες άδεια να πάει στο χωριό του και να γυρίσει.

Ο Ζάν θυμόταν τώρα όλα τα περασμένα. Όλα είχαν μείνει στη θέση τους μέσα στην καρδιά του, όπως έμειναν στη θέση τους οι βράχοι που περνούσε.

Νά ο σταυρός του χωριού που κάθε Μεγαλοβδομάδα πήγαιναν να κρεμάσουν αγριολούκους μαζεμένα από το λόγιο! Νά κι' ο «Αη Νικόλας» του χαλασμένου έρμολοχού στην άκρη του βαουλού μονοπατιού!... Νά κι' η βρύση, νά κι' ο γέρο... πλάτανος!...

Δεν είχε αλλάξει. Και εκεί κάτω που τελείωνε ο δρόμος, μέσα στο ήσυχο χωριό, έπαι έτοιμοι θα ήταν κι' οι γέροι του.

Ο πατέρας του θα ροφούσε άργα-άργα την πίπα του, η μάννα του θα γυπόπυσε το γάλα στην καρδιά της κι' η Άννικα, η γλυκιά της καρδιάς του, η δλόδρση και γελοστή κοπέλα, που η ματιά της είχε μείνει μέσα του σαν άναμμένο αγκιόκερι, θα βοηθούσε τους γέρους σαν παιδί τους. Τίποτα δεν θα είχε αλλάξει...

Πές της πως θα ξανάβρω σαν άνδρουν τα πόδια...

Κι' ο ναύτης πλησίασε στο χωριό, που κοίταξε πίσω από τις καστανιές. Περνούσε τώρα από τη μάντρα του νεκροταφείου, που φάνταζε με τους μούρους και τους άσπρους του σταυρούς άνακατεμένους, σαν τους γέρους με τους νέους στη ζωή...

— Έπαινε το τραγούδι από σεβασμό. Και τότε, μέσα στη βαθεία σιωπή π' απλώνονταν γύρω σ'αθήκες. Του φάνηκε πως κάτι άκουσε πίσω από τη μάντρα του νεκροταφείου, κάτι σαν σιγανό γυπύματα, σαν πνιχτά άναστενάγματα.

— Έπειτα έπαινε ο ήχος ο άλλόκοτος. Θα ήταν ίσως το αέρακι που φυσούσε στα κλαδιά. Το σκοτάδι γύρω έγινε βαρύ τώρα. Το φεγγάρι βασιλεύει πίσω από το δάσος. Ο Ζάν θέλησε να συνεχίσει το δρόμο του. Άλλά σε λίγο πάλι σταμάτησε. Ο άλλόκοτος ήχος ξανακούστηκε.

— Η φαντασία μου είχε... έπαινε σιγανό το ναύτη. Η άθνη κάποιο ζώο χυμένο σε καμιά τρύπα του τοίχου.

Δεν πίστευε σε βρυκόλακες, ούτε σε νεράιδες κι' άρχισε πάλι το τραγούδι του, άφοι κύτταξε και σημάδανε το μέρο από το όποιο έρχόντουσαν οι άναστενάγματα. Όταν έφτασε στην καλύβα των ναυτών που είχε πως έκαλε άκόμα μέσα ένα φως. Η πόρτα δεν ήταν κλειστή, και παρουσιάστηκε άξαφνα.

Οι δύο γέροι γονείς του ήταν εκεί. Δεν είχαν πιαστεί ακόμα. Ο πατέρας του καθόταν στη γωνία με τη σβυσμένη πίπα του στο στόμα. Η μάννα του είχε βάλει τα χέρια της άπάνω στο τραπέζι κι' είχε γείρει το κεφάλι της. Δεν μπορούσε να καταλάβει κανείς αν κοιμόταν ή αν έλειπε.

— Ο ναύτης φώναξε:

— Γεια χαρά σας!

Τότε οι γέροι γύρισαν ξαφνικά και είδαν τον ναύτη τους. Μά άμέσως μάλς τον άντίκρουσαν άρχισαν τα κλάματα.

— Τι είναι; Γιατί κλάτε; Έπαισε συμφόρα στο στήνι; τους ρώτησε άησυχος. Στεκότανε όρθιος, με το σάκκο στον ώμο και κύτταξε με άγωνία τα πονεμένα πρόσωπα των γέρον.

— Άχ παιδί μου! Άχ παιδάκι μου! Ο πατέρας του δέ μιλούσε. Τότε ο ναύτης πρόσεξε πως ο μάννα του φαινόταν...

— Ένας απ' τους προσκεκλημένους, για τρώς, άρπαξε άμέσως τη νύφη και την κουβάλησε μ' ένα αυτοκίνητο στο νοσοκομείο. Έκει, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες και τα κλάματά της, έκοπαν το δαχτυλίδι και ελευθέρωσαν το δαχτυλό της, γλυτώνοντας από γάμους.

Όταν ξαναγύρισε στον άντρα της, η Κρίστιν έμαθε τι είχε συμβεί: Άντι για τις δικές τους βέρες, είχαν πάρει κατά λάθος άλλες, μικρότερες. Η Κρίστιν χαμογέλασε άσηχημά, όταν φέρεσε σ' έγκαλία τη δική της βέρα.

σε σκούρο μαντήλι στο κεφάλι, σημάδι πένθους και ξεφώνισε με λαχτάρα:

— Πέθανε κανένας;

Μά η μάννα του έλεγε και ξανάλεγε: — Παιδί μου! Γιε μου!

Ο ναύτης πήγε άρμπτικά κοντά της, την έπιασε δυνατά από τον ώμο και της έπαι:

— Ποι είναι η Άννικα;

— Την άναψαμε ο θεός, παιδί μου. Θεός σχαρές' την! του άποκρίθηκε η γρηά.

Ο Ζάν πετάχτηκε πίσω σαν τρελλός. Θέλησε να πάει έκείνη τη στιγμή στο νεκροταφείο. Έπειτα όμως λύγισε άπ' τον πόνο του, έπεσε σ' ένα σκαμνί κι' έπιασε με τα δυο του χέρια το κεφάλι του. Πέρασε δλόκληρη τη νύχτα σε κείνο το σκαμνί με τα μάτια κοφωμένα στη φωτιά, δίχως να βγάξει μιλιά από το στόμα του.

Μόλις έξημέρωσε, ξαναγύρισε από τον ίδιο δρόμο στο νεκροταφείο. Οι γέροι τον συνάδεναν. Τούδειξαν τον τάφο της άγαπημένης του. Ήτανε κάτω από μία άγριαπιδιά, πλάι στον τοίχο του νεκροταφείου, όπου περνάει ο δρόμος. Το χώμα ήταν ακόμα φρέσκο. Τρεις μέρες είχαν περάσει από τη μαύρη, την κακή ώρα του θανάτου της.

— Τι έχεις γι' αυτή; ρώτησε άξαφνα ο πατέρας του Ζάν.

Μά τα μάτια του ναύτη είχαν γουρλώσει. Τό πρόσωπό του ήτανε κίτρινο κι' έτρεμε σαν να τον έδεσαν ο άνεμος.

— Έδώ είναι; Έδώ; έφώναξε άπελπισμένα.

— Έδώ.

Ο ναύτης γονάτισε, άγκάλιασε το χώμα και ψιθύρισε με λόγια πνιγμένα άπ' τους δυνατούς λυγμούς που τον συντάραξαν:

— Συχώρα με άγάπη μου, που δεν κατάλαβα τη γλυκεία σου τη φωνή, την ώρα που με καλούσε. Ναι, έν ήσουν, φτωχή μου Άννικα... Δεν είχα πεθάνει... Είχες πάει νεκροφάνεια... Θεέ μου, γιατί να μην το μαντέψω;

Σωριάστηκε κατόπιν λιπόθυμος πάνω στον τάφο της άρραδωναστικιάς του. Κλαίνοντας οι γέροι του τον σηκώσαν και τον μετέφεραν στο φτωχικό τους, άνασθητο, πληγωμένο δανάσιμα άπ' τη Μοίρα.

ΠΙΕΡ ΠΡΙΒΑΖ

Μία προληπτική νύφη

Μόνο μία γυναίκα μπορεί να καταλάβει τη ντροπιαστική πράξη ενός Κρίστιν Μάκ Μπρίν και ήδη κυρία Ρόμπερ Γουόρσον. Η νέα αυτή Άγγλιδα προτίμησε να υποφέρει, να πονέει και να καταλήξει έπιτέλους στο νοσοκομείο, παρά να διακινδυνεύσει την εύτυχία του γάμου της βγάζοντας τη βέρα της...

Ύμνητος σε μία άγγλική στρατιωτική όπηρεσία κι' ήταν άρραδωνασμένη μ' ένα νέο του Πολεμικού Ναυτικού. Έπειτα από πολλές άναβολές, έφτασε τέλος η ημέρα του γάμου. Οι λοιποί συγγενείς και φίλοι του ζευγαριού μαζεύτηκαν στην έκκλησία. Η νύφη ήταν άμορφη, ο γαμπρός γερό παλληκάρι. Όλα πήγαν καλά, ώς την ώρα που ο γαμπρός θέλησε να περάσει τη βέρα στο δαχτυλό της νύφης. Είδε τότε ότι ήταν υπερβολικά στενή, κι' άφοι έπιχείρησε επανειλημμένως να της την φορέσει, την άφισε έπιτέλους στην άκρη του δακτύλου της. Το μυστήριο άσκοπολύθηκε. Άλλά η νύφη έδειχνε τώρα μία άλλόκοτη νευρικότητα. Κι' όταν έφτασε η ώρα να βγεί άπ' την έκκλησία, στο μπράτσό του έκαλετό της, λίγο έλειψε να πέσει λιπόθυμη. Καθώς την συγκρατούσε, ο Ρόμπερ είδε το δαχτυλό της, όπου φορούσε τη βέρα. Ήταν τώρα μούρο και πριμομένο!

— Εσπρώξα με δύναμη το δαχτυλίδι, για να πάω ως κάτω! έέλησε η κοπέλα με άσυσμένη φωνή. Θα ήταν κακό σημάδι για το γάμο μας, αν δεν το φορούσα καλά...

Ένας απ' τους προσκεκλημένους, για τρώς, άρπαξε άμέσως τη νύφη και την κουβάλησε μ' ένα αυτοκίνητο στο νοσοκομείο. Έκει, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες και τα κλάματά της, έκοπαν το δαχτυλίδι και ελευθέρωσαν το δαχτυλό της, γλυτώνοντας από γάμους.

Όταν ξαναγύρισε στον άντρα της, η Κρίστιν έμαθε τι είχε συμβεί: Άντι για τις δικές τους βέρες, είχαν πάρει κατά λάθος άλλες, μικρότερες. Η Κρίστιν χαμογέλασε άσηχημά, όταν φέρεσε σ' έγκαλία τη δική της βέρα.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 600

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΜΟΙΡΑ μιάς γενεάς

Παραπονιούνται τα νιάτα. Μία συνηθισμένη αγορά των κοριτσιών. Όταν έκοπασαν τα γέλια, τ' άστεία και τα παιχνίδια τους και κουρασμένοι άποφασισαν για λίγες στιγμές να σοβαρευθούν, σκέφθηκαν το άνωμαλο παρόν, έστρεψαν τη μνήμη στο φρικτό παρελθόν κι' άρχισαν να ξεδιπλώνουν το παράπονό τους σ' ένα άριμο κύριο, που δεν ξέρα πως βρέθηκε ανάμεσά τους.

Έλεγε ο ένας της συντροφιάς και οι άλλοι συμφωνούσαν:

— Μοίρα κι' αυτή η δική μας. Άπό τον καιρό που νοιάσαμε τη ζωή, μέρα καλή δεν είδαμε. Άνωμαλίες άσπεριτικές, άνωμαλίες έξωτερικές. Με βάσανα έδυάλαμε ένα γυναικείο. Μαρτύριο έλα για να συνεχίσουμε τις σπουδές μας.

Με τους ήχους σιορήνων έπηγαίναμε στο σχολείο μας. Με βομβαρδισμούς έδυάλαζε. Άγωνία η κάθε στιγμή μας. Και η πείνα; τι την κάνετε την πείνα;

Δεν είμαστε όλοι παιδιά μαυραγοριτών. Φτώχεια και μείζονα στο σπίτι. Ουρά στα συστήματα. Συμπτώματα άποελαττωσέως. Πελάγρια στα πόδια. Τα δέκατα της άδενιοπαθείας. Έπειτα μη λησμονήτε και το έθνικό φιλότιμο. Κάποιοι άπό το σπίτι όλο και θα πήρε το μέρος του στον άγώνα έναντι των κατακτητών. Όλο και κάποιοι ταλαιορρήκη άπό την οικογένεια στη φυλακή, στην όμηρία, στο έκτελεστικό άπόσπασμα, στο Χαϊδάρι... Τι μαρτύριο γι' αυτόν, πόση άγωνία για τους άλλους. Κι' έμεις, έρρηδο τότε, μεγαλώσαμε μέσα στη μαύρη αυτή άτμόσφαιρα.

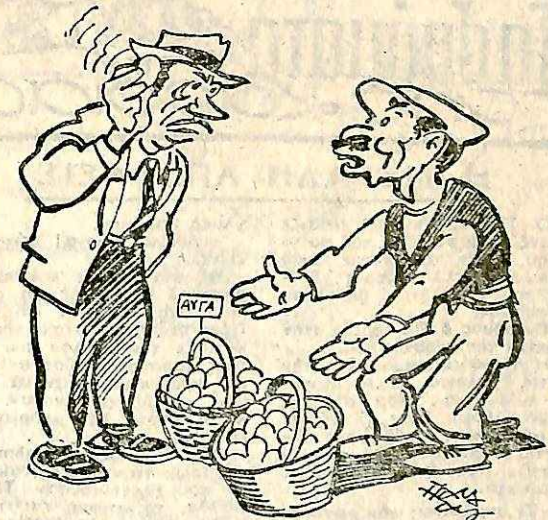
Μου λέτε και κάτι που να χαρήκαμε, σαν παιδιά, σαν παλληκάρια; Ούτε μία έκδρομη. Ούτε ένα κανουρίο φορέμα. Με κουρέλια, με φώλες στα παπούτσια, με φτωγμένους άγκωνες έπερινούσαμε τα χρόνια της χαράς.

— Έχετε δίκιο — συμφώνησε ο άριμος κύριος. Αυτά όμως όλα άνήκουν στο παρελθόν. Περσάμενα ξεχασμένα.

— Έτσι λέτε; — τον δέκονε μία κοπέλα της συντροφιάς που σπούδαζε χημεία — Έτσι λέτε; Στο παρελθόν άνηκε ο πόλεμος. Άλλά μήπως είναι η έδυαδονία σήμερα; Μήπως τώρα, μετά τον πόλεμο, έμεις οι νέοι ζούμε, όπου δάζουμε, εργάζομαστε, διασκεδάζουμε με όση άνεση έχουμε, όπου άδύναται, εργαζόμαστε, διασκεδάζουμε στην εποχή μας; Άνωμαλίες και άκαταστασία όλα. Μία άτυφώσιμη άοριστίας μας περιβάλλει. Δεν ξέρουμε τι θα γίνει ως που να βραδύσει, δεν ξέρουμε τι θα...

— Έννοια σας και δεν είναι καλύτερη η δική μας, πήρε το λόγο τώρα ο άριμος. Ο σημερινός έξητητής, ο σημερινός πενητητής δεν έφραγαν κι' αυτοί ήσυχα το ψάι τους. Ρωτήστε τους πατέρες σας. Άγώνες στη Μακεδονία, ο Βαλκανικός, ο πρώτος Ευρωπαϊκός, ο διχασμός, έσωτερικές άνωμαλίες, κινήματα, επαναστάσεις, άνατροπή καθεστώτων. Πότε είδαμε καλή μέρα; Και μην ξεχνάτε ότι δεν έμειναν κι' έμεις έξω από το δεύτερο πόλεμο. Πεινάσαμε κι' έμεις, βασανισθήκαμε κι' έμεις. Σκεφθήτε δε ότι για μας ήταν άπλο το μαρτύριο. Γιατί έμεις είχαμε και την εύθυνη τη δική σας. Είχαμε και τις τύψεις, γιατί σας φέραμε σ' ένα κόσμο παραγμένο. Είχαμε τη λαχτάρα να σας βγάλουμε όσο το δυνατό με λιγότερες ζημιές από τη θύελλα. Μην παραπονιέστε λοιπόν περισσότερο από μας. Κι' οι δυο άδικηθήκαμε από τη μοίρα μας. Κι' έσείς μόνον βρίσκεστε στο έμμερομα μιάς καινούργιας ημέρας. Νέους κόσμους άπόσχετε η έπιστήμη. Παρατίνετα η ζωή, εκμηδενίζονται οι άρρώστειες, βασίμια προμηνύονται. Έσείς έχετε την έλπιδα να τα πιάσετε και να τα χαρήτε. Έμείς δεν μας παίρνει η ώρα. Δε σας φθονούμε. Με γεια σας και χαρά σας. Σας τα λέω όμως για να μη νομίζετε πως έμεις είμαστε οι τυχεροί του παιχνιδιού κι' έσείς οι άπόκληροι της μοίρας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΓΓΥΗΣΙΣ

— Μην τα φοβάσαι καθόλου! Είναι... προπολεμικά!...

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

ΕΝΙΜΕΤΡΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

"Ανοιξεις! "Ανοιξεις!

Άς ξεχάσουμε για λίγο τα πολιτικά τα μίση, την άκρίβεια, τη φτώχεια, το δελτίο, την ουρά κι' η καρδιά μας άς γεμίσει από φως κι' από χαρά.

Τ' ανοιξιάτικο το θάυμα το χρυσό και γαλανό κάθε άνθρωπο κοινό ποιητή μπορεί να κάνει...

Ήρθ' η Άνοιξη και πάλι, ο καιρός έχει γλυκάνει, άνθισαν οι μαργαρίτες, φούντωσε η πασχαλιά, όλα κάτι έχουν κλάψει άπ' το ύψιου τα φίλια και ξεχύνονται πλημμυρά τ' ανοιξιάτικα τα μύρα.

Ή βασανισμένη γη μας έστολίσθηκε και λάμπει, γιορτινή έπλησαν όψι τα βουνά μας και οι κάμποι, λουλουδιζούνε βιολέττες, παπαρόνες και τουλίπες οι αισθήσεις ζωντανεύουν λες και ήτανε νεκρές κι' ο χειμώνας και οι λύπες άναμνήσεις έχουν γίνει έφιαλτικές, πικρές.

Και η όσφρησι μεθάει, και η όσρα θαυμάζει, και σπλύνεται το βλέμμα σε μία πράσινη κορφή, όλα μας άρέσουν όλα, τίποτα δεν μας τραβάει κι' άπ' τη μία στιγμή στην άλλη το κρυφό μας το μαράζι.

Και η όσφρησι μεθάει, και η όσρα θαυμάζει, και σπλύνεται το βλέμμα σε μία πράσινη κορφή, όλα μας άρέσουν όλα, τίποτα δεν μας τραβάει κι' άπ' τη μία στιγμή στην άλλη το κρυφό μας το μαράζι.

Κι' έσείς μήπως δε ζητάτε το καλύτερο; — Ναι, αλλά το δικό μας το καλύτερο, το πολύ-πολύ να μας φέρει εκεί που βρισκόμαστε άλλοτε έσείς. Στην άνύρθωση των έρεπινών. Στην άποκατάσταση εκείνων που σε σας φανίνονταν φτωχά και άσημαντα. Νά η διαφορά. Έσείς έχάσατε με την έλπιδα το καλύτερο. Έμεις ζούμε με την έλπιδα να φθάσουμε εκεί που είχατε έσείς σταματήσει. Συμφωνήστε ότι λίγες γενεές έχουν να δείξουν μοίρα βαρεία σαν τη δική μας.

— Έννοια σας και δεν είναι καλύτερη η δική μας, πήρε το λόγο τώρα ο άριμος. Ο σημερινός έξητητής, ο σημερινός πενητητής δεν έφραγαν κι' αυτοί ήσυχα το ψάι τους. Ρωτήστε τους πατέρες σας. Άγώνες στη Μακεδονία, ο Βαλκανικός, ο πρώτος Ευρωπαϊκός, ο διχασμός, έσωτερικές άνωμαλίες, κινήματα, επαναστάσεις, άνατροπή καθεστώτων. Πότε είδαμε καλή μέρα; Και μην ξεχνάτε ότι δεν έμειναν κι' έμεις έξω από το δεύτερο πόλεμο. Πεινάσαμε κι' έμεις, βασανισθήκαμε κι' έμεις. Σκεφθήτε δε ότι για μας ήταν άπλο το μαρτύριο. Γιατί έμεις είχαμε και την εύθυνη τη δική σας. Είχαμε και τις τύψεις, γιατί σας φέραμε σ' ένα κόσμο παραγμένο. Είχαμε τη λαχτάρα να σας βγάλουμε όσο το δυνατό με λιγότερες ζημιές από τη θύελλα. Μην παραπονιέστε λοιπόν περισσότερο από μας. Κι' οι δυο άδικηθήκαμε από τη μοίρα μας. Κι' έσείς μόνον βρίσκεστε στο έμμερομα μιάς καινούργιας ημέρας. Νέους κόσμους άπόσχετε η έπιστήμη. Παρατίνετα η ζωή, εκμηδενίζονται οι άρρώστειες, βασίμια προμηνύονται. Έσείς έχετε την έλπιδα να τα πιάσετε και να τα χαρήτε. Έμείς δεν μας παίρνει η ώρα. Δε σας φθονούμε. Με γεια σας και χαρά σας. Σας τα λέω όμως για να μη νομίζετε πως έμεις είμαστε οι τυχεροί του παιχνιδιού κι' έσείς οι άπόκληροι της μοίρας.

Κι' έσείς μήπως δε ζητάτε το καλύτερο; — Ναι, αλλά το δικό μας το καλύτερο, το πολύ-πολύ να μας φέρει εκεί που βρισκόμαστε άλλοτε έσείς. Στην άνύρθωση των έρεπινών. Στην άποκατάσταση εκείνων που σε σας φανίνονταν φτωχά και άσημαντα. Νά η διαφορά. Έσείς έχάσατε με την έλπιδα το καλύτερο. Έμεις ζούμε με την έλπιδα να φθάσουμε εκεί που είχατε έσείς σταματήσει. Συμφωνήστε ότι λίγες γενεές έχουν να δείξουν μοίρα βαρεία σαν τη δική μας.

— Έννοια σας και δεν είναι καλύτερη η δική μας, πήρε το λόγο τώρα ο άριμος. Ο σημερινός έξητητής, ο σημερινός πενητητής δεν έφραγαν κι' αυτοί ήσυχα το ψάι τους. Ρωτήστε τους πατέρες σας. Άγώνες στη Μακεδονία, ο Βαλκανικός, ο πρώτος Ευρωπαϊκός, ο διχασμός, έσωτερικές άνωμαλίες, κινήματα, επαναστάσεις, άνατροπή καθεστώτων. Πότε είδαμε καλή μέρα; Και μην ξεχνάτε ότι δεν έμειναν κι' έμεις έξω από το δεύτερο πόλεμο. Πεινάσαμε κι' έμεις, βασανισθήκαμε κι' έμεις. Σκεφθήτε δε ότι για μας ήταν άπλο το μαρτύριο. Γιατί έμεις είχαμε και την εύθυνη τη δική σας. Είχαμε και τις τύψεις, γιατί σας φέραμε σ' ένα κόσμο παραγμένο. Είχαμε τη λαχτάρα να σας βγάλουμε όσο το δυνατό με λιγότερες ζημιές από τη θύελλα. Μην παραπονιέστε λοιπόν περισσότερο από μας. Κι' οι δυο άδικηθήκαμε από τη μοίρα μας. Κι' έσείς μόνον βρίσκεστε στο έμμερομα μιάς καινούργιας ημέρας. Νέους κόσμους άπόσχετε η έπιστήμη. Παρατίνετα η ζωή, εκμηδενίζονται οι άρρώστειες, βασίμια προμηνύονται. Έσείς έχετε την έλπιδα να τα πιάσετε και να τα χαρήτε. Έμείς δεν μας παίρνει η ώρα. Δε σας φθονούμε. Με γεια σας και χαρά σας. Σας τα λέω όμως για να μη νομίζετε πως έμεις είμαστε οι τυχεροί του παιχνιδιού κι' έσείς οι άπόκληροι της μοίρας.

— Έννοια σας και δεν είναι καλύτερη η δική μας, πήρε το λόγο τώρα ο άριμος. Ο σημερινός έξητητής, ο σημερινός πενητητής δεν έφραγαν κι' αυτοί ήσυχα το ψάι τους. Ρωτήστε τους πατέρες σας. Άγώνες στη Μακεδονία, ο Βαλκανικός, ο πρώτος Ευρωπαϊκός, ο διχασμός, έσωτερικές άνωμαλίες, κινήματα, επαναστάσεις, άνατροπή καθεστώτων. Πότε είδαμε καλή μέρα; Και μην ξεχνάτε ότι δεν έμειναν κι' έμεις έξω από το δεύτερο πόλεμο. Πεινάσαμε κι' έμεις, βασανισθήκαμε κι' έμεις. Σκεφθήτε δε ότι για μας ήταν άπλο το μαρτύριο. Γιατί έμεις είχαμε και την εύθυνη τη δική σας. Είχαμε και τις τύψεις, γιατί σας φέραμε σ' ένα κόσμο παραγμένο. Είχαμε τη λαχτάρα να σας βγάλουμε όσο το δυνατό με λιγότερες ζημιές από τη θύελλα. Μην παραπονιέστε λοιπόν περισσότερο από μας. Κι' οι δυο άδικηθήκαμε από τη μοίρα μας. Κι' έσείς μόνον βρίσκεστε στο έμμερομα μιάς καινούργιας ημέρας. Νέους κόσμους άπόσχετε η έπιστήμη. Παρατίνετα η ζωή, εκμηδενίζονται οι άρρώστειες, βασίμια προμηνύονται. Έσείς έχετε την έλπιδα να τα πιάσετε και να τα χαρήτε. Έμείς δεν μας παίρνει η ώρα. Δε σας φθονούμε. Με γεια σας και χαρά σας. Σας τα λέω όμως για να μη νομίζετε πως έμεις είμαστε οι τυχεροί του παιχνιδιού κι' έσείς οι άπόκληροι της μοίρας.

— Έννοια σας και δεν

Ταφράματα της καρδιάς

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ο Τιμ Φρόγκγουελ έπαιζε μπριτζ στην αίθουσα του παιγνιδιού, όταν ακούστηκε ένας υπόκοφος αλλά φοβερός γδοποπος που συγκλόνισε ελόκληρο το σκάφος.

Εντρομος ο Τιμ έτρεξε στην καμπίνα της μηστής του.

Η Λόρνα είχε προβάλλει στην πόρτα, γαλήνια, όπως πάντοτε, τυλιγμένη μέσα σ' ένα κομψό κιμονό. Είχε αγκαλιάσει κι' αυτή την κοιμητή όπως άλλωστε οι περισσότεροι των έπιδατων, αφού ήταν περασμένα μεσάνυχτα.

— Τι συμβαίνει; τον ρώτησε.

— Τό πλοίο τρακάρισε κάπου. Δεν ξέρω πού ακριβώς. Άλλα πήγαμε να ντυθώ. Φόρεσε τα βερύτερα ρούχα σου.

— Πού είνε ο Νέντ;

— Δεν ξέρω. Πηγαίνω να ιδώ.

Κι' έφυγε. Άλλα έπειτα από δυο λεπτά ξαναγύρισε.

— Έλα γρήγορα! φώναξε.

Η Λόρνα υπάκουσε και τον ακολούθησε στο κατάστρωμα, όπου είχαν ήδη συγκεντρωθεί εκατοντάδες επιβάτες και όπου οι αξιωματικοί του πλοίου, με τα περισσότερα στα γυαία φώναζαν τη φοβερή φράση:

— Πρώτα οι γυναίκες και τα παιδιά.

Εμπρός, πήγαμε, ψιθύρισε ο Τιμ στη Λόρνα. Μην ανησυχείς. Δεν είνε τίποτε...

Πραγματικά δεν βρισκόταν σε μεγάλη απόσταση από την ξηρά. Το «Ταμύρ» είχε αποπλεύσει πρό όλγων μόλις ώρων από τη Μασσαλία για το Λονδίνο.

— Μα εγώ θέλω νάρθτε μαζί μου, σ' κι' ο Νέντ. φώναξε η Λόρνα.

— Θά σ' ακολουθήσουμε με άλλη βάρκα.

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε ο Νέντ, ο νεώτερος αδελφός του Τιμ, ώριος, με

γλυκό πρόσωπο.

Λόρνα! Λόρνα! φώναξε ο Νέντ.

Η νέα γύρισε και προχώρησαν ο ένας προς τον άλλον δρημτικά. Για μια στιγμή ο Νέντ στάθηκε διστακτικός και κύταξε τον αδελφό του, που τους παρακολουθούσε άκίνητος και προσεκτικά, σαν να περίμενε να ιδη τι θα κάνουν. Άλλα η Λόρνα δεν μπόρεσε να κρατηθή.

Ο θάνατος παραδοκώσε και ίσως ήταν η τελευταία φορά που βλέπντουσαν. Τι την έμελλε, τη στιγμή εκείνη, αν ο Τιμ μάθαινε την αλήθεια;

Έπεσε λοιπόν στην αγκαλιά του και τον έσφιξε με λαγτάρα.

— Καλή ανάμωσι, αγάπη μου! του είπε.

— Ο Θεός μαζί σου, λατρετή μου! απάντησε εκείνος.

— Εμπρός! Οι γυναίκες στις βάρκες! διάταξε ένας αξιωματικός.

Οι δυο νέοι αποχωρίστηκαν κι' η Λόρνα προχώρησε προς τη σκάλα. Τότε ο Τιμ της φώναξε:

— Στάσου Λόρνα! Νά, πάρε αυτό. Είνε το ισέκ για τις πενήντα χιλιάδες λίρες, που έφερα από την Αφρική!... Νά τις μοιραστήτε με το Νέντ... Στο καλό!

Της έδωσε ένα φάκελλο κι' έγυρισε στον αδελφό του.

— Τιμ! ρώτησε δειλά εκείνος.

— Όστε το ήξερες;

— Ναι, το ήξερα. Πάμε τώρα.

— Έχω να σου μιλήσω.

— Μα... δεν θά επιβίθασθώ;

— Πού; Άνότη! Μα δεν βλέπεις ότι σ' αυτές τις βάρκες δεν θά χωρέση κανείς άδρας;

Ο Νέντ τον ακολούθησε στο μπάρ.

— Όστε το ήξερες; ξαναρώτησε, ενώ έπινε το ούισκυ του.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Αρχιπολισμάνευς

Βορύθυμος και κατηφής και μετ' εύλογου λύσσας παρατηρώ τας ευνουφείας κι' άβρας πολισμάνισους.

αΐτινες, αν τους πόθους μου τους λάνγους καταλάβωσιν, θά με καταδιώκωσιν κι' εϋθός θά με συλλαβώσιν. Τι τέρατα οϊκτρώντα και τι φρικτά σημεία ή σύγχρονος ή εποχή εσάκτως ένεφάνισε, έρμαιον είνε των γυνών και ή Άστυνομία κι' άβραι ύπάρξεις έσπευσον να γίνγουν πολισμάνισοι. Είνε προς δέξαν και τιμήν βεβαίως της γυνής διότι άνευ διαταγής κι' άνευ έπιφυλάξεως προσφέρουσα βοήθειαν εις τους πολισμάνεις συμβάλλει στην έμπεδωσιν της δημοσίας τάξεως.

Πλην όμως δεν το δέχομαι οϋδέ ποσώς άνέχομαι έμέ τον μόνον Δόν - Ζουάν να κάμωσιν κοπάνας, πιστευών δε πάλιν οϋδέν έμ εν βάλωσιν να διοικώ τας ευειθείας κι' άφράτας πολισμάνισους (Λισμάνισους), διότι ως Καζανοβους και ως κατακτητής, ως Ταμερλάνος των γυνών ή Κτενός (Ναπολέων, ιδεωδέστατος εμει έγώ διοικητής, άπάντων των θηλέων.

Άλλώς θά καταληφθώ υπό οϊκτρής δρογής και δεν θά είμαι του λοιπού ως νυν νομοταγής, όπότ' οι πολισμάνισοι θά με προηλασώσιν (κισωσιν) θά με συλλαβώσιν τας στολές φορώσαι (τας μεγάλας των και θά με φυλακίσωσιν στάς... φλογερές άγκάλας των!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— Ναι. Προχθές το βαθύ, στην Μασσαλία, την τρίτη ήμερα της άφίξεώς μου από την Αφρική... θυμάσαι; Είχα πάει να παίξω στο καζίνο και σ'ας άφησα στο ξενοδοχείο, έσένα και τη Λόρνα... Η τύχη θέλησε να χάσω όλα τα χρήματα, που είχα πάνω μου και γύρισα στο ξενοδοχείο, για να πάρω άλλα. Όταν έφθασα... σ'ας είδα που καθύσαστε στη βεράντα μισοαγκαλιασμένοι. Πλησίασα κι' άκουσα πού της έλεγες ότι έπρεπε να διακόψετε τις σχέσεις σας... Τέλος... τα άκουσα όλα. Εμπρός τί!... Μη μιλάς! Πιέ κι' άλλο... Πίνει!...

Ο Τιμ Φρόγκγουελ ήταν άνθρωπος που δεν του άρεσαν τα λόγια. Άρραβωνισμένος με τη Λόρνα είχε ξεκινήσει τρία χρόνια πρωτίτερα, για την Αφρική, σ' αναζήτηση τύχης. Όταν είδε ότι δεν εύρισκε δουλειά, πού να του αποδόση πολλά κέρδη, αποφάσισε να γίνει κυνηγός άγριων θηρίων. Κι' όταν οι άρχες άνηθήκαν να του δώσουν τη σχετική άδεια, ο Τιμ πήρε για σύντροφο έναν άλλο Άγγλο κυνηγό κι' έπί τρία χρόνια κυνηγούσε λαβράκια μέσα στα βότα, αντιμετωπίζοντας το διπλό κίνδυνο: των θηρίων και των ανθρώπων του νόμου. Έπί τέλους κατώρθωσε να μαζέψη το ποσό εκείνου των πενήντα χιλιάδων λιρών που είχε δώσει πρό όλγου στη Λόρνα. Τότε αποφάσισε να ξαναγύριση στην Αγγλία. Η νηυστή του κι' ο αδελφός του είχαν πάει να τον προϋπαντήσουν στη Μασσαλία.

— Εμπρός, πιά κι' άλλο! έλεγε κάθε τόσο στάν αδελφό του, ο Τιμ.

Κι' ο Νέντ έπινε ως πού έχασε τις αισθήσεις του.

Αμέσως τότε ο Τιμ τον σηκώσε από χέρια του, βγήκε από το μπάρ κι' έχώθηκε γρήγορα σε μία καμπίνα.

Έπειτα από τέσσερα πέντε λεπτά της ώρας ο Τιμ Φρόγκγουελ ανέθηκε τρέχοντας στο κατάστρωμα. Στην αγκαλιά του κρατούσε κάποια γυναίκα κοιμισμένη ή λιπόθυμη.

— Υπάρχει μία τελευταία θέσι! φώναξε την ίδια στιγμή κάποιος από τους αξιωματικούς του πλοίου. Μήπως μένει καμμία γυναίκα στο σκάφος;

— Έδώ είνε μία, αντίχησε ή φωνή του Τιμ. Είνε άνοισθητή.

Πυκνός σκοτάδι έπικρατούσε στο κατάστρωμα. Ο Τιμ Φρόγκγουελ φίλησε το άσπρο, που κρατούσε ψηφίζοντας:

— Άντιο, καλέ μου αδελφέ! Πλησίασε από σκάλα, παράδωσε το φορτίο του στους ναύτες που στέκοταν εκεί κι' έπειτα φώναξε προς τη διεύθυνση της βάρκας:

— Λόρνα, κατεβαζών και την αδελφή μου. Παράλαβε την, σε παρακαλώ, φρόντισε να την περιποιηθής... και... όπως είπαμε...

Έρριξε μια ακόμα ματιά προς τη βάρκα, άλλη μια στη σκάλα και ξανακατέβηκε στο μπάρ ψηφίζοντας:

— Ο Νέντ δεν θά δεχόταν ποτέ, να γίνει ή μεταμοίφισις αυτή. Όταν θά συνέληθ ήμεις θά έχη πιά σωθή.

Έπηρε κατεβή ένα μπρυκάκι με ούισκυ κι' ένα ποτήρι, κάθισε σ' έναν καναπέ κι' άρχισε να πίνει, με τα μάτια κορφωμένα στην πόρτα. Οι άκτινές του ποτού και οι ταλαντεύσεις του πλοίου, που έτοιμαζόταν να βουλιάξη του έλασαν το μυαλό.

Κι' έπινε, έπινε αδιάκοπα. Σε κάποια στιγμή τα θελωμένα μάτια του είδαν στο πλαίσιο της πόρτας, μια όπτασις! Τη Λόρνα και τον Νέντ, άγκαλιασμένους να τον άρραβωνίζουν. Και ψιθύρισε με πόνο!

— Στο καλό... στο καλό, Νέντ, στο καλό Λόρνα!...

ΧΑΡΩΝΤ ΓΟΥ'Ι-ΜΠΟΥΡΙ

Εμβόλια από αϋγά

Οι νέες κατακτήσεις της επιστήμης

Τα αϋγά έξερωρύντο άλλοτε μία νόστιμη μόνο και θρεπτική τροφή. Τώρα όμως αποτελούν κι' ένα άνεκτιμώτο όπλο της Επιστήμης, στον άγώνα της κατά των επιδημικών άσθενειών.

Η καινούργια αυτή χρησιμοποίησις τους άρχισε με μία τυχαία παρατήρησι. Ένώ ο γιατρός Έρνέστος Γκουντπάρτερ μελετούσε μία άσθένεια των πουλιών, συνέληθ να μείνη δίχως κατάλληλο θρεπτικό υλικό για τις μικροβιακές του καλλιέργειες. Για να διατηρήση ζωντανά τα μικρόβιά του, δοκίμασε να τα καλλιεργήση μέσα σ' ένα αϋγό, στο όποιο είχε άνοιξει μία τρύπα υ' ένα δοντοϊατρικό τρυπάνι. Και πάλι όμως οι μικροοργανισμοί ένεαν έξοσθενημένοι. Ο γιατρός σκέφθηκε τότε να μεταχειρισθ κατά τον ίδιο τρόπο ένα αϋγό γονιμοποιημένο, μέσα στο όποιο είχε άρχισει ν' αναπτύσσεται το έμβρυον. Αμέσως τα μικρόβια δυνάμωσαν, πολλαπλασιάσθηκαν καταπληκτικά πάνω στους ζωντανούς αυτούς, ιστούς και δημιούργησαν μάλιστα τους χαρακτηριστικούς μικρούς όγκους της ειδικής εκείνης αρρώστειας.

Είχε βρεθί πιά ένας εύκολος και φθηνός τρόπος καλλιέργειας των μικροβίων.

Τα έμβολια που προφυλάσσουν άπ' την εύλογιά, τον τυφοειδή πυρετό, τη λύσσα και διάφορες άλλες αρρώστειες, γίνονται ως γνωστόν με μικρόβια νεκρά ή έξοσθενημένα τόσο ώστε να τα σκοτώνη εύκολα ο οργανισμός. Η εισαγωγή τους στο αίμα προκαλεί τη δημιουργία (άντιτοξινών), που προφυλάσσουν έπί ένα χρονικό διάστημα τον άνθρωπο άπ' την αντίστοιχη αρρώστεια.

Η καλλιέργεια όμως των μικροβίων αυτών σε μεγάλη κλίμακα ήταν ως τώρα δύσκολη και πολυέσθη. Γι' αυτό, σε περιπτώσεις μεγάλων επιδημιών, τα εργαστήρια δεν ήταν πάντοτε ικανά να προμηθεύσουν άμέσως τις απαιτούμενες ποσότητες έμβολίων.

Τα μικρόβια του τύπου καλλιεργούντο σε ζυμιά βωδιού κρέατος, του κίτρινου πυρετού πάνω σε παντίκια, της εύλογιάς σε μοσχάρια, κλπ. Τώρα λοιπόν χρησιμοποιήθηκαν για το σκοπό αυτό τα αϋγά, που έχουν μάλιστα το προσόν ότι δεν περιέχουν άλλα άχρηστα μικρόβια. Τελευταίως, οι βιολόγοι του Ιδρύματος Ροκφέλλερ καλλιεργήσαν μικρόβια κίτρινου πυρετού σε γονιμοποιημένα αϋγά 6 ημερών, και παρατήρησαν ότι ο πολλαπλασιασμός τους στο εύνοικο αυτό υλικό γίνεται σε 3 μόνον ήμέρες.

Μία άπ' τις μεγαλύτερες Ιατρικές έπιτυχίες άφορα την «έγκεφαλομυελίτιδα των ίππων», μία αρρώστεια που θεορίζε τα άλογα και σκοτώνει τα 75% των θημάτων της. Ένα έμβολιο βγαλμένο άπ' το μυαλό άρρωστου άλόγου δεν έδωσε άποτέλεσμα. Με την καλλιέργεια όμως των μικροβίων σε αϋγά, παρασκευάσθη ένα άλλο έμβολιο, άποτελεσματικώτατο, που έχει σώσει ήδη χιλιάδες άλογα.

Άλλα μικρόβια που άπαιτούν ζωντανούς ιστούς για να πολλαπλασιασθούν, είνε της παιδικής παραλύσεως, της παρωτίτιδος και της άσθενείας του ύπνου. Το πρώτο άπ' αυτά δεν κατωρθώθη να καλλιεργηθ σε αϋγά. Άπεναντίας στην περίπτωση της παρωτίτιδος, οι βιολόγοι παρασκεύασαν το κατάλληλο προληπτικό έμβολιο, με τη μέθοδο του αϋγού. Έπίσης έστειλαν άπολύτως στο έμβολιο κατά του τύφου, φαίνεται δε ότι έχουν σημειώσει άρκετά ικανοποιητικές προόδους στην παρασκευή έμβολίου αντιγριπτικού.

Σ' ένα μόνο άπ' τα ειδικά έπιστημονικά έργαστήρια, χρησιμοποιούνται 35.000 αϋγά κάθε μέρα για την καλλιέργεια μικροβίων, κι' έχουν παρασκευασθ ως τώρα εκατομμύρια δόσεις έμβολίων, που δεν έσπεμίσαν ούτε μία άποτυχία.

Προβλέπεται λοιπόν άπ' τους έδικούς ότι δεν άπέχει πολύ ή ήμερα πού τα έμβολια για όλες τις επιδημικές αρρώστειες θά είνε άφθονα και πάμφθονα σ' ολόκληρο τον κόσμο.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Μ έπιφυλάξεις και δισταγμούς λίγο κουράγιο και θάρρος παίρνω για ν' άπευθύνω χαιρετισμούς, γραμμένους όμως σε στύλ μοντέρνο:

Χ αίρε, καυμένο τσιγαράκι λαϊκό, σε πήρε σβάρνα του πολέμου το κακό και στην άναποδη την εποχή έτούτη Δημητσανίτικο κατάντησε μπαρουτί.

Μπροστά σε σένα, βρέ τσιγάρο λαϊκό μου, τύφλα να έχη και ή βόμβα του άτόμου, γιατί στους φάρυγγες σαν μπαίνει του κοσμάκη τους συμπαραλιάξεις και τους κάνεις Ναγκασάκι!

Χ αίρετε, όλοι της Πρωτεύουσας οι τοίχοι, μεγάλα θύματα κι' έσείς της εποχής, σκληρή έφάνηκε πολύ για σας ή Τύχη, με άλλα λόγια είσαθε τοίχοι... άτυχείς!

Φιλοξενήσατε πολλές σπουδαίες φάτσες με γελαστές ή με περίλυπες γκριμάτσες, σε σας ποζάρισαν του Έθνους οι πατέρες, λές και του Χόλλυγουντ έγίνηκαν άστέρες!

Χ αίρε, καινούργια της πατρίδας μας Βουλή, είμ' έντελώς βεβαιωμένος λόγω πείρας, πως και με σένα θά γελάσουμε πολύ και θέμα θάσαι άνεξάντηλο σατύρας.

Θά είσαι πάντα εν έξάλλω καταστάσει, μέσ' των παθών θά σιγολώσης το καμίνι κι' όπως συνέβαινε κι' έπί Παπαναστάση άσπαστη ούτε μία καρέκλα δεν θά μείνη!

Χ αίρετε, δρόμοι, λεωφόροι και στενά, που σ'ας άπόμειναν για μόνα σας στολίδια κάτι πελώρια, πανύψηλα βουνά, που σχηματίσθηκαν άπ' τα πολλά σκουπίδια.

Τέτοιο φαινόμενο ποτέ δεν άνεφάνη και στον καιρό του Δελγιάνη τον παμπάλαιο. Ποιος ξέρει όμως... Ίσως το σκουπιδομάνι ν' άποτελή το έθνικό μας το κεφάλαιο!

Χ αίρετε, πάσης ηλικίας Έλληνίδες, νύστιμες, άνοστες, ποζάτες ή τσοχνίτες, που χέτε όλες σας με άνετρα κι' έλπίδες, να πάρτε Άγγλους και να γίνετε λαρβίνες.

Μυαλό δεν έχετε λοιπόν ούτε κουκούτοι, και δεν ζητάτε άπ' τον τόπο σας παποπούτσι, που είνε πάντα προτιμώτερο άπ' το ξένο όσο κι' αν είνε, βρέ κορίτσια, μπαλωμένο!

ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ Γ.
Εικονογράμματα
Μιχ. Γαλλία

Προχώρησε στο δωμάκι με τα βόσλα, κ' ἔκατσε σ' ἓνα παγκάκι. Κυττάει τὸ ρολόι του. Ἔντεκα καὶ δέκα.

Ἀκούσθηκε ὁ θορύβος προφυλακτικῶν βηματιῶν, καί, κάτω ἀπ' τὴν σελήνην, διαγράφει ἡ σιλουέττα μιᾶς γυναίκας. Ὁ Γιώργος σηκώνεται ἀπ' τὸ παγκάκι τοῦ μὲν ἔκλεισε καρδιοχτύπι. Ἡ Στέλλα πλῆσισε, κ' ἔβλεπε στὸ παγκάκι. Ὁ Γιώργος ἔκατσε κ' αὐτὸς κοντὰ της.

— Διάβασε τὸ σημειῶμά μου;... τὴ ρώτησε μ' ἀγωνία.

Τὸν ἀκούει μετ' ἀγωνία:
— Τί θεὸς νὰ γίνῃ, λοιπόν;...
— Τί θέλω νὰ γίνῃ;... Νὰ σταματήσω
πιά τὸ μαρτύριό μου καὶ τῶν δύο μὲς... Νὰ
ἐγκαταλείψωμαι σὰν ἀπλὰ ὄντα πού βρε-
θῆκαμε νὰ πολεμάμε, πού ματώσανε πο-
λεμῶντας τίς καρδιές τους...
— Πάλι, τὸ ἴδιον Γίωργος;... Δὲν θ' ἀν-
τάξει ποτέ;... ὅ, θὰ διαβιῶνιζες τὸ μαρτύ-
ριό μου;... ὅ, με κἀνης πάντα νὰ σοί
θυμίζω ποιά εἶμαι, καὶ ποῖος εἶσαι;...
... Τίς ἐπίασε τὸ πνεῦμα...

... καί μοι ἀγαπᾶς καί σου, Στέλλα!...
 τίς εἶπε αἰνὰ μὴ σταθερά...
 ... Σωπαί!...
 ... Τί καί ἂν σὺ πάσῃ ἐγώ;... ὀλαροῦνι
 στή θέσι μου τὰ ὅσα ἔκανες γιὰ μένα, σὺ
 σπερὰνθρωπος θυσιᾶς σου... Τὸ ἐπὶ πρ
 ῶτος, τότε, μεσὶ στὰ χιόνια, μεσὶ στον π
 ῶτο, ἐκεῖ πάντα, γιὰ νὰ μὲ ὅςτις πριν π
 ᾶν... Τὸ ἐπὶ εγκαταλείφθηκες τότε
 ὀρὲς ἀδύναμα στήν ἀγκαλιά μου... Δε
 ἴσκες, - θυμιάσει - τὴ δύναμι γὰ μου ἐν
 σταθεῖς ἂν δὲν εἴς πῆρα, δε σπουαῖ

... Λένε πώς σ' αγαπώ; ζητάω έξέταση!...
της ψυβήρισε με μιάν άγρια άποφασιστική
τητα.
— Δέν σόχων ηή τόσες φορές ότι δέν
γίνεται!...
— Τόσες φορές σ' άκουσα... Δέν μπο
ρω πιά...
— Θα μωρήσεις!...
Πιό δυνατό έξέπασε ό Γιώργος:
— Γιατί μ' έθωσες, τότε, άπ' τή νύχτι
των Γερμανών;... Γιατί δέν μ' άπαισε
νά με σπύσουν στόν τόχο;... Ή μοιρά

ἡγάμαζι, Ἰστέλλω... Μὴν τ' ἀρνηθῆς πῶς
 ἦ μοῖρα μὲς ἐνὶ νῆσιν...
 Ὁ θούρουος θνητῶν πὺν πλῆσαι ἔσχευεν,
 τοὺς ἀποκάρουεν ἀπὸ τοῦτον τὸν ἔταν ἀπὸ
 τὸν ἄλλον. Μπρῶστα τοὺς στεκέταν
 γερο - Βερνιόσι!...
 Ἦτανε κεράτος, Ζωηρός, φαίνόταν ἔν
 λαφρα πιμῆνος. Βλέποντάς τον, ὁ Γιώργος
 γος σπῆκῃς μ' ἕνα φοβερό ρίγος.
 - Α. ἔω ἐίστασε;... Εἶπε ὁ γέρος κα
 μογελαστός.
 - Ναι, κάποια ζάλη... τοῦ ἀποκρίθηκε
 ὁ Γιώργος. Τὸ ἄλλο...

Είλε μια σειρά από αληθινές ανθρώπινες ιστορίες, που οι ήρωες κι οι ηρωίδες τους, χαμένοι στα στρατογραφικά ύψη της φαντασίας, προέχονταν από μια στην πραγματικότητα. Τ' όνειρο του φτωχού κοριτσιού που ή φαντασία του δημιουργεί με το όνειρο της την ευτυχία στο πλευρό του βασιλοπούλου του παρασιτικού, τ' όνειρο του πομπη που πλάθει γυναίκα όπως τη θέλει κι όχι όπως την θέλει ο άλλος.

«ΘΗΣΑΥΡΟΥ»
Ἀπὸ τὸ πρῶτον πᾶσχαλινὸ φύλλο.

— Γιατί το λές αυτό, Μάρκο;... ούτως
γυρνήθηκε ζωπρά η Στέλλα. Ξέρεις ότι μου
κάνει κακό να τ' ακούω...
Ευθύμως ο γερσ. Βερνίγιος τής άποκρι-
θηκε.
— Τότε, να μὴν τὸ λέω... Μά, μήπως
δὲν εἶν' ἀλήθεια;... Μήπως δὲν εἶσαι πε-
ρισσότερο ἀδελφὸς τοῦ Γιώργου, παρά μη-
τέρα;
Σταμάτησε λίγο ὁ Βερνίγιος, γιὰ νὰ συ-
νέχισεν ὁ λόγο, τὸ ἴδιο εὐθύμα:
— Ἀς εἶπες, πὺς ξεχνιοῦνται κι' οἱ πό-
νοι καὶ μέσος καὶ μέσινον πᾶνω... Ὅλα

— Ποιος τα προσέχει, τώρα; οὐτά, πατέ-
ρα...» είπε ο Γιώργος με σφριγμένα δόντια.
Σιωπούσαν για λίγο κι' οί τρείς. Υστε-
ρα ξανάειο ο γερο-Βερνίζιος, μ' έρκεται
μελαγχολία ανακαταβήνιο στο κέφι του:
— Ποιος νά τό πιστεύει πως θά γέρνανα
τόσο γρήγορα!... Τόσο, που νάχω τώρα
γυμνός κακοχητή!...
— Έλα τώρα, νύ γέρασες!... τόν μάλμα-
σε ή Σελανιά. Πόσοι νέοι θά ζήλευσαν τό
γεροντά σου.
— Πάρε τό φέμισμα, Σελανιά μου... τίς

μωρό, και παίζοντας...
 'Η Στέλλα άκουγε με μισόκλειστα μάτια:
 - Θάταν ένα όμορφο μωρό... μουρμου-
 ρισε χωρίς να το θέλει.
 - Έγώ τόν έβλεπα σά μελαχροινό άν-
 τρουλιού... άπάντως ό γέρος. Κι' ύστερα
 σταν ή καμένη, ή μητέρα τόν έκλεισε
 για πάντα τα μάτια της, δεν μπόρεσα να
 του κρατήσω ποτέ κακιά...
 - Πατέρα... ψιθύρισε ό Γιώργος με συ-
 κνημένη την φωνή.

Ὁ Πῶργος κύτταζε τὸν πατέρα του μὲ ἔκπληξι καὶ μὲ τὰ μάτια γεμῆτα δάκρυα

... ἡ πόλις, καὶ ἰδοὺντες με δάκρυοι!...
 — Πόσο καλὸς εἶσαι, Μάρκο!... φησὶ
 ρισα.
 — Ὑστερα, στὸ τέλος, οὐνέχιος ὁ νερο
 Βερνιόνης, ἡ σκέπτημά μου, ἐγὼ λίγο τὸν ἄφ
 οὐμηνὸν στὶς φρενίδες τῆς πορνείας, χ
 ππεσε μιὰ φορὰ καὶ τὴν ἔφατα, λίγες π
 σταματήσαν. Ἦταν ἡ μερὶς μου, ὁ γ
 ρισα, Στέλλα... Καί, τότε, ἐπεὶ εἶπα πὺς δ
 ἔαχε νὰ χάσῃ τίποτα ὁ γυιὸς μου, ἐ
 ποφάδιζα νὰ τοῦ χάρισω μιὰ τρυφερή μ
 κοή μαμά, πού νὰ ἐλάνθανε τὴν γύλη

[illegible]

δέφε τα μαλλιά:
 "Γιωργό... 'Αγόρι μου... "Έλα στὰ λ
 γικά σου...
 "Έκείνος ἀπομακρύνθηκε ἀπότομα:
 "Οχι!... Μή με καίθεις!... φώναζε
 Τὸ χὰφι σου διοικεῖται ἀπὸ φωτὰ μέ
 στίς φλέβες μου!... Μὲ κάνει γὰ οὐ
 θῶ σὰν κολασμένο, σὰν πρελλό!...
 Τὴν ἀγκαλιάσε σφιχτά, καὶ πρόσθεσε
 "Σ' ἀγαπῶ!
 "Καὶ δὲν τὸν συλλογίσαις ἐκείνον;...
 ψιθύρισε ἡ Στέλλα, προσπαθώντας μάταια

— Έτσι είναι ένα μεγάλο παιδί... το
ἀποκρίθηκε. "Ένα παιδί με μιὰ εὐαίσθητ
καρδιά... Σὲ παρασύρει ὁ φλογερός σο
φιστικὸς ἢ ἰδιωκτὴς σο

θημένα ήταν και τα πρόσωπα των δύο αυτών θυμάτων. Στά μάτια της γυναίκας, που είχα απομεινεί αλόχητο, ήταν ζωγραφισμένος ένας τρελλός τρόμος, κάτι το απάσιο και το άνοητο τριχιστικό. 'Αντίθετα, τα μάτια του άνδρα ήταν κλειστά και τα χαρακτηριστικά του ήπιμα.

Η Μαρία γινε η δασκάλα που κέρριζε το
τοχία στο γάμο τους, μ' όλο που οι σκέψεις
της την έλτρεψαν μία παθολογική και ύ-
περτερη σχεδόν άγρια.

‘Αλλ’ ήταν τόσο κακοφτιαγμένος κι’ ήταν
τέτοια η έκφραση που έπαιρνε το πρόσωπό του
όταν ήθελε να φανή τρυφερός, που η Μαρία
αναγνώριζε στα χάδια του κι’ είχε τις στί-
μες αυτές την έντονη πως ένα φαρισηάρ-
κειδι πήγαινε να την δαγκώσει, για να χά-
μους στις φλέβες της το θλιψητήριο του.

Γιατί ο πρίγκιπας της Βενεζ’ άγαπούσε τ

Σ' έναν από τους περιηγητές αυτούς συνάντησε
 θηκε κάποτε με τον κόμητα ντ' Αντριανό.
 Ήταν ένα ανειδίκευτο άτομο, από εκεί-
 να που φαίνονται να έχουν κακομακάσει τον
 γιατρός τους. Ήναι η περίπτωση ενός οτιολό-
 γου μαλλιά της με λουλούδια, που είχε κάψει
 μόνιμη της από την ξέσυχή κι ο κόμης που δέ-
 χεται την ευγενική του προσφορά, ήθελε σε μια
 κοντά της, όπου ήταν ανεδοσπαστά τα βλέφα-
 δά του, να δει, αν ο κόμης είχε κάψει τον
 γιατρός της, αλλά δεν ήταν η θερμή υποδοχή, η
 που για χίλια δύο πράγματα, που κέρδιζε
 το, ελάττωμα, αναστοχάζει τον, ελάττωμα.

Εξάφρατο, η Μαρία είχε γίνει φίλη του. Έκείνου που μαθαίνουν τελευταίοι της απίστευτης της γυναίκας τους - όπως λέει και το γνωστό ρητό - είναι οι σύζυγοι. Αλλά, στην περίπτωση αυτή, συνέβη το αντίθετο. Ο πρώτος της Βενούζι την έμαθε πρώτος.

Δεν άλλαξε, όμως, καθόλου τη συμπεριφορά του απέναντι της γυναίκας του και δεν της έδειξε ποτέ την αντίληψή του παραμικρή. Απλά, μάλλον ότι εύνοιας αυτές τις σχέσεις. Γιατί έκανε τα πάντα για να τις διευκολύνει και για να δώσει στους δύο εραστές πε-

«Η Μαρία βρισκόταν στο βάθος της μεγάλης εκκλησίας και της ήταν αδύνατο να μετακινήθει, παρακολουθώντας έτσι τη φαιάτωση του εραστού της, παγωμένη από τη φρίκη και τον τρόμο. Ένα λεπτό αργότερα, είχαν έλθει η σειρά της και της.»

«Ο δολοφόνος σήκωσε το μαχαίρι του, που ταίριαζε ακόμη από το αλμυρό Αντρίκιου, και βύθισε με όρμη στην καρδιά της!... Έπειτα, οι τρεις αυτόι άνθρωποι κατέβασαν

Οικονομία στο γκάτζι

Υπάρχουν διάφορα «trick» που θα σας πηρεύουν να καμείτε μεγάλη οικονομία, γ να μαγειρεύετε με γκάτζι. Ανοίγετε το γνικό κλειδί κατά τὰ τρία τέταρτα μόν. Φροντίζετε να είνε καλά εβουλωμέ- σι οι τρύπες τῆς μηχανῆς. Ἡ φλόγα βέπει να είνε μπλε καὶ αομῃ καὶ νὰ ἡ μαυρίσει τὶς καταρρόες.

Ἄν ἀναδοσθύν, σημαίνει ὅτι οἱ σω-

ή νύχτα, κλείνετε πάντοτε τὸ γενικό

Όταν δεν αγαπάμε πιά...

Όλα τα αισθήματα μας έχουν ένα εύχαριστο ή θλιβερό τέλος. Το ίδιο συμβαίνει και με τον έρωτα, το πιο μεγάλο, το πιο συγκλονιστικό και το πιο φλογερό αίσθημα της ζωής μας.

Έρχεται μια ημέρα που οι έρωτευμένοι αρχίζουν να βλέπουν μερικά μαύρα σύννεφα στον ουρανό της ευσυχίας τους. Όσοι τότε δεν ζουν μέσα σε μια φαντασμαγορική αυταπάτη, δεν τυφλώνονται από το πάθος τους και δεν έχουν βολαμένο το πνεύμα τους, αρχίζουν ν' ανησυχούν, γιατί τ' απειλητικά αυτά σύννεφα προηγουμένως τις πρώτες θύελλες, τις πρώτες σφοδρές καταιγίδες, τη βαρυνειμωνία στον έρωτα.

«Σ' αυτή την κρίσιμη εποχή της αγάπης, γράφει ο Μαρσέλ Πρεζό, ο μεγάλος γλωσσολόγος της ανθρώπινης καρδιάς, δεν υπάρχουν πια μέχρι χθές διατυπωμένα, αρχίζουν να βλέπουν ότι διαφωτισμένοι σε μερικά ζητήματα, ότι δεν ζουν όπως άλλοτε μέσα σε μια έκσταση, ότι έχουν κουρασθεί από την αγάπη τους και πληττούν!...

«Παράξενες, απροσδόκητες και θλιβερές στιγμές για τους έρωτευμένους! Καταλαβαίνουν ότι πρέπει ν' αντιδράσουν κι' όμως μια ανεξήγητη κούραση παραμένει κάθε λόγο τους. Ο καθένας ξέρει από πρώτα τί συλλογίζεται ή τι θα μπορούσε να πη ο άλλος... Μοιάζουν κι' οι δυο σαν ένα πολυδιασπασμένο βιολί. Κι' ο έρωτας που τους ετούλωνε πρώτα και τους έκανε επιεικείς για κάθε ελάττωμα του άλλου, γίνεται τώρα ένας αδυσώπητος κριτής. Τίποτε, απ' όσα άλλοτε τον εμάσκαζαν, δεν του άρεσει πια, δεν εινε διορφο, δεν έχει καμιά χάρη...»

«Ετσι εινε η καρδιά μας! Θέλει διαρκώς καινούργιες χαρές, καινούργιες συγκινήσεις. Έγκαταλείπει το πρόσωπο που αγαπούσαμε, γιατί η σχέση αυτή μας βαρύνει σαν ζυγός, γιατί η περιέργειά μας ζητάει άλλες εκπλήξεις, γιατί ο άνδρας λατρεύει εκ φύσεως το άγνωστο και γιατί η γυναίκα χορτάσει πια τους έπαινους, τους θαυμασμούς, τα δώρα και τις φιλοφρονήσεις.

«Κυρίως όμως, μας εξηγεί ένας άλλος ειδικός στα ζητήματα του έρωτος, ο Ρενέ Μπουαλιέ, χωρίζουμε από την παλιά μας αγάπη, γιατί έτυχε να συναντήσουμε στο δρόμο μας ένα άλλο πρόσωπο, που νομίζουμε πως το έρωτευθήκαμε με τρελό πάθος και που μας προσφέρει καινούργιες γοητευτικές αυταπάτες.

«Αλλά, τι τα θέλετε, όπως κι' αν εινε, ο χωρισμός τις περισσότερες φορές, εινε αναποφεικτος. Ο ένας από τους δυο δεν αγαπάει πια ή νομίζει πως έθευσε για πάντα η αγάπη του. Κι' εδώ ακριβώς βρίσκεται το μεγάλο δράμα του έρωτος!

«Αν η αγάπη έβρισκε συγχρόνως και στους δυο, ο χωρισμός θα ήταν εύκολος, έσως μάλιστα κι' εύχαριστος. Μα πολύ σπανίως συμβαίνει ένα τέτοιο πράγμα. Συνήθως, ο ένας εγκαταλείπει την ερωτική φωνή για νέες α-

σθηματικές περιπέτειες και για νέες... απογοητεύσεις. Το άλλο πρόσωπο, που αγαπάει ακόμη, βυθίζεται στο πένθος και στα δάκρυα, στην απόγνωση και στα βάσανα. Όταν τώρα εινε κανείς νέος, παρηγοριέται γρήγορα, γιατί ελπίζει διαρκώς στο μέλλον. Οι γέροι όμως δεν τρέφονται πια με αυταπάτες και υποφέρουν σιωπηλά τη δυστυχία τους...»

Ευτυχώς εινε εκείνος που η καρδιά του μοιάζει σαν καθρέφτης, όπου γλιστρούν και σβήνουν οι κατοικημένοι, που έχασε γρήγορα και τις χαρές και τις λύπες και δεν γυρίζει το βλέμμα του στο παρελθόν. Όσοι δεν μπορούν να ξεχάσουν την αγάπη τους, όσοι ξαναγυρίζουν στα περασμένα, δύσκολα γιατρέψουν την πληγωμένη καρδιά τους.

«Η γυναίκα έχει πάντα μια δικαιολογία για την αβώσση της, μας λέει ο Σαν-τάλ. «Ναι, αγαπούσα, αυτό εινε αλήθεια. Μα τώρα δεν αγαπώ πια». Τι να κάνω; Δεν αγαπώ πια! Τι μπορεί λοιπόν ν' απαντήσει κανείς σ' αυτό;

«Συνήθως, η γυναίκα που θυσιάζεται, που εγκαταλείπει, σφίγγει την καρδιά της, σιωπάζει και κρύβει τα δά-

κρυάκια της. Δεν εινε πρώτη φορά που οι γιατροί εφαρμόζουν τη μέθοδο της τεχνητής δημιουργίας μιας αρρώστειας για τη θεραπεία μιας άλλης. Τώρα όμως πρόκειται για μια περίπτωση περιεργότερη και σπουδαιότερη από κάθε προηγούμενη. Κι' αν τα σχετικά πειράματα επιτύχουν απόλυτα, θα γλυτώσουν απ' τη μαρτυρική τους ζωή εκατομμύρια άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο.

«Έχουμε γράψει άλλοτε εκτενώς για τη ρευματική αρθρίτιδα και για τα βασανιστικά της συμπτώματα. Κανένας τρόπος-θεραπείας δεν είχε βρεθεί ως τώρα γι' αυτή την πάθηση. Μάλιστα οι γιατροί δεν έβρισκαν καν τί την προκαλεί.

«Όπως σήπτε, φέρνει πράγματα στις αρθρώσεις, δυσκαμψία, παραμορφώσεις χεριών και ποδιών, και συχνά καρφώνει τα θύματα της, ακίνητα, σε μια πολυθρόνα.

«Όστόσο, απ' το 1897, ο Άγγλος γιατρός Σπιλ είχε παρατηρήσει ότι ο Ικτερός ή (κρυοπ) ή, όπως λέγεται κοινώς - όταν προσβάλει έναν αρθρικό, τον ανακουφίζει σημαντικά απ' τους πόνους της αρρώστειας του. Τώρα λοιπόν οι συμπατριώται του και συνάδελφοί του Δ. Γκάρντνερ, Α. Στιούαρτ και Δ. Μάκ Κάλλουμ προκάλεσαν τεχνητό Ικτερό σε μερικούς αρθρικούς. Για τα πειράματά τους διάλεξαν 312 αρρώστους ηλικίας 22 έως 61 ετών, πολλοί απ' τους οποίους είχαν υποβληθεί προηγουμένως σε διάφορες θεραπευτικές μεθόδους - χρυσοθεραπεία, έμβολια, θερμά λουτρά, κλπ. - χωρίς να Ιδούν καμιά βελτίωση. Έκαστος σε όλους ένεσε μ' έναν όρο που προκαλεί Ικτερό. Μόνο ένας από 32 απ' αυτούς εμφανίσθηκε ο Ικτερός, έπειτα από χρονικό διάστημα 27 έως 131 ημερών. Στις ελαφρότερες περιπτώσεις διήρκεσε μια βδομάδα, και στις βαρύτερες 45 ημέρες. Σε κανένα δεν απέμειναν κατόπιν δυσάρεστες συνέπειες. Μόνο σε μια γυναίκα ξαναπροσυστάθηκε Ικτερός για δεύτερη φορά μετά 2 μήνες.

Συνχρόνως λοιπόν με την εμφάνιση του Ικτερού, άσκησαν να εξανισχνίζονται τα συμπτώματα της αρθρίτιδας. Άνθρωποι ακίνητοι επί χρόνια σε μια πολυθρόνα σκώθηκαν και περπατούσαν δίχως δυσκολία. Αρθρώσεις προηγουμένως ξαναυφάνοντο από κωνονικό τους μέγεθος. Άλλοι άσπαστοι, που δεν μπορούσαν καν ν' ανοίξουν τα δάκτυλά τους, ξαναβρήκαν τελείως την ευκινησία των χεριών τους.

Απ' τους 32 αρθρικούς, οι 10 έπαψαν τελείως να πονούν. Άλλοι 8 ανακουφίσθηκαν σημαντικά και οι 7 σημείωσαν μικρότερη καλλιτέρευση. Οι υπόλοιποι 7 δεν έδειξαν καμιά βελτίωση.

«Αλλά, αλήθεια, αδικείται σκληρά, επιμένει, αγωνίζεται με κάθε μέσον...»

«Πρέπει ωστόσο να ξέρουμε ότι η σιωπή, η λογική, ο καιρός κι' ένας άλλος έρωτας, θριαμβεύουν πάντα ενόσω μεγάλο ερωτικό πόνο. Και όμως μερικοί, από αδυναμία, προσπαθούν να ξαναγυρίσουν κοντά στην παλιά αγάπη τους. Αυτό εινε μεγάλο σφάλμα... Μόνο αν καταλαβαίνετε ότι η «απίστη» σας εγκατέλειψε από μια ιδιοτροπία της στιγμής, από μια επιθυμία αλλαγής κι' από τη δίψα μιας καινούργιας περιπέτειας, τότε μπορείτε να επιχειρήσετε να κατακτήσετε ξανά την καρδιά της. Τέτοιες φλόγες σβύνουν γρήγορα.

«Γι' αυτό μη δείχνετε πως υπερφέρετε. Μην εκδηλώνετε καμιά υπερβολική περιέργεια. Πρέπει να δείχνετε ότι ο άλλος, ο καινούργιος φίλος, δεν υπάρχει καν για σας. Εινε κι' αυτός ένας τρόπος για να ξαναδοκιμάσετε την τύχη σας! Όταν όμως ο χωρισμός εινε οριστικός, πρέπει να φροντίσετε να γιατρέψετε τις πληγές της καρδιάς σας. Μερικοί συμβουλεύουν τη δουλειά, τα ταξίδια, τις διασκεδάσεις. Κι' αν δοκιμάσετε μάταια όλα αυτά, τότε σας απομένει κάτι άλλο: μην κάμνετε, απλυστάτα, τίποτα!

«Δείτε αδιαφορία, απομακρυνθείτε από τη γυναίκα που αγαπάτε ακόμη, αποφεύγετε να την βλέπετε. Ο καιρός που περνάει θα γιατρέψει σφαλώς την καρδιά σας.

«Έτσι, μια μέρα θα δείτε ότι όλες οι φαντασμαγορίες διαλύθηκαν, ότι δεν πονάει πια η καρδιά σας, κι' ότι είσαστε ελεύθερος για μια καινούργια ερωτική ζωή...» (Από το περίφημο «Βιβλίο της Άγνης» του Άνρ Μπωμόν).

Η ΛΑΜΠΑ με το ψυχρό φως

Οι πρακτικές εφαρμογές της

Μια καινούργια ηλεκτρική λάμπα, που κατασκευάσθη στα εργαστήρια της αμερικανικής εταιρείας «Γουέστερν Γενιον», αποτελεί μια αληθινή επαναστατική πρόοδο. Μέσα σ' ένα μικρό γυάλινο γλόμπο γεμάτο με άεριο (αργόν), υπάρχουν δυο ηλεκτροδία. Το ένα απ' αυτά έχει στην άκρη του ελάχιστο όξειδον του ζirkονίου. Όταν διοχετευθί το ηλεκτρικό ρεύμα, σχηματίζεται στο σημείο εκείνο λίγο λυωμένο ζirkόνιο (σπάνιο μέταλλο), που λάμπει δεκα φορές πιο έντονα απ' τα συνηθισμένα νήματα των ηλεκτρικών λαμπτήρων. Το φως αυτό εινε «ψυχρό», δεν σκορπίζει δηλαδή θερμότητα. Μια τέτοια λάμπα του μικρότερου μεγέθους, με καταναλώει μόνο 2 βατ, προβάλλει καθαρώτατα και φωτεινότητα ένα κινηματογραφικό φιλμ πάνω σε μια οθόνη μεγάλη όσο ένας τηλεφωνικός οδηγός. Προβλέπεται ότι η λάμπα αυτή θα βρή πολύτιμες εφαρμογές στα οπτικά όργανα.

Η χρήση ηλικίας

Η Άμερικανίδα επιστήμων και συγγραφέας Έντιθ Στέρν, συνιστά, μ' ένα άρθρο της στις «Εποχές» της πως να φροντίζονται στους συζύγους που βρίσκονται στην ηλικία όπου πέφτει ραγδαία η σεξουαλική ικανότης. Τους συνιστά να μη τους κάνουν παράπονα ότι δεν τις αγαπούν πια, ούτε να τους κατηγορούν ότι έγιναν άνικανοι. Η μεταβολή αυτή στον οργανισμό των ανδρών αρχίζει συνήθως από τα 48 έως τα 52 χρόνια τους. Συννοδεύεται δε από νευρική κόπηση, άκαθαρτες στενοχωρίες, ελάττωσι της μνήμης και της συγκεντρώσεως, κατάπνοια κι' άλλα τέτοια ψυχικά και διανοητικά συμπτώματα. Η υψοκλή εινε το καλύτερο φάρμακο για τέτοιες περιπτώσεις, τις περισσότερες δε φορές βοηθεί τον άντρα να ξαναβρή αργότερα εν μέρει τις δυνάμεις του, που τις θεωρούσε οριστικά χαμένες.

Ο Ικτερός γιατρεύει την αρθρίτιδα

Τι απέδειξαν τα πρώτα πειράματα

Μια γυναίκα 47 ετών υπέφερε από αρθρίτιδα επί 4 χρόνια. Τα 3 τελευταία χρόνια είχε καταπνεί άνικανη για κάθε εργασία. Δεν μπορούσε να κάμν παρά λίγα βήματα, κι' αυτά με δυσκολία. Τα χέρια και τα πόδια της είχαν πρησθή και παραμορφωθή. Ο Ικτερός της έφερε στην αρχή μια ναυτία, αλλά η δυσκαμψία των μελών της άρχισε να λιγοστεύει. Σε 3 ημέρες, της πέρασε η ναυτία, ενώ συγχρόνως εξαφανίζονταν λίγο-λίγο οι πόνοι της. Όταν, μετά 2 βδομάδες, πέρασε ο Ικτερός, η γυναίκα μπορούσε πια να περπατήσει και να κινηθεί ελεύθερα κι' ανώδυνα όλες τις αρθρώσεις της.

Ένας πρώην ανθρωκωρύκος, 56 ετών, είχε πάθει αρθρίτιδα πρό 12 ετών. Η αρρώστεια αυτή είχε επεκταθί σ' όλες του τις αρθρώσεις. Πολλές διαρκώς κι' είχε πάθει αγκύλωση, δηλαδή μερική καταστροφή των αρθρώσεων, απ' την ακινησία. Ο τεχνητός Ικτερός τον γιατρέψε σε δυο βδομάδες.

Δυστυχώς σ' όλες τις περιπτώσεις, η θεραπεία ήταν προσωρινή. Μετά 1-3 μήνες, οι πόνοι και το πρήξιμο ξαναεμφανίσθηκαν, σε μερικούς όμως αρρώστους ήσαν λιγώτερα από πριν. Όπως σήπτε, τα πειράματα απέδειξαν ότι ο Ικτερός προκαλεί κάποια φυσιολογική μεταβολή του οργανισμού, που έχει αντίκτυπο στην αρθρίτιδα. Αν υποθεθί ότι τα φαινόμενα του Ικτερού διατηρούντο διαρκώς, δεν θα ξαναγυρίζε ποτέ πια η αρθρίτις. Αυτό όμως εινε ίσως αδύνατον, πάντως δε επιβίβυνο. Οι γιατροί λοιπόν ζητούν τώρα να βρουν με ποιά φυσιολογικά μηχανισμό ο Ικτερός εξουδετερώνει την αρθρίτιδα. Όταν το ανακαλύψουν, θα μπορούσαν να προκαλούν την ίδια αντίδραση μέσα στον οργανισμό, δίχως όμως τις υπόλοιπες εκδηλώσεις του Ικτερού. Και τότε θα χρ νικηθί οριστικά απ' τις δυννηρότερες και τις πιο διαδεδομένες αρρώστεις.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις ενός Άγγλου γιατρού, του δόκτορος Μούρ, ο τεχνητός Ικτερός έφερε επίσης καταπληκτικά αποτελέσματα σε δυο λεπρούς. Μέσα σε λίγες ημέρες είχαν εξαφανισθί όλα τα συμπτώματα της φοβερής αρρώστειας τους, και σε λίγες βδομάδες φαινότανσαν κι' οι δυο υγιέστατοι. Η βελτίωσή τους ήταν προσωρινή, παρέχει όμως πολλές ελπίδες ότι θα μπόρεσθ η Επιστήμη να καταπολεμήσθ μ' αυτό τον τρόπο και την ανίατη ως τώρα λέπρα.

Η Βιβλιοθήκη του ΘΗΣΑΥΡΟΥ.

ΤΟΥ Κ. Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ.

Η τρομερή εκδίκησης ΤΟΥ ΠΕΔΡΟ ΜΑΝΑΡΕΣ

Ο πιο άγριος, ο πιο σκληρός κι' ο πιο εκδικητικός απ' όλους τους Ισπανούς ταυρομάχους ήταν ο περίφημος Πέδρο Μανάρες.

«Η πολυτάραχη και παράξενη ζωή του, γράφει ο Ραμόν Τορές, ήταν μία σειρά από συνταρακτικές περιπέτειες κι' αιματηρούς έρωτες, που τελείωναν πάντα μ' ένα τραγικό θάνατο.

Τέτοια ακριβώς ήταν κι' η αλλόκοτη ερωτική περιπέτεια του με μία εκκεντρική Αμερικανίδα, την ωμορφη Έθελ Κάρβιν. Ο Πέδρο Μανάρες δεν είχε καμμία χάρη, κανένα θέλητρο, καμμία ωμορφιά. Ήταν κοντός και λίγο κοντρός, με χαλκόχρωμο σκεδόν πρόσωπο και μικρά μαύρα μάτια, που κάρφωναν απάνω σας το μαγνητικό βλέμμα τους, ένα βλέμμα φειδίου.

Στό δρόμο, ο Πέδρο Μανάρες περνούσε απαρατήρητος. Κανείς δεν τον πρόσεχε. Μα στην «άρενα» κρατούσε όλο τον κόσμο σε μία καταθλιπτική αγωνία.

Γύριζε την πλατιά του στον ταύρο, έκανε τάχα πως τέντωνε την κάλτσα του κι' άδαφνα, με μία άπιστολη κίνηση, παραμερίζε κι' ο ταύρος περνούσε δίπλα του δίχως να τον άγγιξει...

Με τέτοια παιχνίδια μαγνητίζει όλους τους θεατές. Είχε την ευκίνησή του πάνθηρος κι' έδειχνε την υπεροχή του χωρίς θεατριονισμούς και θεαματικά παιχνίδια. Ήταν στυγνός, μετρημένος, αδιάφορος. Κι' αυτό ακριβώς ζετρελλαινε μαζί του τις γυναίκες. Όταν τον έβλεπαν, τις έπιανε μία ανεξήγητη συγκίνηση, κοκκίνιζαν από την εξάφισή τους και τον χειροκροτούσαν ξεφωνίζοντας, σαν να είχαν χάσει στ' αλήθεια τα λογικά τους.

Μπορούσε να σφίξει στην άγκαλιά του όσες ωμορφες γυναίκες ήθελε, μα ο Πέδρο Μανάρες, δεν άγαπούσε τις εύκολες κατακτήσεις...

Βρισκόταν στη Μαδρίτη, το καλοκαίρι του 1913 όταν γνώρισε τυχαία στην «άρενα» την τραγική Έθελ Κάρβιν με το λευκό διαφανές δέρμα και τα κοντά χρυσοξανθά μαλλιά.

Η βαθύπλουτη αυτή Αμερικανίδα έρχοταν από το Παρίσι για να γνωρίσει την Ισπανία και να διασκεδάσει την πλίκι της. Ο άνδρας της, που είχε πεθάνει πριν έξη μήνες, της είχε άφθοις μία κολοσσιαία περιουσία: ένα εκατομμύριο δολάρια!

«Η Έθελ Κάρβιν, σημειώνει ο Ραμόν Τορές, ήταν μία από τις πιο εκκεντρικές γυναίκες που γνώρισα στη ζωή μου. Είχε ένα δαιμονικό πνεύμα και περιφρονούσε τους άνδρες, αδιαφορώντας για τον έρωτα. Είχε την πορρέντα μανία να ζή με τη φαντασία της και να βρῖσκη τη μεγαλύτερη ευτυχία στους ατελείωτους ρεμβασμούς της.

Της άρεσε βέβαια να έχη θαυμαστάς, μα τους ήθελε να την τριγυρίζουν σαν σκλάβοι, έτοιμοι να θυσιαστούν για χάρι της. Είχε άκουσει να γίνεται λόγος για τον Μανάρες, δεν είχε εκφράσει όμως ποτέ την επιθυμία να τον γνωρίσει. Δεν της άρεσαν οι ταυρομαχίες και δεν την ενδιέφεραν διόλου οι ταυρομάχοι.

Μα έτοιμαζόταν να γυρίσει στον «Αγιο Θραγκίσκο» και ήθελε να ζήρει να δώρη μερικές πληροφορίες, όταν θά την ρώτησαν εκεί κάτω για τις ταυρομαχίες.

Μία Κυριακή, λοιπόν, μου ζήτησε να την συνοδεύσω στην «άρενα». Στην άρχη

απόλασε και κατά βάθος τρώμαζε από το αιματηρό θέαμα. Μα ήταν πεισματάρης κι' ήθελε να μείνει ως το τέλος.

Κι' έτσι, όταν ο Πέδρο Μανάρες άρχισε να παίζει με τον ταύρο, η Έθελ κάρφωσε τα βλέμμά της απάνω του μ' ένα ζωηρό ενδιαφέρον. Ο ταυρομάχος ήταν κάτι περισσότερο από αξιοθαύματος! Φορούσε μία ροζ χρυσόκέντητη στολή και ήταν ανάλαφρος κι' ευκίνητος σαν αλλουρος. Τα παιχνίδια του με τον θάνατο κι' η σκληρότης του, είχαν γοητεύσει την Αμερικανίδα.

Στό τέλος, όταν ο Μανάρες σκότωσε τον έκτο ταύρο του με την ίδια τέχνη και το ίδιο σαρκαστικό χαμόγελο στο πρόσωπο η Έθελ δεν συγκρατήταν πιά. Ξεφώνιζε κι' έκλεινι σαν τρελλή, μαζί με τις άλλες γυναίκες.

Μία στιγμή, που φώναζε «Μπράβο! μπράβο, Μανάρες!...», ο Πέδρο την άκουσε, γιατί βρισκόταν κοντά στην θέσι της και γυρίζοντας απότομα το κεφάλι, την κύτταξε για μία στιγμή με το μαγνητικό του βλέμμα.

Ο Μανάρες δεν ξέχασε την Αμερικανίδα. Ζήτησε διάφορες πληροφορίες γι' αυτήν, έμαθε τις εκκεντρικότητες της και χαμογέλασε με περιφρόνηση.

Η Έθελ όμως θέλησε να τον γνωρίσει καλύτερα και παρεκάλεσε τον Ραμόν Τορές να τον φέρει μία ημέρα στο σπίτι της. «Η πρώτη συνάντησή τους, αναφέρει ο Τορές, ήταν κάπως κωμική. Η Έθελ δεν ήξερε Ισπανικά κι' ο Μανάρες δεν μιλούσε άλλη γλώσσα από τη δική του. Καθόταν σιωπηλός απέναντί της και την κύτταζε με το φειδίσιο βλέμμα του. Το ίδιο έκανε και η Έθελ. Εγώ προσπαθούσα να διακόψω αυτή την περιεργή σιωπή και κάθε τόσο τού έλεγα κάτι. Μα κανείς τους δεν με πρόσεχε...

Όταν έφυγε ο ταυρομάχος, η εκκεντρική Αμερικανίδα βυθίστηκε πάλι στους ρεμβασμούς της κι' απέφυγε να μου ηί τις έντυπώσεις της, γι' αυτόν. Όσο για τον Μανάρες, γέλασε όταν τον ρώτησα για την Έθελ κι' άρκεσθηκε να μου αναφέρει μόνο ότι τον σκανδαλίζει κι' ότι θα ζαναπήγαμε να την επισκεφθώ.

Κι' αλήθεια, κάθε απόγευμα από εκείνη την ημέρα πήγαμε στο σπίτι της, αλλά ποτέ μόνος! Έπαιρνε πάντα μαζί του κάποιο φίλο του...

Τι ζητάτε από τον Μανάρες; ρώτησα ένα βράδυ την Έθελ. Δεν πρέπει να τον παίρνετε στα σοβαρά. Αυτός έχει όσες γυναίκες θέλει... Μην περιμένετε να σας αγαπήσει... Δεν έχει καρδιά.

Είπε ο μόνος άνδρας που μιλάει στη φαντασία μου! απάντησε η Αμερικανίδα. Καλά θα κάνετε να γυρίσετε πίσω στην Αμερική, τη συνεδουλεύσα.

Τώρα πια είναι άργα... φθύρισε η Έθελ. Κι' εγώ δεν ξέρω ποτέ θα φύγω...

Για πρώτη φορά στη ζωή της η Έθελ Κάρβιν είχε έρωτευθῇ μ' όλο το πάθος της καρδιάς της έναν άνδρα. Κι' ο άνδρας αυτός για την κακή της τύχη, ήταν ο Πέδρο Μανάρες!

Μα τί θέλεις από αυτήν; τον ρώτησε μία ημέρα ο Ραμόν Τορές.

Τίποτα! του απάντησε ο ταυρομάχος. Μα δεν μου άρεσει να παίζω μαζί μου...

Ο Μανάρες έκανε το λάθος να νομίζει ότι η ξανθεία Αμερικανίδα έπαψε μαζί του, ενώ εκείνη τον αγαπούσε τρελλά, μ' ένα κρυφό έρωτα και τον φοβόταν!

«Ένα βράδυ, γράφει ο Τορές, η Έθελ κάλεσε τον Μανάρες για να φάνε μα-

ΕΡΩΣΦΟΡΟΣ

Είνε το νέο εξαιρετικής πρωτοτυπίας μυθιστόρημα του Ζαν ντε λα Χίρ που άρχίζει από του έρχομένου πασχαλινού τεύχους μας.

Στό έργο του αυτό ο Γάλλος συγγραφέας ενσαρκώνει στον ήρωά του τον τόσο γνωστό στην εποχή μας τύπο του εξάλλου μεγαλομανούς Γερμανού που θέλει να κατακτήσει όλο τον κόσμο.

Εγκατεστημένος στις άπεραντες εκτάσεις του Βορείου Πόλου ο ήρωας του μυθιστορήματος, αναλαμβάνει τον υπεράνθρωπο αυτό άγώνα του.

Δέν έγράφη μέχρι σήμερα πλέον γοητευτικό και συναρπαστικό μυθιστόρημα, με τόσες δραματικές περιπέτειες και σελίδες φλογερής αγάπης.

Ζι. Μα για να μην υποκύψω στην αλλόκοτη γοητεία του και στο μαγνητικό βλέμμα του, προσέλασε κι' εμένα.

Ο ταυρομάχος, όταν είδε ότι δεν ήταν μόνοι μαζί της, χαμογέλασε σαρκαστικά και βιάσθηκε να φύγει, μόλις τελείωσε το δείπνο, αφού προηγουμένως με παρεκάλεσε να πω στην Έθελ ότι ήθελε να της ανταποδώσω το τραπέζι κι' ότι κάθε βράδυ, μετά τις δέκα βρισκόταν στο σπίτι του...

Περιεργή πρόσκλησι! Η Αμερικανίδα χλώμιασε όταν με άκουσε να της μεταφράζω τα λόγια και και μου ήλλωσε τρώμαγεμένη ότι δεν θα πήγαμε ποτέ μόνη στο σπίτι του Μανάρες!

Αν πάω, μου εξήγησε, θα πῇ πως δεν έχω θέληση, πως το πνεύμα μου δεν κυβερνάει τις αισθήσεις μου. Και τότε θα πρέπη να πεθάνω...

Υστερα λοιπόν από λίγες ημέρες, οά πέρασα από το σπίτι της, μου είπαν πως ήταν άρρωστη και πως δεν μπορούσε να δεχθῇ κανένα. Την άλλη μέρα έμαθα πως η κατάστασίς της ήταν σοβαρή και την τρίτη ημέρα μου τηλεφώνησαν από το σπίτι της ότι η Έθελ είχε πεθάνει!

Η ιστορία αυτή σκεπάσθηκε γρήγορα, γιατί ήταν ύποπτη. Η Έθελ είχε δηλητηριασθῇ. Σ' ένα γράμμα που μου άφθοσε, έγγραφε αυτές μόνο τις λέξεις: «Συνέβη αυτό που φοβόμουν. Το πνεύμα μου νικήθηκε. Δεν την θέλω πια τη ζωή. Άντιο για πάντα...»

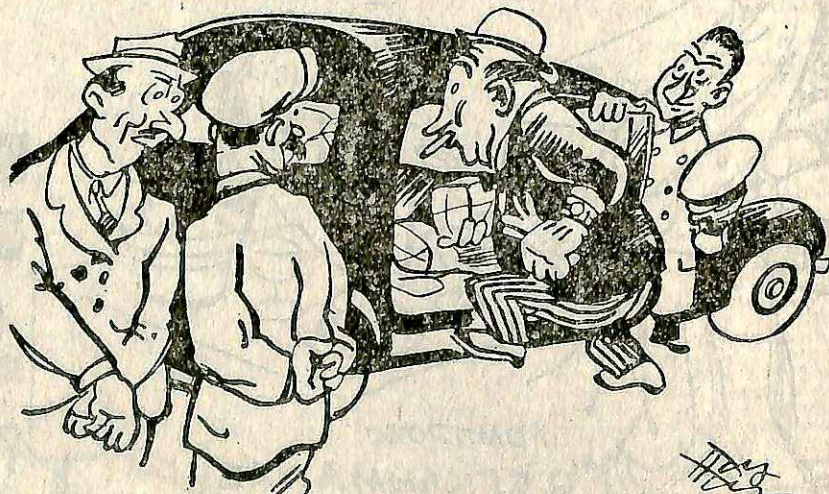
Όπως έμαθα αργότερα, η Έθελ πήγε στο σπίτι του Μανάρες. Μα ο εκδικητικός ταυρομάχος την περιφρόνησε, όπως νόμιζε ότι τον περιφρονούσε κι' εκείνη τόσες ημέρες και την έριξε στην άγκαλιά των φίλων του. Είχε συντροφιά του εκείνη τη νύχτα έξη «πικαδόρες», Έλληνιστί, Ρωμαιοί και Έβραίοι!

Ιησούς Ναζωραίος Βασιλεύς Ιουδαίων

Ορίστηκε να δει διατάσσονμεν ότι όστις ήλποτε τομήση άπειροσκέπτες να έμπούνη την κοινήτην έκείσων την ύπ' έμου διαταχέσων κατά τα ψηφίσματα και τους νόμους των Ρωμαιοαν θέλει σπαλή εις έξωριαν εκ της των Ρωμαιοαν βασιλείας.

Μάρτυρες της παρούσης ήμετέρας άποφάσεως.

ΜΑΡΙΣ ΓΚΡΑΝΙΕ

Είνε κανένας εκατομμυριούχος μαυραγορίτης; Μπῆ! Ήτανε τοικοκολλητής στις εκλογές... (Σκίτσο Π. Παυλίδη)

Η καταδικαστική ΑΠΟΦΑΣΙΣ κατά του Σωτήρος

Πού και πώς εύρέθη

Σ' ένα έρημικό μέρος της Ιταλίας βρέθηκε προ πολλών έτών μέσα σ' ένα σπήλαιο ένα σιδερένιο κιώτιο. Μέσα στο κιώτιο αυτό υπήρχε ένα άλλο μικρότερο από μάρμαρο, θαυμάσια σκαλισμένο. Στό δεύτερο αυτό κιώτιο βρέθηκε μία περιγραφή με έβραϊκά γράμματα. Η περιγραφή μεταφράστηκε από άνωτέρους κληρικούς της εποχής κι' αποδείχθηκε ότι έπρόκειτο για την καταδικαστική εις βάρος του Σωτήρος άποφάσι την όποιαν εξέδωσε ο Πόντιος Πιλάτος. Ίδω! η μετάφρασις της άποφάσεως:

«Εν μηνι Μαρτίω κυ' έγώ ο Πόντιος Πιλάτος κρίνω, και καταδικάζω εις θάνατον Ιησουν τον λεγόμενον υπό του πληθους Χριστον Ναζωραίου, και από πατρίδος Γαλιλαίας, άνθρωπον στασιόδη του νομου του Μωσαικού και έναντιον του μεγαλοπρεπούς βασιλέως Τιβερίου Καίσαρος ένεργούντα. Καθόριζω και άποφασίζω διά τουτο ότι ο θάνατος αυτού να είνε εις τόν σταυρόν, μετά των ήλων κατά το σύνηδες των καταδικών, διότι συνήροισθη αυτός μετά πολυανθρώπων πλυσίων και πτωχών, και ουτε έπαυσε δημοτυργών θορύβους έν όλη τη Ιουδαία, διακηρύσσων έαυτον υιόν του Θεου και βασιλέα του Ισραήλ, άπειλών χαλασμών της Ιερουσαλήμ, και του Ιερου ναού, και περιφρονών τον Καίσαρα. Προσέτι είχε την τάλημν εισελθειν μετά βότων και έν θριάμβω μετά μέρους του πληθους, ώσπερ βασιλεύς, έντός της πόλεως Ιερουσαλήμ, εις τόν Ιερών ναόν. Όθεν διατάσσονμεν την ήμετερον εκατόνταρχον Κόνιντον τον Κορνήλιον να περιφέρη τον κατηγορούμενον εις την Ιερουσαλήμ δεδεμένον, μαστιγούμενον, ένδεδυμένον πορφόραν, στεφανούμενον μετά σκηνόων στερήανου, βαστάζοντα τον ίδιον σταυρόν επί του όμου, ίνα η παράδειγμα τοις πάσι κακοποιοις. Μετά του Ιησου του Ναζωραίου θα σταυρωθώ και δύο λοιποί και φονείς. Η ποιμή θα εξέληθη διά της πόλης Γκακαρλιν, ύνδ θα Αντωνιανή και θα βαδίση εις το όρος των κακούργων, το όνομαζόμενον Καλβαρίον, όπου ο κατάδικος θα μείνη επί του σταυρού εις κοινήν θέναν. Άναθεν του σταυρού τεθήτω επιγραφή γεγραμμένη έν τρισι γλώσσασιν, Έλληνιστί, Ρωμαιοίσι και Έβραίοισι:

Ιησούς Ναζωραίος Βασιλεύς Ιουδαίων

Ορίστηκε να δει διατάσσονμεν ότι όστις ήλποτε τομήση άπειροσκέπτες να έμπούνη την κοινήτην έκείσων την ύπ' έμου διαταχέσων κατά τα ψηφίσματα και τους νόμους των Ρωμαιοαν θέλει σπαλή εις έξωριαν εκ της των Ρωμαιοαν βασιλείας.

Μάρτυρες της παρούσης ήμετέρας άποφάσεως.

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΧΩΡΕΣ

Είνε μια πρωτότυπη και συναρπαστική σειρά από έντυπώσεις, ειδήλλια και φλογερές ερωτικές περιπέτειες με τις γυναίκες κάθε χώρας και κάθε φυλής.

Πώς μπορεί κανείς να κατακτήσει την καρδιά της Γαλλίδας, της Άγγλίδας, της Ισπανίδας, της Νορβηγίδας, της Άργεντινής, της Βραζιλιάνας κλπ.; Ποιά φλέπη άρρεσι σε κάθε μία; Ποιά τέχνη της αγάπης ταιριάζει στο χαρακτήρα της;

Ο «Ερωτικός οδηγός για όλες τις χώρες», που θεωρείται ως η με σιλετήρη και η ώραιότερη έρευνα για τον σύγχρονο έρωτα, θ' άρχισι να δημοσιεύεται από το έρχόμενο Πασχαλινό τεύχος.

Έκ των διαστάσεων των Έρωτικών Ραμπάν, Μαντάτη, Μπενεράλη, Έκ των διαστάσεων: Μπαρμπάν, Συμείων, Μπανά.

Έκ της βασιλείας, και ήγεμονίας των Ρωμαίων: Λούκιος Σεπτίμιος Μασσεμίλιος.

Έκ των κριτών της φυλής του Ισραήλ: Ρατάμ, Δονήλ, Ραμπινίλ, Ιουαδόν, Μπινικόν Ρατάμ, Ιουαδόν, Περικουλάμ.

Έκ της άρχιερωσύνης: Ραμπάμ, Ιουδός, Μπονκασόλ.

Η μετάφρασις της άποφάσεως αυτής έγένετο υπό του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου Ιερεμίου, μηνι Απριλίω 9, μετεγράφη δέ διά χειρός του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου Κυρίου Διονυσίου κατά το 1643 μηνι Μαρτίω.

Την άποφάσι αυτή άναφέρει και στην «Εκκλησιαστική του Ιστορία» ο Μελέτιος, στον 3ο τόμο.

Την περιγραφή έφερε στην Κωνσταντινούπολι κάποιος μοναχός προς μετάφρασιν.

Πρόκειται όμως περί της πραγματικής καταδικαστικής άποφάσεως της εκδοθείσης κατά του Σωτήρος;

Κανείς δεν είνε σε θέση να το βεβαιώσει άπολύτως. Πολλά παρόμοια κείμενα και άπομμήσεις έγγραψαν τους πρώτους μετά Χριστόν αιώνας από φανατικούς μοναχούς.

Πάντως δημοσιεύονμεν το κείμενον αυτό και για το περίεργο του πράγματος και διότι προκάλεσε πολύ μεγάλο θόρυβο και μακράς συζητήσεις όσον άναφύεται.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ταξίδια με άεροπλάνο...
μέσα σε τέσσερες τοίχους

Δέν πρόκειται για καμμία παραδοξολογία, αλλά για τον τρόπο, με τον όποιον εξασκούνται στην Αμερική εκείνοι και εκείνες, που θέλουν να γίνουν πιλότοι, ός τη στιγμή που θα κριθούν κατάλληλοι για να πάρουν το βετίσιμα του άέρος.

Φαίνεται ότι μια μεγάλη αίσθηση, έρωμητική κλεισμένη από παντού, στη μέση βρίσκει ένα μικροσκοπικό άεροπλάνο, που σπντρίλειται σ' ένα είδος βάσεως με αναριθμητές άρθρώσεις. Έτσι είνε δυνατόν να ικλήνη δεξιά, άριστερά, προς τα έμπρός ή τά πίσω, να περιστραφή, να κινή «βόλ πλαν» και γενικά να πάρη όλες τις θέσεις, που παίρνει και ένα άεροπλάνο στον άέρα. Ο πιλότος εγκαθίσταται μέσα σ' αυτό, έχοντας μπροστά του τον χάρτη πορείας με τα ταμπλά του (διαστήτες, χρόνόμετρα, ύψιμετρα κλπ.). Και το ταξίδι άρχίζει...

Ας υποθέσωμε μια διαδρομή Λονδίνον-Μπουένος-Άϊρες-Νέα Υόρκη.

Ένα ραδιόφωνο που βρίσκειται μέσα στην αίσθηση δίνει αδιάκοπα τις μετεωρολογικές ένδείξεις για τις περιοχές από όπου πρόκειται να περάσει. Και, τότε, έσπούν, αμέσως θέλεις, καταγίγδες, δυνατό άνεμο, κενά άέρος κλπ.

Ο πιλότος προχωρεί, όμως, στο φανταστικό ταξίδι του, διευθύνοντας το άεροπλάνο του, άνάμεσα από τις καιρικές συνθήκες που μεταβάλλονται κάθε τόσο.

Κάθε κίνησης του άποπλάνου πῶνα σ' έναν ειδικό χάρτη. Έτσι, είνε εύκολο να εξακριβωθεί κατόπιν, αν ακολουθήσε τη σωστή πορεία και αν ρύθμισε την πτήσι του άεροπλάνου του σύμφωνα με τις μετεωρολογικές ένδείξεις.

Όταν έπειτα από πέντε ή δέκα ώρες πτήσεως- γιατί τά φανταστικά αυτά ταξίδια διαρκούν όσο και τα πραγματικά- θα κατέβη κατάκοτος από τη μηχανή του, οι ειδικοί θα κάμουν με όλη την αυστηρότητα την κριτική τους. Και τά μαθήματα αυτά θα συνεχισθουν ως που να άποφασισθῇ ότι άπέκτησε την απαιτούμενη πείρα, για να πετάξη στ' αλήθεια με ένα άεροπλάνο.

Με τον τόπο αυτό, οι ειδικοί Αμερικανοί βεβαιώνουν ότι ο χρόνος εκμάθησεως περιορίζεται στο τρίτον.

Τά θαυματουργά σπουλήκια

Σ' ένα κτήμα του Όκσίου ανατρέφονται και πωλούνται χιλιάδες σκυλήκια ειδικής ράτσας. Τά σκυλήκια αυτά έχουν την πολύτιμη ιδιότητα να υποδοθούν την άναπτυξη των δένδρων. Όταν όλοσθ βρίσκονται άνάμεσα στις ρίζες ενός δένδρου, το κάνουν να μεγαλώνη 2 1/2 ως 3 φορές γρηγορώτερα απ' το κανονικό.

—Αυτό, κυρία, είναι μοντέλο του Πατού! —Σιλάνς, πτωχούλα! Μία Μανδῶν Σουσου είνε! αυτή ταύτη μοντέλο και δέν έχει ανάγκη να συμβουλευεται ποσώς τις τοοκαρίες των Παρισίων! (Σκίτσο Φ. Δημητριάδη)

Αθηναϊκά επίκαιρα

Ρομαντική εποχή

Όλοι πια οι Αθηναίοι λέν «του υπή όρ νό του μπῆ!» μ' αγανάκτησι μεγάλη και πολλή βαρυθυμία, γιατί έχει ο Άπριλς τόσες μέρες τώρα μπῆ και διανομή τροφίμων δέν έγινεκε καμμία.

Ούτε λίγο μπακαλίόρο δέν μάς έχουνε μοιράσει και δπλώνουν σ' όσους βρίσκουν το φαινόμενο οι- πώς τά όρια του θράσους τάχουν πλέον ξεπεράσει κι' άπαιτούνε - άκου πράμμα - και την άνοξη να (τρών!

Το κειμήλιο είνε όντως άναγκαίες οι θερμίδες μα την άνοξη ο κόσμος ζῇ με όνειρα κι' ελπίδες και όφειλε να ξεχάνη, φιλάται μου, έσσει τις πεζές του σχολές όπως είνε το φαί!

Ανδρικοί καύμοι

Μιά κι' ανέθηκε λιγάκι του βαρόμετρου η στήλη τά κορμιά τά γυναίκες τά κορμιά και τά θερμά τά παλτά και τά πουλόβερ έχουν πια διαολοστείλει κι' όλα ελευθερωθῇκαν απ' τα μάλλινα δεσμά.

Μόλις πάψανε τά κρύα, μόλις άρχισε η ζέση σκέφτηκε κάθε γυναίκα πως ή ώρα πια έπείσθη να εκθέσει δημοσία τους κορμούς της τάς γραμμάς και αλλοίμονο σε μάς!

Πέταξε τά μάλλινα της, ντύθηκε μέσ' το μετάξι κι' ο καιρός όσο περνάει ντύνεται πιο έλαφρα κι' ίσως- ίσως το φουστάνι έντελώς θά το ιετάρη ή από σεμνοτυφία θά το φτάση στα νεφρά!

Σε τιμή εύκαιρίας

Αναγνώστη μου, το ζέρεις ή χαμπάρι δέν το πήρες; Σύμφωνα με μια ρεκλάμα έμμενη και συνεχῇ δίνεις-πῶ! πῶ! κελεπούρι- τέσσερες μοναχα λίρες και οικόπεδο σπουδαίο άποκτης στην έξοχή.

Η αν προτίμας τους δίνεις μία λίρα κάθε μήνα και άμέσως εξ άπίνας γίνεσαι οικοπεδοϋχος λίγο έξω απ' την Αθήνα.

Μα οι άνθρωποι στον Άρη μήπως ζούνε και πῶς μπορεί αυτά τά χρόνια λίρες να μάς περισ- (σεύουν; σεύουν;)

Η ρεκλάμα μ' έκνευρίζει και άπόφασι το πήρα να τους πῶ:—Άγαπῶται μου, τά μυαλά σας και μία (λίρα!

Φοβερή αποκάλυψις

Όπως όλοι τόχουν μάθει έτι τόμαθα κι' εγώ πῶς της φίλης της Περγίας τον γνωστό Πρωθυπουργό που εσχάτως, μά το ναι, πέρασε παλλά δεινά δέν τον λένε Σουλτανῆ δέν τον λένε Σουλτανά.

Με συγκλόνισε το νέο κι' είπα με άνατριχίλα: —Όστε Σουλτανά τον λένε; Μωρέ, κι' είχα μία (σκαυλά!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΚΑΡΟΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΙΔΕΡΑ

Η ΚΑΡΑΙΑ
της θεατρίνας

“Η αυλαία έπεσε μέσα σε μία θύελλα από χειροκροτούσε. Κι’ όταν η αυλαία έσανοιζε, κι’ η πρωταγωνίστρια υποκλίθηκε ανάμεσα στα μπουκέτα των λουλουδιών που πλημμυρίζανε τη σκηνή, λουλούδι κι’ αυτή σάρκινο μέσ’ στ’ άλλα των πανερών, ο ένδοξος μέρ’ έγινε παραλήρημα...

Μέσ’ στο καμαρίνι της σε λίγο ή ήσυχια της βράδυ, η Νανά, έπεφτε κουρασμένη από εύτυχια απάνω σε μία καρέκλα. Μά νοί, ήτανε κουρασμένη από εύτυχια... Καί γι’ αυτό άρνήθηκε την είσοδο του καμαρινιού της, σ’ όλους εκείνους που χτυπούσαν την πόρτα της, για να της εκφράσουν το θαυμασμό τους—δημοσιογράφους, κριτικούς, θαυμαστές... Έκαστε μόνι της, εκεί, μπροστά στον καθρέφτη που αντανακλούσε τη φλογερή όμορφιά της, έχωσε το έργο κεφάλι της με τα καστανά του μετάξι στα χέρια της κι’ έμεινε για ώρα έτσι, σιωπηλή, ακίνητη, γοητευμένη... “Εννοιωθε τόσο έλαφρό το κορμί της άποψε κι’ άρμένισε στα ύψη, χωρίς τη δύναμη κι’ ούτε τη διάθεση να προγειωθεί...

“Ένα δειλό χτύπημα στην πόρτα. Ποιός νάκανε πάλι;... Δεν την άφινανε μόνι της;...

Τίναζε τα μετάξι των μαλλιών της, και πήγε ν’ άνοιξη. Μπροστά της στεκόταν ένα χλωμό παιδί, μ’ ένα μπουκέτο τριανταφυλλιά στο χέρι.

—Νανά...
—Αλκή!...

Τόν έβασε μέσα κι’ έκλεισε την πόρτα. “Υστερα, τοπίασε το κεφάλι με τα δυο της χέρια, και τόν φίλησε στο στήμα, κλείνοντας τα μάτια. “Ο “Αλκή δέχτηκε το φίλ της σά μετάγγισι ζωής. Την έσφιξε δυνατά στην άγκαλιά του και της είπε:

—“Ήσουν όνειρο!... Φαντάσου, γοητεύτηκα τόσο, που δεν κατάφερα ούτε να χειροκροτήσω...

Χαιρολόγασε, κολακευμένη περισσότερα απ’ τα λόγια τα δικά του, παρά απ’ τόν ομαδικό της άγκισμο της βραδυάς...

—“Αλήθεια;... Σ’ άρεσα; τόν έρώτησε, χαϊδεύοντάς του τρυφερά τα μαλλιά...

—“Αν μ’ άρεσες; Ρωτάς;... “Η Νανά έκωσε το πρόσωπό της μέσ’ στο μπουκέτο του, και τόν μύρισε βαθεία. “Ο “Αλκή έδωσε απ’ την τσέπη του ένα κουτάκι, και της τόν πρόσφερε με κάποια δειλία.

—Τ’ είν’ αυτό πάλι;... τόν μάλωσε.

—Κάτι άσημαντο μπροστά στο θρίαμβό σου...

—“Αφού είν’ από σένα, έφεις πώς δεν μπορεί νάνε άσημαντο...

“Άνοιξε τόν κουτάκι ή θεατρίνα, κι’ έβγαλε μία μικρή κορφοτίνα σε σχήμα χρυσής πεταλούδας. Αδάρνητα, την κάρφωσε στο στήθος της, άριστερά, και κυττάχτηκε στον καθρέφτη. “Η πεταλούδισσα άναπαύονταν ήρεμη απάνω στο πόνωφο ζωντανό λουλούδι...

—Κάνεις έξοδα;... θά σέ μαλώσω... τούπε τρυφερά, ενώ τόν ξανφιλούσε.

—Σώπα!... Σέρω πώς ό,τι κι’ άν κάγω, είνε μηδαμινό...

Τοκίλεισε τόν στόμα με τη μυρωμένη της παλάμη.

—“Ο,τι κι’ άν κάγω είνε μεγάλο για μένα, που σ’ άγατά καυτό...
Μείνανε για λίγο σιωπηλοί. “Υστερα, της έλεε ο “Αλκή:

—Θά φάμε μαζί;...

—Ναι, μία στιγμούλα, γύρισε από κεί νά ντυθώ, και φεύγουμε...

Σε λίγα λεπτά γλυστορούσαν οι δυό τους, άγκαλιασμένοι, έξω απ’ τόν καμαρίνι. Πέρασαν τη σκοτεινή σκηνή και βγήκαν στο δρόμο απ’ την πορτίτσα των παρασκήνων. Πίσω τους, ο νυσταγμένος φύλακας τού θεάτρου κλείδωσε την πόρτα.

Φάγανε στη γωνιά ενός πολυθρόνου κέντρου, ήπιανε, φίληθήκανε. “Αργά γυρίσανε στο σπίτι της Νανάς, “Ο “Αλκή την άποχαίρετσε μ’ ένα φίλ στην πόρτα της.

—Άδριο θά σέ δω... τούπε.
—Ναι, άδριο... “Απόψε είσαι κουρασμένη, κοιμήσου... Καί, μη με ξεχνάς...

“Ο “Αλκή χάθηκε μέσ’ στη νύχτα, ενώ ή Νανά έκλεινε την πόρτα της. “Ανέθηκε σιγά τις σκάλες, κι’ έπεσε ντυμένη στο κρεβάτι της. Καί τότε, ξαφνικά, οι σκέψεις ήρθανε να πολιορκήσουν τόν μυαλό της, σάν τούφες:

Χωρίς άμφιβολία, αυτό τόν άγαπημένο τρελλόπαίδο έτρεχε γραμμή για την καταστροφή του! Αυτό τόνιωθε καλά ή Νανά... Λουλούδια, δάρα, γεύματα, όλος αυτός ο Πίγγος των έξόδων, που μέσα του παραπατούσε ζαλισμένος, δεν ήτανε δυνατό παρά νά τόν δδηγούσανε στην έξουλίωσι... Την άγαπούσε. Αυτό τόνιωθε καλά ή θεατρίνα. Καί τόν άγαπούσε κι’ αυτή. Κι’ άκριβώς, έπειδή τόν άγαπούσε, τόν λυπότανε. Μάτωνε ή ψυχή της στη σκληρή σκέψη, πώς μπροστά στα πόδια του άνοιγότανε σιγά-σιγά τόν βάρσθρο...

Δεν ύπηρεχε τρόπος νά σωθ ή “Αλκή. Γιατί δεν ήτανε τόν πλούσιος γόνος των μεγάλων οικογενειών, που μπορούνε νά σπαταλήσουν άφρόνιστα τα λεφτά τους, χωρίς τόν κίνδυνο νά τά δώδνε ποτέ νά σώνωνται... “Ο “Αλκή ήτανε ένας φτωχός μηχανικός. Που ό,τι έβγαζε τόν κατάδετε άπλά στα πόδια της. Ναι, μ’ αυτό τόν έκανε νά παραμείνη τη δουλειά του, την καριέρα του. “Η Νανά μάβαινε από φίλους και γνωστούς ό,τι κάθε μέρα ο “Αλκή έχανε και περισσότερα σάν έπιστήμιας, ενώ, αντίθετα, μεγάλωνε ή άνάγκη του νά κερδίση περισσότερα λεφτά, γι’ αυτήν...

“Ένα έμενε: Ν’ άπαρνηθ ή Νανά τόν θεάτρο, και νά δεχτή νά μοιραστή στο πλευρό του τη μικροαστική ζωή της νοικοκυρούλας, που προορισμός της είνε νά μαγειρεύη και ν’ άραδιάζη παιδιά... “Α, όχι! Αυτό δεν μπορούσε, δεν ένοιώθε τη δύναμη, τόν ήρωισμό τόν τόν κήνη, όσο κι’ άν τόν άνοπούσε... Λοιπόν;... “Επρεπε, λοιπόν, νά σφίξη την καρδιά της, και νά δεχτή σάν άναπόφευκτη λύσι τόν μισό θάνατο—τό χωρισμό!...

“Υστερ’ από λίγες μέρες, ο “Αλκή, άνούγοντας ένα πρωί ή έφημερίδα του, διάβασε: “Ανεγώρησε διά μακράν τουρνέ εις Αίγυπτον “Αμερικήν ο θιασός τού όποιου μετέγι ως πρωταγωνίστρια και ή Νανά Φέρμυ... “Ήταν ο κεραυνός.

“Άφισε την έφημερίδα νά πέση ο “Αλκή. Ξαφνικά, όλο τόν σμύνα τού φάνηκε άδειό!... “Η Νανά είχε φύγει... Κι’ όμως, έλεγε πώς τόν άγαπούσε... Λόγια μιάς θεατρίνας!...

... Την ίδια στιγμή απάνω στην κουπατίτση τού καραβιού της γραμής, ή Νανά, μακριά απ’ τούς άλλους συνταξιδιώτες της, μόνι, έστέλιε τη δακρυμένη της ματιά και τη δολιμνή της σκέψη, πίσω, στην “Αθήνα... “Έκει, που είχε άφισει νοσταλγικά την καρδιά της για πάντα, σιλάδα τού μοναδικού της έρωτα, τού μοναδικού όνειρου της πολυτάραχης ζωής της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

“Η έκτη αίσθησις τών φειδιών

Πολλά είδη φειδιών έχουν μία μικρή κολόνητα δεξιά κι’ άριστερά απ’ τόν πρόσωπό τους, άνάμεσα στο ρουθούνι και στο μάτι. “Επειτα από μακρά και συστηματικά πειράματα, οι έσολόγοι άνακάλυσαν ό,τι οι κολόνητες αυτές είνε ένα ιδιαίτερο αίσθητηρο όργανο, που αντίλαμβάνεται τη θερμότητα, που άναδίδεται από ένα σώμα κι’ έτσι εδοιόταν τόν φείδι, τη νύχτα, ό,τι βρίσκεται κοντά τόν λεία του. Στους πύθωνας, δεν υπάρχουν δύο μόνο τέτοιες κολόνητες, άλλα όλόκληρη δωδεκάδα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ’ ΟΛΟΥΣ

“Ο ρόλος τών μυκήτων στη ζωή μας

Φορείς άνακρίθμων άσθενειών

Ποιός θά φανταζόταν πριν από μερικά χρόνια ό,τι οι μύκητες παίζουν ένα σοβαρότατο ρόλο στη ζωή μας, και ό,τι απ’ αυτούς εξαρτάται ή κατάσταση της υγείας μας ή ευαισθησία μας σε ώρισμένες άσθενειες ή ή αντίδρασις μας σε άλλες; “Αλλ’ από την εποχή της άνακαλύψεως της πενικιλίνης και της άκόμη ισχυρότερης απ’ αυτήν κλιτοσυμπίνης (που, αυτή τη στιγμή, βρίσκεται άκόμη στο στάδιο των μελετών), οι μύκητες έχουν περάσει πιά στην πρώτη γραμμή της ιατρικής έπικαιρότητας.

Οι δύο αυτές νέες ούσεις παράγονται από δύο διαφορετικούς μύκητες. “Ο μύκης, από τόν όποιον παράγεται ή πενικιλίνη, είνε όρατός μόνο με τόν μικροσκόπιο. “Αντίθετα, ο μύκης από τόν όποιον παράγεται ή κλιτοσυμπίνη άναπτύσσεται σε μεγάλη άβηθια πάνω στις “Αλπεις, όπου οι όρειοί τόν άποκαλούν “τό μανιτάρι της μάγισσας” και τόν χρησιμοποιούν σε διάφορους θεραπευτικούς σκοπούς.

Και οι δυό έχουν ευεργετική επίδρασι στον οργανισμό μας και καταπολεμούν ένα μεγάλο αριθμό άσθενειών.

Δεν συμβαίνει, όμως, τόν ίδιο με όλους τούς μύκητες. Σήμερα γνωρίζουμε πολλές παθήσεις που όφείλονται άποκλειστικά σε διάφορους μικροσκοπικούς μύκητες και που είνε γνωστές στην έπιστήμη με τόν γενικό όνομα των μυκητιάσεων.

Οι μύκητες είνε μικροσκοπικοί οργανισμοί, που βρίσκονται παντού στη φύσι, άκόμη και πάνω στο σώμα των ζώων και τών ανθρώπων. “Η μεταδοτικότητα τους είνε τρομακτική, τόσο από τα ζώα στον άνθρωπο, όσο και μεταξύ ανθρώπων.

“Η μετάδοσις τους δεν γίνεται όμως πάντοτε με τόν ίδιο τρόπο. Σε πολλές περιπτώσεις, μάλιστα, είνε άρκετα παράδοξο. “Ετσι, μερικοί μύκητες, που βρίσκονται στην κατάστασι των σποροφύτων, είνε, δηλαδή, άβλαβείς για τόν οργανισμό, πάνω στον όποιον ζούν, μεταβάλλονται ξαφνικά σε παράσιτα, γίνονται, δηλαδή, βλαβεροί, όταν μεταδοθούν σ’ έναν άλλον οργανισμό. Οι λόγοι που προκαλούν αυτές τις μεταβολές παραμένουν άκόμη άγνωστοι για την έπιστήμη.

Οι μύκητες φαίνεται ό,τι έχουν μεγαλύτερη συγγένεια με τα βακτηρίδια, με τα όποια συμπλέκονται πολλές φορές και σχηματίζουν άρκετα περίεργες συνενώσεις.

Οι άσθενειες που προκαλούνται από τούς μύκητες είνε εξαιρετικά πολυάριθμες.

Στην πρώτη γραμμή άνάμεσα σ’ αυτές έρχονται οι διάφορες δερματικές παθήσεις. “Ο μύκης, συννηθέστερα, προσβάλλει μόνον την έπιάνεια τού δέρματος. “Αλλοτε, όμως, είσχυνει βαθεία μέσα στον ύποδόρειο ιστό και δημιουργεί τότε πυώδη άποστήματα, που θεραπεύονται πολύ δύσκολα.

“Αλλα δεν αφήνει άνέπαρη ούτε τα έσωτερικά όργανα. “Η διεσποτική τους έχουν οι μύκητες είνε καταπληκτική. Μπορεί νά προσβάλουν τα όστα, τούς πνεύμονας, τόν σπέντι, τα έντερα, τόν εγκέφαλο, τα μάτια, τήν σπλήνα, τα νεφρά, άκόμη και αυτόν τόν θυρεοειδή άδέν. Πολλές μορφές φυμωτώσεως τών όστων ή τών πνευμόνων, ομφιλίδια, καρκίνοι κτλ. έχουν την άφορμή τους στη διεσποτι μέση στον οργανισμό, μ’ έναν όποιοδήποτε τρόπο, έπιδιδών μυκήτων, που δημιουργούν άμέσως μία νοσηρή έστια.

Εκτός όμως από την άμεση επίδρασι του, ο μύκης έσχύνει μία τσίχλη που μεταφέρεται σε μεγάλες άποστάσεις μέσα στον οργανισμό και δημιουργεί δευτερεύουσες παθήσεις, πλάι στην βασική άσθένεια. Παλαιότερα, οι δευτερεύουσες αυτές παθήσεις ήταν άνεξήγητες. Σήμερα, όμως, γνωρίζουμε πολύ καλά τήν προέλευσι τους. Στις περισσότερες περιπτώσεις, άρκει ή έξαφάνισι της κεντρικής έστιας, για νά έξαφανισθ τούτόχρονα και όλα τα άλλα δυσάρεστα συμπτώματα.

“Η έξακρίθωσις της παρουσίας μυκήτων μέσα στον οργανισμό μόνον με τη μικροβιολογική ανάλυσι μπορεί νά γίνει. “Έχει δέ εξαιρετική σημασία, γιότι, από τη στιγμή που θά έξακρίθωθ αυτή ή παρουσία, ή θεραπευτική άγωγή είνε πολύ εύκολη και πάντοτε σκεδόν άποτελεσματική.

Πραγματικά, οι μύκητες καταστρέφονται με ένα άπλό φάρμακο, τόν ιωδιούχον κάλιο. “Από την άνεκτικότητα τού οργανισμού στο φάρμακο αυτό, θά έξακρίθωθ, λοιπόν, ή διάκρισι της θεραπείας και ή έπιδιδών μυκήτων, που δημιουργούν άμέσως μία νοσηρή έστια.

Δρ. ΚΡΕΑΝΖ και ΜΠΑΙΣΕΤ

Δόντια βουλωμένα με γυαλί

“Ένας έφευρετικός οδοντοίατρος είχε την έμπνευσι νά γεμίση τούς ριζικούς σωλήνες των άπονευρωμένων δοντιών με ένα εύλυτο γυαλίνο νήμα, αντί νά τούς βουλώνη με γουταπέκκα ή με άλλο τέτοιο ύλικό. Τό γυαλί δεν προκαλεί χημικές αντιδράσεις ή έρεθισμό, δεν άπορροφά υγρασία, δεν έχει τοξικές ιδιότητες. “Επομένως, ένα δόντι βουλωμένο με γυαλί χρησιμοποιείται περισσότερο καιρό δίχως κίνδυνο μολύνσεως.

Σήμα κινδύνου

Πότε τόν τραβούν οι έπιβάτες στα τρένια

Οι άγγλικοι σιδηρόδρομοι είνε τέλεια οργανωμένοι από άπόψεως άνέσεως, ταχύτητας, κανονικών δρομολογίων, κλπ. Φυσικό λοιπόν είνε νά ή λείπη από κανένα βαγόνι τούς τόν σήμα κινδύνου. Τό σύστημα αυτό έφηρμόσθη, άφ’ ότου είνε μία τραγική δολοφονία μέσα σ’ ένα τρένο της γραμής τού Βορείου Λονδίνου. “Ετσι, κάθε ταξιδιώτης, άπομονωμένος μέσα σ’ ένα διαμέρισμα, δεν βρίσκεται πιά στο έλεος τού πρώτου τυχόντος κακοποιού. “Όταν τόν άπειλήση κάποιος σοβαρός κίνδυνος, δεν έχει παρά νά τραθήξη μία χειρολαδή, ή όποια προκαλεί αυτόματα τόν φρενάρημα της άμαρσοτοχίας με πιεσμένο άέρα. Είνε εύκολώτατο κατόπιν νά έξακρίθωσιν οι υπάλληλοι τού τρένου από πούδ βαγόνι προλήθε τόν σήμα και νά τρέξουν νά ίδουν τι συμβαίνει.

“Η στατιστική μας λέει ό,τι 250 άτομα κατά μέσον όρον σταματούν κάθε χρόνο τα άγγλικά τρένια, τραβώντας τόν σήμα κινδύνου. Τις περισσότερες δέ φορές ο λόγος είνε άσημαντος. “Αλλοτε πρόκειται περί άνοητου στοιχήματος που έβαλε ένα απ’ τα μέλη μιάς εύθυμης συντροφιάς. “Αλλοτε πάλι, ο δρόσστης τραβήξε τόν σήμα, έπειδή έφεισε ό,τι άπαγορεύεται ή χρησιμοποίησις του δίχως λόγο. Τό θέλητρο δηλαδή τού άπαγορευμένου... Συνήθως οι περισσότεροι απ’ αυτούς τούς “φερσέρ” δεν φανταζόνται ό,τι είνε τόσο εύκολο ν’ άνακαλύφθουν. “Εις έπ’ τού πλείστον δέ, δεν έξέρουν κατόπιν πώς νά δικαιολογήσουν στούς υπάλληλους τού τρένου... “Ένας απ’ αυτούς άπήνησε στην έρώτησι τους:

—Γιατί τραβήξα τόν σήμα; Μά για νά παραπονηθώ για τήν άτασία τροφή που μάς σερβίρουν σ’ αυτό τόν τρένο!

“Ένας μικρός μαθητής σταμάτησε κάποτε τόν τρένο, γιατί ο άέρας τού είχε πάρει τόν καπέλο έξω απ’ τα παράθυρο. Τό όρατο δέ είνε ό,τι με την έπομένη άμαρσοτοχία ταξίδευε ο βασιλεύς της “Αγγλίας, που άναγκάσθηκε νά σταματήσει κι’ αυτός έξ’ ατίας της σταθμεύσεως τού πρώτου τρένου!

Κάποτε, σταμάτησε ένα έξπρές, γιατί τραβήξε τόν σήμα ένας πιστωτικός, καθώς ήταν σκαρφαλωμένος στούς ώμους τού πατέρα του. “Αλλοτε πάλι ο δρόσστης ήταν ένας κύριος πολύ νευρικός, ο όποιος βρήκε ύπαιτο τόν άρωμα που τόν έβαλε κάποιος ύποχρεωτικός συνταξιδιώτης του, και νόμισε πως ήθελε νά τόν νερκώσει για νά τόν λιπασή! Μία γυναίκα σταμάτησε τόν τρένο, γιατί της φάνηκε πώς έτρεχε πολύ. “Ένας μη καπνιστής, που ταξίδευε σ’ ένα διαμέρισμα, όπου άπαγορεύονταν τόν κάπνισμα, τραβήξε τόν σήμα κινδύνου, όταν ένας απ’ τούς συνταξιδιώτες του τώλησε ν’ άνάψη την πτήτα του. Τρεις τέσσερες φορές τόν έτος, σταματούν τα τρένια έπιβάτες που ένοχλούνται απ’ τη μουσική τού φορητού ραδιοφώνου ή γραμμοφώνου κάποιου συνταξιδιώτου των.

Σε κάθε τέτοια περίπτωση, ο ένοχος ύποχρεώνεται νά πληρώση 5 λίρες πρόστιμο. Είνε δέ πολύ έπικειχή ή ποινή, άν

Στό έρχόμενο Πασχαλινό τεύχος άρχίζει ή νέα εξαιρετική ένδιαφέροντος Ιστορική σειρά:

ΓΥΝΑΙΚΕΣ
στά χαρέμια

Τού γνωστού λογοτέχνη και ποιητή Κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

Δραματικές περιπέτειες ώραιων γυναικών πάσης έθνικότητας που τόν γραφτό τους τις παρέσυρε σε διάφορα χαρέμια της “Ανατολής. Περιπάσεις έρωτες, άγρια μίσση, σκληρές εκδίκαισις, όλη ή έρωτική φλόγα της λαγνυμένης “Ανατολής.

σκηνοθετεί την άκωκτότατη του έρως νεί ένα σταμάτημα τρένου στις ύποθέσεις των ταξιδιωτών και στην κίνησι των άλλων άμαρσοτοχιών της γραμής.

Τελευταίως, ενώ κάποιος “Αγγλος ταξίδευε προς τη Σκωτία, θυμήθηκε ξαφνικά ό,τι είχε ξεχάσει στην αίθουσα άναμονής τού σιδηροδρομικού σταθμού ένα ύπογεγραμμένο τσέκ για 200 λίρες, με άσυμπλήρωτο τόν όνομα τού δικαούχου. Τράβηξε άμέσως τόν σήμα κινδύνου, και τόν τρένο σταμάτησε κοντά σ’ ένα μικρό σταθμό. “Όταν έφτασε ο υπάλληλος, ο κύριος τού έδωσε ένα χαρτί και μισή λίρα.

—Στείλτε άμέσως αυτό τόν τηλεγράφημα! τού έλεπε. Μπορεί νά πληρώσω πρόστιμο 5 λίρες, άλλα θ’ άξίζει τόν κόπο, άν τόν τηλεγράφημα φτάση εγκαίρως!

Κι’ εύτυχώς, τόν τηλεγράφημα παρέδωθε στην Τράπεζα μισή ώρα μόνο πριν παρουσιασθή κάποιος άγνωστος και ζητήση νά τόν έξαργυρώσουν τόν χαμένο τσέκ. “Ετσι, ο ταξιδιώτης γλύτωσε τις 200 λίρες του, κι’ έπ’ πλέον δεν τόν ύπερχώσαν νά πληρώση πρόστιμο.

Μία νέα γυναίκα, που ταξίδευε τα Χριστούγεννα για τόν σπύτι της, έχοντας άρκετά χρήματα στην τσάντα της, φοβόταν διαρκώς μήπως τη ληστεύουν. Κάποια στιγμή, έκλεισε τα μάτια της. “Όταν τά ξανάνοιξε, είδε τόν μοναδικό συνταξιδιώτη της νά βγάξη απ’ την τσέπη του ένα ρεβόλβερ! “Εμπρηξέ άμέσως τις φωνές, τραβήξε τόν σήμα τού κινδύνου κι’ έπειτα λιποθύμησε... “Όταν συνήλθε, έμισε ό,τι ο άγνωστος κύριος πήγαινε κι’ αυτός στην οικογένειά του, κι’ ό,τι είχε θελήσει σπλάως νά έξαστάξη ένα ψεύτικο πιστολάκι που είχε αγοράσει για τόν γιό του!...

Τό σήμα κινδύνου έπιτρέπει σε μερικές τυχοδιώκτριες νά σκαρώνουν ένα θρασυτότο έκβιασμό εις βάρος έντιμων και εύπιδων ταξιδιωτών. “Ένώ ταξιδεύουν μόνες μαζί μ’ ένα άδω άνθρωπάκο, τού ζητούν ξαφνικά ένα χρηματικό ποσό, άπειλώντας τον ό,τι θά τραβήξουν τόν σήμα κινδύνου και θά ισχυρισθόν ό,τι τούς έπέτρεψε με άνηλικούς σκοπούς. Συνήθως δέ, τόν θύμα πληρώνει, μ’ άπόφύγη τόν σκάνδαλο, που μπορεί νά βλάνη την ύπόληψι του και νά ταραχή την οικογενειακή του γαλήνη. Κάποτε όμως, ένας κύριος δεν υπέκυψε σ’ αυτό τόν έκβιασμό. “Έξακολούθησε νά καπνίζει τόν πούρο του, ενώ ή γυναίκα, μαρινισμένη τρεβόσει τόν σήμα, έξοχιζε τα ρούχα της και έπροσποιείτο τή ληψύθυνη. Την άφισε κατόπιν νά διαταύωση την κατηγορία της, έμπρος στούς υπάλληλους και στούς ταξιδιώτες, και σόν τέλος έλεγε χαμογελάοντας και δείχνοντας την άκρη τού πούρου του:

—Μά, κύριοί μου, άν είχα παλέψει πράγματι μ’ αυτό τόν παληγονόικο, πώς θά μπορούσε νά μείνη άκόμη στάχη τρεις πόντους μακριά στην άκρη τού πούρου μου;

Και τόν έπιχείρημα αυτό ήταν άποστοματικό για τήν έκδίαστρια.

Γερμανικές έφευρέσεις

“Ίδου μερικές άκόμη απ’ τις 16.000 γερμανικές έφευρέσεις, που βοήθησαν τούς Γερμανούς νά παρατήσουν τόν πόλεμο και πού βοήσανται τώρα στην κατοχή των Συμμάχων:

Μία πρακτική μέθοδος κατασκευής τεχνητής “μίκας”.

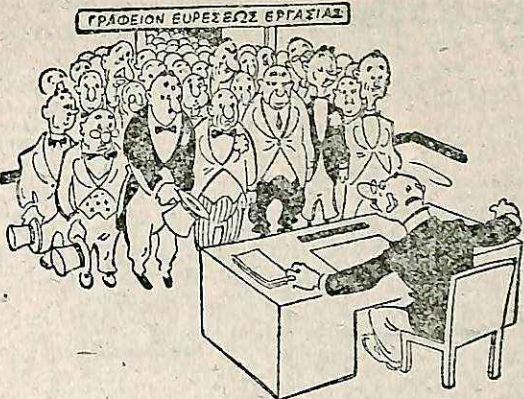
Μία νέα μέθοδος διαδιδάσεως ηλεκτρικού ρεύματος ώφλησε τάσεως σε άπόστας 1.000 περίπου χιλιομέτρων, διπλάσια δηλαδή απ’ τή συνήθειαν.

“Ελικόπτερα πυραυλοκίνητα κι’ άεροπλάνα ταχύτερα απ’ τόν ήχο.

Μαγιά από έθλο—100 τόννα έύλου δίνουν 7 τόννους μαγιά και 50 τόννους κυτταρίνη.

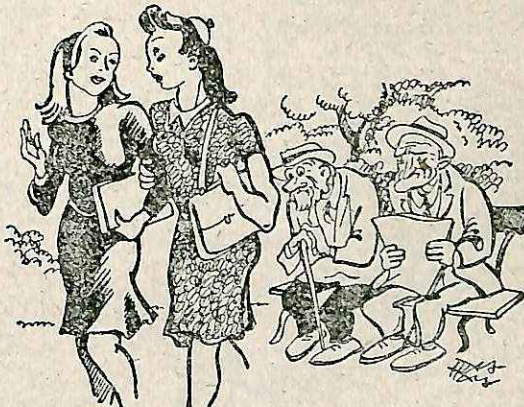
Μία μέθοδος μηχανικής άποτυπώσεως της φωνής όχι σε ατσάλινο σύμα, σ’ άπως έπέτυχαν οι “Αμερικανοί, άλλα σε σύμα από πλαστική ούσια, σκεπασμένο μ’ ένα ειδικό δέξιδιο σιδήρου και 55 φορές έλαφρότερο απ’ τόν μετάλλιο.

“Αέρας ηλεκτρισμένος, που έπηρέάζει την ψυχική διάθεσι τού ανθρώπου. Με άρνητικό ηλεκτρισμό, προκαλεί ένα συναίσθημα ευδαιμονίας κι’ αίσιοδοξίας κι’ έλαττώνει την πείσι τού στήματος και την έντασι των νεύρων. “Αντίθετως, άν έχη θετικό ηλεκτρισμό, προκαλεί δυσθυμία, κατάπτωση και φόβα.

Οι τώες ύπουργοί: Δεν ύπάρχει και για μάς καμία θεούλα, κι’ προϊστάμενε; “Εχουμε πρόδοντα ύπουργού...

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

Η... «ΕΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ» ΑΠΟΧΗ (Σκίτσο Π. Παυλίδη)

—“Η είσοδος στον Παράδεισο έπιτρέπεται μόνο σε όσους ύπέφεραν πραγματικά στη ζωή τους! —Είμαστε άμυδαίοι “Υπάλληλοι, άγιε Πέτρο... —Ε, τότε περάστε, περάστε!...

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

—Ρε έξυπνάκια, δεν κάνεις και λιγάκι άποχή στο μεζέ;...

(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

ΤΟ ΕΡΗΜΟ ΣΠΙΤΙ

Περιπετειώδες διήγημα

Το πολυτέλες αυτοκίνητο του Πώλ Ζαρντέν ταξίδευε δροσερά στο μεγάλο έξοχικό δρόμο. Ο διάσημος τενίστας σιγονταρισόταν, ενώ σωφάρια, Σιγά σιγά ωστόσο, την κυρία του άνηψαν. «Ο δρόμος προχωρούσε τώρα μέσα σ' ένα πυκνό δάσος και γινόταν ανώμαλος. Το αυτοκίνητο χοροπηδούσε, σαν βάρκα στα κύματα...»

—Μήπως έχω κόψει λάθος στο δρόμο;... μουρμούρισε ο Ζαρντέν. «Ας ελπίσουμε πως δεν θα συναντήσω λύκους! Έτσι καθώς είμαι μόνος και άοπλος, θα μ' έκαναν μια μπουκιά! Και δεν μπορώ, βέβαια, να τρέξω για να ξεφύγω, σ' αυτό τον παλιόδρομο...»

Σάν να μην έφτανε η ανησυχία του, ακούστηκε έξω από έναν κρότος και τ' αυτοκίνητο τραντάχθηκε ολόκληρο: Είχε σκάσει ένα λάστιχο!

—Τώρα είμαστε καλά!... φώναξε ο τενίστας. Κατέβηκε απ' το αυτοκίνητο, κύτταξε τον καθισμένο τροχό κι' έβλεπε το κέφαλό του.

«Ήταν λάθος μου να κάνω αυτό το ταξίδι δίχως κανένα σύντροφο! Είπε μόνος του. Θα με βοηθούσε τώρα να επισκευάσω αυτή τη βλάβη...»

Μη μπορώντας να κάνει διαφορετικά, ξανακάθισε στο βολάν κι' έβαλε εμπρός τη μηχανή. Το αυτοκίνητο προχώρησε πάλι σιγά-σιγά, με αλλεπάλληλα τραντάγματα.

«Επειτα από δυο ολόκληρες ώρες, έφτασε σ' ένα ξέφωτο του δάσους, όπου βρισκόταν ένα ωραίο αγροτικό σπίτι. Βλέποντας το, ο Ζαρντέν έβγαλε μια φωνή χαράς. Πήδησε απ' το αυτοκίνητο κι' έτρεξε ως την πόρτα του σπιτιού. Τράβηξε το σχοινί του κουδουνιού και περίμενε. Καμιά απάντηση. Ξαναχτύπησε. Ήπιότε και πάλι. Δοκίμασε τότε μηχανικά ν' ανοίξει την πόρτα κι' είδε ότι δεν ήταν κλειδωμένη.

Την έσπρωξε λίγο, πέρασε μέσα το κεφάλι του κι' είδε ένα μεγάλο και καλοεπιχρωμένο γάλλο και μια εύλινη σκάλα που οδηγούσε στο επάνω πάτωμα. Δεν υπήρχε όμως εκεί μέσα ψυχή ζωντανή.

Ο Ζαρντέν φώναξε, ξαναφώναξε, χωρίς να πάρη απάντηση. 'Επι τέλους, προχώρησε αποφασιστικά κι' ανέβηκε τη σκάλα.

«Αν δεν βρω κανένα, θα εγκατασταθώ αμέσως εδώ, για να περάσω τη νύχτα!», συλλογίστηκε.

Ανοίξε όλες τις πόρτες, τη μία μετά την άλλη. Πέρασε από ένα σαλονάκι σε μια κρεβατοκοσμάρα, κι' έπειτα σε μια τραπεζαρία. Όλα τα δωμάτια ήταν καλά επιπλωμένα και τακτοποιημένα. Δεν φαίνονταν όμως πούθενά κανείς ένοικος.

«Θα μείνω εδώ —είπε με το νοῦ του ο Ζαρντέν— κι' αν παρουσιασθῇ, ο Ιδιοκτήτης, θα του πληρώσω το νοίκι της βραδιάς».

«Έβγαλε το παλτό του, άνοιξε έπειτα ένα ντουλάπι κι' άρχισε να το επιθεωρή. Βρήκε διάφορες υποτίλεις με ποτά. Διάλεξε δυο απ' αυτές και τις έβαλε πάνω στο τραπέζι. Πήρε επίσης ένα χοιρομέρι κι' ένα κομμάτι ψωμί. Τραγουδούσε πάλι με κέφι.

Η φωνή του δεν τον άφισε ν' ακούσει

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Τώρα που πύραμε παπᾶ, ᾄς θάψουμε καμμία δεκαριά.
- Θέλει κι' ο μουτρός καφέ.
- Αν δεν ουρούσε το λαγυνικό, θα τον έφθανε το λαγό.
- Παλιός γάιδαρος καινούργια περπατάει.
- Το πᾶμι δεν κατεβάζει ο λούναρ! ισοσυρα.
- Θάγε κόττα το Γενάρη, κότταν τον Άλωνάρη.
- Από τί είσαι μύδαρης, γαμπρέ! Από το χεϊμώνα.
- Χάθηκ' η Πόλι για ένα βελόνι.
- Τί φωνάζεις σάν Ουβρόνς;
- Μήν πουλήεις μέρα για νύχτα.
- Ήρ' η νύφη μας τὸ νύι πίσω από τὴν πόρτα.
- Όταν ἔρχεται ἡ δόξα κι' ὁ πλοῦτος χάνεται τὸ μνημονικό.
- Ὁ πλοῦσιος πού παρακαλεῖ τὸν θεό, κακὸ ἔχει στὸ νοῦ του.

«Είχα φανταστεί κάποιον που άντανα τη σκάλα. Ξαφνικά άνοιξε η πόρτα πίσω απ' την πλάτη του και μία άγρια φωνή άντήχησε:

—Σε τσάκωσα, κατεργάρη! Γύρισε άπότομα κι' είδε αντίκρο του έναν άντρα εύσωμο, με γενειάδα, που τον σημάδευε μ' ένα τουφέκι.

—Ε, μία στιγμή, φίλε! του είπε βιαστικά. Τώρα θα τα πληρώσεις όλα, κά-θαρμα! πρόσθεσε εκείνος. Είπε η τρίτη φορά που μπαίνει κρυφά στο σπίτι μου. Άλλά δεν θα βγεις ζωντανός, τόχω όρκισθῇ! Είσαι ὁ λωποδύτης που μ' έγδυσε πρό δυο μηνών, κι' άλλη μία φορά πρό είκοσι ημερών... Νόμισες πως θα μπορούσες πάντα να επωφεληθείς επειδή λείπουν στην πάλι η γυναίκα μου κι' ο γιός μου... Άποψε όμως δεν θα φύγεις από δω ζωντανός! Έγώ δεν πρόκειται να σε στείλω φυλακή. Θα σε σκοτώσω!

—Μά, καλέ μου άνθρωπε, είμαι... —Θα σε σκοτώσω, του είπα και θα το κάνω... —Χάλασε τὸ αὐτοκίνητό μου... κι' αναγκάστηκα να σταματήσω εδώ... —Θα τόχης κλέψει, αυτό τ' αυτοκίνητο!

—Μά... είμαι ὁ Ζαρντέν, ὁ Πώλ Ζαρντέν, εκείνος που τραγουδάει... —Κι' έγω τραγουδάω! είπε σαρκαστικά ὁ άλλος. Είμαι ὁ Βλαντιμίρ Μπεντέφσκυ, ὁ «έλικος» όπως με λένε. Καί, σ' ενα λεπτό, θα πυροβολήσω!

—Στάσου! φώναξε ὁ Ζαρντέν, βλέποντάς τον να σηκώνει πάλι τὸ όπλο του. Άφίστε με τουλάχιστον να μιλήσω. Εί-μαι ὁ Πώλ Ζαρντέν, που τραγουδάει τὸ ραδιόφωνο. Επρόκειτο άπόψε να τραγουδήσω στὸ ραδιοφωνικό σταθμό. Έ-χετε σεις ραδιόφωνο;

—Χι, δεν μ' άρέσουν αυτά τὰ σύνεργα του διαβόλου! Ο γιός μου έχει ένα, αλλά, άφ' ότου βρισκεται στην πό-λι, τόχω πετάξει πάνω στὸ σοφάρι.

—Θα τὸ βάλουμε λοιπόν να λειτουργή-σει καὶ θ' ακούσετε να λένε απ' τὸ ραδιοφωνικό σταθμό ότι ματαιώθηκε ἡ έκπομπή του τραγουδιού μου.

—Πρόσεξε, αλήθεια! Άν με γελάς, θα σε τσακίσω στὸ έξολο, ως πού να ξεψυχήσεις!... Εμπρός, πάμε να πάρου-με τὸ ραδιόφωνο!

Ο Ζαρντέν προχώρησε πρώτος, με την άπειλή πάντοτε τὸ όπλο. Άνέ-θηκε στη σοφάρα και βρήκε τὸ μηχανή-μα. Εύτυχός, ὁ συσσωρευτής του πε-ριείχε ακόμη λίγο ήλεκτρισμό. Τὸ έγκα-τέστησε στη σκάλα και περίμενε να φτά-σουν οί 8 — η ώρα τῆς έκπομπῆς.

Εν τῷ μεταξύ τὸν βασάνιζαν άνησυ-χαστικές σκέψεις. Άν ὁ ραδιοφωνικός σταθμός άλλαζε άπλάς τὸ πρόγραμμά του, χωρίς να δώσει καμμία έξήγηση στους άκροατές; Ή άν έβαζε να παίξῃ κάποιο δίσκο του και βεβαίως ότι τρα-γουδούσε αὐτός ὁ ίδιος;...

Τὰ λεπτά κυλούσαν άργά-άργα. Ἡ μουσική που μετέδιδε τὸ ραδιόφωνο, φαίνόταν σαν πένθιμο έμπατίρι στ' αὐ-τιά του άτυχου τενίστου... Στις 8 α-κριβώς, σταμάτησε ἡ έκπομπή. Ἡ δια-κοπή κρήνησε άκρετή ώρα. Ο Μπεντέφ-σκυ είχε άρχισει να κυττάζει άπειλητικά τὸν Ζαρντέν, που πνιγόταν από τὴν ά-γωνία. Ἡ καρδιά του χτυπούσε δυνα-τά. Τί θα συνέβαινε τώρα; Ἡ ζωή του κρεμόταν από μία τρίχα!...

Εξαφνα, άντήχησε ἡ φωνή του «σπι-κερ».

—Κυρίες και κύριοι... Τώρα θ' α-κούσετε τὸν γλυκύτατο τραγουδιστή μας Πώλ Ζαρντέν...

Ο Μπεντέφσκυ γούρλωσε τὰ μάτια του και σημάδεψε τὸν Πώλ.

Ενα γλυκό πονετικό τραγούδι άντή-χισε στὸ ραδιόφωνο. Ο Πώλ θέλησε κάτι να πῇ, να έξηγήσει τί συνέβαινε. Δέν πρόφτασε όμως. Ένας πυροβολι-σμός βρόντησε σαν κεραυνός. Κι' ὁ κακότηχος τραγουδιστής τὸν ραδιοφώ-νου σωριάστηκε κάτω νεκρός, ὅπὸ τὴ μελωδία τῆς ίδίας του τῆς φωνῆς!

T. MARINO

•••

Τὰ σκασμένα μέλη

Ο γυψός, που χρησιμοποιείται απ' τους γιατρούς για να ακινητοποιή-σασμένα χέρια ή πόδια, μπορεί ν' αντικατασταθῇ τώρα μ' ένα μίγμα γυάλινων ινών και πλαστικής ού-σιας. Το υλικό αυτό ζυγίζεται έξη φο-ρές λιγώτερο απ' τὸ γύψο. Είπε ευλύγιστο, επιτρέπει τὴν εξέταση με άκτινές Χ, και δέν άπορροφά καθό-λου νερό, συνεπώς δέν έμποδίζει τὸν πάσχοντα να κάνει ελεύθερα κινήσεις.

Κυρίες και κύριοι... Τώρα θ' α-κούσετε τὸν γλυκύτατο τραγουδιστή μας Πώλ Ζαρντέν...

Ο Μπεντέφσκυ γούρλωσε τὰ μάτια του και σημάδεψε τὸν Πώλ.

Ενα γλυκό πονετικό τραγούδι άντή-χισε στὸ ραδιόφωνο. Ο Πώλ θέλησε κάτι να πῇ, να έξηγήσει τί συνέβαινε. Δέν πρόφτασε όμως. Ένας πυροβολι-σμός βρόντησε σαν κεραυνός. Κι' ὁ κακότηχος τραγουδιστής τὸν ραδιοφώ-νου σωριάστηκε κάτω νεκρός, ὅπὸ τὴ μελωδία τῆς ίδίας του τῆς φωνῆς!

T. MARINO

•••

Τὰ σκασμένα μέλη

Ο γυψός, που χρησιμοποιείται απ' τους γιατρούς για να ακινητοποιή-σασμένα χέρια ή πόδια, μπορεί ν' αντικατασταθῇ τώρα μ' ένα μίγμα γυάλινων ινών και πλαστικής ού-σιας. Το υλικό αυτό ζυγίζεται έξη φο-ρές λιγώτερο απ' τὸ γύψο. Είπε ευλύγιστο, επιτρέπει τὴν εξέταση με άκτινές Χ, και δέν άπορροφά καθό-λου νερό, συνεπώς δέν έμποδίζει τὸν πάσχοντα να κάνει ελεύθερα κινήσεις.

Κυρίες και κύριοι... Τώρα θ' α-κούσετε τὸν γλυκύτατο τραγουδιστή μας Πώλ Ζαρντέν...

Ο Μπεντέφσκυ γούρλωσε τὰ μάτια του και σημάδεψε τὸν Πώλ.

Ενα γλυκό πονετικό τραγούδι άντή-χισε στὸ ραδιόφωνο. Ο Πώλ θέλησε κάτι να πῇ, να έξηγήσει τί συνέβαινε. Δέν πρόφτασε όμως. Ένας πυροβολι-σμός βρόντησε σαν κεραυνός. Κι' ὁ κακότηχος τραγουδιστής τὸν ραδιοφώ-νου σωριάστηκε κάτω νεκρός, ὅπὸ τὴ μελωδία τῆς ίδίας του τῆς φωνῆς!

"Αν θέλεις να μ' άρέσεις

Συμβουλές ενός μοντέρνου συζύγου προς τὴ γυναίκα του

Όχι, μὴν μου λές πως μ' αγαπᾶς. Άφσέ με να σε ρωτήσω. Μία μικρή άδελωότητα, δέκα έστ' δευτερολέπτων, θα έκανε πιο ένδιαφέρουσα τὴν άπάντησή σου.

Άλλά πάλι μὴν μου τὸ λές μ' αὐτὸ τὸ κουρα-σμένο ύφος, σάν να μιλούσες για κάτι που εἶνε υποχρεωτικό και πού δέν σου κάνει καμμία έντύ-πωσι.

Ούτε, άπό τ' άλλο μέρος, πρέπει να σου προκα-λή έκπληξη ή έρωτισμός μου. Μὴ νομίζεις πως άμφι-βάλλω για τὴν άγάπη σου. Τὴν ἡμέρα που θα κα-ταλάβω ότι δέν μ' αγαπᾶς πιά, θα άποφύγω να σου κάνω αὐτὴ τὴν έρώτηση, γιατί δέν θέλω να σε ά-ναγκάσω να μου πῆς ψέμματα. Ξέρω, άλλωστε, πως αὐτὸ εἶνε ένα πράγμα που ἡ γυναίκα δέν τὸ συγ-χωρεῖ ποτέ. Τῆς άρέσει τὸ ψέμμα, άλλ' όχι όταν εἶ-νας άλλος τὴν υποχρεώνει σ' αὐτό.

Δέν πρέπει να είσαι ποτέ βέβαιη για τὴν άγάπη μου. Γιατί αὐτὴ ἡ βεβαιότητα άντὶ να σου δίνω φε-ρά θα σου τὰ κόψω. Οἱ γυναίκες, άπό τὴ στιγμή που θα κατακτήσουν έναν άνδρα, δέν φροντίζουν πιά καθόλου, για να διατηρήσουν τὴν κατάντησή τους. Γι' αὐτὸ δέν πρέπει να παραμελῆς ποτέ τὸν έαυτό σου. Πρέπει να βρίσκεσαι πάντα σὲ κατάσταση συ-ναγερμού. Κάνε με να πιστεύω ότι τρέμεις μήπως με χάσεις και ότι είμαι ἡ εύτυχία τῆς ζωῆς σου. Ο άνδρας δέν μένει ποτὸς σὲ μία γυναίκα, όταν νο-μίζει πως αὐτὴ του εἶνε άποραίπιτη, αλλά πιο πολὺ όταν φαντάζεται πως ὁ ίδιος εἶνε τὸ Ἰνδάλμα και τὸ ἱδανικό τῆς ζωῆς τῆς. Μὴν μου λές, λοιπόν, ποτέ: Ὤχωρίς ἐμένα, άνσπερμα μου, τί θ' έχα-νες;... Γιατί μοῖρ δίνεις τὴν έπιθυμία να δοκιμάσω.

Μὴν φωνάζεις ὅλη τὴν ώρα και μὴν εκνευρίζεσαι χωρὶς να υπάρχουν λόγος. Γιατί θα καταπνίξω να μὴν σε παίρνω στὰ σοβαρά κι' όταν ἔχης δίκιο. Και μὴν ένδουσιάζεσαι όταν με βλέπεις να στέκω άμυλητος εμπρός στίς φωνές και στὰ νεύρα σου. Τούναντιον, ἡ σιωπή μου πρέπει να σε άνησυχι.

Όταν ὁ άνδρας μένουν σιωπηλὸι, αὐτὸ σημαίνει πως σκέπτονται... Καί δέν σκέπτονται πάντα τίς γυναίκες τους...

Μὴν προσπαθῆς να με κάμης να προσέξω πως εἶ-σαι ὁμορφη. Άφσέ με να τὸ ἴδω μόνος μου. Καί, όταν πάλι σου λέω πως εἶσαι ὁμορφη, δέν εἶνε ά-παράπιτο να τὸ πιστέψης. Γιατί πολλές φορές ὁ άνδρας λέει στὴ γυναίκα του πως εἶνε ὁμορφη, χω-ρίς να τὸ πιστεύη.

Μπορείς να με ζηλεύεις πως ἂν μου δημιουργῆς σκηνές, ὅσο εἶσαι βέβαιη πως σου είμαι πιστός. ΆΛΛ' άπό τὴ στιγμή που θ' άρχίσεις να άμφιβάλλης, άπόφυγε τὸ, γιατί τότε θα είσαι μόνον γελοία.

Μὴν ἔρχεσαι να μου πῆς πως σε παρηκολούθη-σαν στὸ δρόμο ή πως ὁ τάδε τρελλάινετι για σε-να. Γιατί ένα από τὰ δυο θα συμβῇ τότε: Ἡ δέν θα σε πιστέψω και θα σε χαρακτηρίσω σάν έλαφρό-μυαλη και άπερίσκεπτη. Ἡ θα σε πιστέψω και τότε θα σου κάνω τὴ ζωή σου μαρτυρική για πολλές ἡ-μέρες.

Μὴν προσπαθῆς επίσης να με κάμης ζηλιάρη. Γιατί ἡ ζηλία δέν άξίζει τίποτε, όταν δέν εἶνε αὐθόρ-μητη.

Προσπάθες να μὴν είσαι άκαταπόνητη για ὅσα συμβαίνουν γύρω σου. Άλλά, άπό τ' άλλο μέρος, ά-πόφυγε να φαίνεσαι πως τὰ ξέρεις όλα. Γιατί τότε δέν θα μινε τίποτε για να ξέρω ἐγώ και για να έχω τὴν εύχαρίστησι να σου τὸ πῶ.

Όταν ἔρχεσαι για να με συναντήσης έξω, προ-σπάθες να είσαι βέβαιη ότι τὸ ντύσιμό σου εἶνε ά-φογο και ότι τὸ μακιγιάζ σου εἶνε καθὼς πρέπει. Ὑπάρχει κάτι που ποτέ ένας άνδρας δέν συγχωρεῖ σὲ μία γυναίκα: να τὸν κάνει να φαίνεται γελοίος μαζί τῆς.

Όταν θέλεις να μάθης αν ἡ καινούργια τουαλέ-τα σου μ' άρέσει, κύτταξε τὰ μάτια μου και μὴν με ρωτᾶς τίποτε. Θα καταλάβης άμέσως τὴν έντύπωσι που εοχημάτιστα.

Μὴν ὁμολογῆς ποτέ ότι δέν ξέρεις να μαγειρέ-φης. Εἶνε προτιμώτερο να λές ότι είχες πολλές ά-λες άσκολίες και ότι δέν πολυπόδεες τὸ φαί. Καί άφσέ με να άμφιβάλλω πάντα για τίς πραγμα-τικές ικανότητές σου.

Μὴν βασιζεσαι πολὺ πάνω στὴ συνήθεια. Εἶνε βε-βαία αλήθινὸ ότι τὰ 90 άπό τὰ 100 άνδρόνυμα δια-τηρουνται χάρις στὴ συνήθεια. Άλλ' αὐτὸ δέν εἶνε λόγος για να έπαναπαύεται κανείς στὴ ρουτίνα τῆς συζυγικῆς ζωῆς.

Δέν σου ζητῶ να είσαι μία υποδειγματική γυναι-κα, ούτε μία πρώτης τάξεως μαγειρίσσα, ούτε μία πολὺ έξερη διανοούμενη. Προσπάθες μόνο να με καταλάβης... Γιατί αὐτὸ εἶνε τὸ δυσκολώτερο.

PENE ANTON

Οἱ περιέργοι τὼν Στούντιο

Τὰ κόλπα και τὰ τεχνάσματα τους

Εκτός εκείνων που προ-σελκονται απ' τὸν κινηματο-γράφο με τὴν έλπίδα τὸ πλοῦτος και τῆς φήμης, ὑπάρ-χουν κι' άλλοι που επιδιώκουν να μπουδ στὰ στούντιο για να παρακολουθήσουν μόνο τὸ «γύρισμό» ενός φιλμ. Καί ὁ αριθμός τους εἶνε κάθε άλλο παρά μικρός και άσημαντός.

Οἱ τελευταῖες στατιστικές ἀνεβάζουν σὲ δεκάδες χιλιά-δων τὰ πρόσωπα που φθάνουν κάθε χρόνο στὸ Χόλλυγουντ, απ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου με τὸ σκοπὸ να παρακολουθή-σουν από κοντὰ τὴν εργασία τῶν άστέρων και τῶν σκηνο-θετῶν. Τὸ ἴδιο φαίνόμενο πα-ρατηρεῖται και σὲ οποιαδή-ποτε άλλη χώρα στὸ μέρος όπου υπάρχουν κινηματογρα-φικά στούντιο. Γι' αὐτὸ και ὁ άνθρωπος αὐτὸς άποτελοῦν μία απ' τίς πληγῆς τῆς συγ-χρονοῦ κινηματογραφίας.

Αν ἡ έπιθυμία να θαυμά-σουν κατά τὴν ώρα τῆς εἰ-σκήσεως τοῦ επαγγελματί-ων τὸν τους άγαπημένους των ἡθοποιούς, εἶνε ένδοξη και φυσική για τοὺς άναριθμη-τους φίλους τοῦ κινηματο-γράφο, εἶνε ἐξ ἴσου φυσι-κὸν και τὸ ότι ὁ διευθύ-νται τὸν στούντιο τοὺς άπο-φενγουν και δίνουν πάντοτε αὐστηρές διαταγές στοὺς φύ-λακες να έμποδίζουν τὴν εἰ-σοδὸς κάθε ξένου προσώπου. Πῶς θα προχωρούσε κανονι-κά ἡ εργασία άν έμπαιναν ελεύθερα οἱ τόσο περιέργοι έπισκέπται;

Κι' όμως, παρ' ὅλα τὰ ἐμ-πόδια και τίς άπογορευτικές, διάφοροι περιέργοι επιτυχά-νουν τὸ σκοπὸ τους, κι' αὐ-τοί εἶνε εκείνοι που ἔχουν γό-νημ και ἐφευρετική φαντα-σία. Τὰ τεχνάσματα που χρῆ-σιμοποιοῦν τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶνε τὸ ένα πιο καταπληκτι-κό από τὸ άλλο.

Οἱ συγγενεῖς

Και τώρα να μερικές απ' τίς ἐπινοήσεις που ἐπέτρεψαν σὲ ἀρκέτους θαυμαστάς άστέ-ρων να μπουδ στὰ στούντιο κατά τὴν ώρα τῆς εργασίας, χωρὶς να εἶνε πρόσφατα ἐπι-σημα, ὥστε να άκτονῶν γι' αὐτοὺς ὁ άπαγορευτικός δι-ατάξεις.

Πολλοὶ περιέργοι κατάρθη-σαν στὴν άρχή να περάσουν τὴν άνηγορευμένη ζώνη, πα-ρουνιαζόμενοι ὡς παλαιοὶ συνδεδεμένοι τοῦ ἡθοποιοῦ ή τῆς βεντέτας που πρωταγ-ονισθοῦσε στὸ φιλμ που γυρι-ζόταν. Σήμερα όμως ἡ πο-νηρία αὐτὴ δέν έξασπὰ πιά τοὺς θυρωρούς.

Συνεπᾶς ὁ «εξάδελφος» και ἡ «εξάδελφή» έπαφιν να ἔχουν πέρασι. Άν πιστεύε κανείς ὅλους τοὺς άγνώστους που παρουσιάζονται ὡς «εξά-δελφοί» τῆς Γκρέττ Γκρόσον και τῆς Ἴγκριντ Μπέργκ-μαν, θα έβγαζε τὸ συμπέ-ρασμα ότι οἱ βεντέτες ἔ-χουν συγγενεῖς σ' ὅλα τὰ μέ-ρη τοῦ κόσμου. Στὴν πραγ-ματικότητα όμως ἡ Ἴγκριντ Μπέργκμαν δέν έχει παρά μία μόνο εξάδελφὴ ή ὁποία δέν έγκατέλειψε ποτέ τὴν Σουηδία.

Ενας ψευτομηχανικός

Μέχρι πρό ολίγου ὁ διευ-θυντής ενός μεγάλου στούν-τιο τοῦ Χόλλυγουντ συνήλιζε να επιτρέπη τὴν είσοδὸ σὲ κάθε κάτοχο μίας δημοσι-ογραφικῆς ταυτότητας. Άλλά οἱ έπισκέπτες έβγιναν τόσο πολλοί, ὥστε χρειάστηκε να περιορισθῇ ἡ έλευθερία εί-σοδος μόνο στους συντάκτες ὀ-ριζμένων κινηματογραφικῶν άρθρων.

Ενας ψευτομηχανικός

Μέχρι πρό ολίγου ὁ διευ-θυντής ενός μεγάλου στούν-τιο τοῦ Χόλλυγουντ συνήλιζε να επιτρέπη τὴν είσοδὸ σὲ κάθε κάτοχο μίας δημοσι-ογραφικῆς ταυτότητας. Άλλά οἱ έπισκέπτες έβγιναν τόσο πολλοί, ὥστε χρειάστηκε να περιορισθῇ ἡ έλευθερία εί-σοδος μόνο στους συντάκτες ὀ-ριζμένων κινηματογραφικῶν άρθρων.

Εκτός εκείνων που προ-σελκονται απ' τὸν κινηματο-γράφο με τὴν έλπίδα τὸ πλοῦτος και τῆς φήμης, ὑπάρ-χουν κι' άλλοι που επιδιώκουν να μπουδ στὰ στούντιο για να παρακολουθήσουν μόνο τὸ «γύρισμό» ενός φιλμ. Καί ὁ αριθμός τους εἶνε κάθε άλλο παρά μικρός και άσημαντός.

Οἱ τελευταῖες στατιστικές ἀνεβάζουν σὲ δεκάδες χιλιά-δων τὰ πρόσωπα που φθάνουν κάθε χρόνο στὸ Χόλλυγουντ, απ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου με τὸ σκοπὸ να παρακολουθή-σουν από κοντὰ τὴν εργασία τῶν άστέρων και τῶν σκηνο-θετῶν. Τὸ ἴδιο φαίνόμενο πα-ρατηρεῖται και σὲ οποιαδή-ποτε άλλη χώρα στὸ μέρος όπου υπάρχουν κινηματογρα-φικά στούντιο. Γι' αὐτὸ και ὁ άνθρωπος αὐτὸς άποτελοῦν μία απ' τίς πληγῆς τῆς συγ-χρονοῦ κινηματογραφίας.

Αν ἡ έπιθυμία να θαυμά-σουν κατά τὴν ώρα τῆς εἰ-σκήσεως τοῦ επαγγελματί-ων τὸν τους άγαπημένους των ἡθοποιούς, εἶνε ένδοξη και φυσική για τοὺς άναριθμη-τους φίλους τοῦ κινηματο-γράφο, εἶνε ἐξ ἴσου φυσι-κὸν και τὸ ότι ὁ διευθύ-νται τὸν στούντιο τοὺς άπο-φενγουν και δίνουν πάντοτε αὐστηρές διαταγές στοὺς φύ-λακες να έμποδίζουν τὴν εἰ-σοδὸς κάθε ξένου προσώπου. Πῶς θα προχωρούσε κανονι-κά ἡ εργασία άν έμπαιναν ελεύθερα οἱ τόσο περιέργοι έπισκέπται;

Κι' όμως, παρ' ὅλα τὰ ἐμ-πόδια και τίς άπογορευτικές, διάφοροι περιέργοι επιτυχά-νουν τὸ σκοπὸ τους, κι' αὐ-τοί εἶνε εκείνοι που ἔχουν γό-νημ και ἐφευρετική φαντα-σία. Τὰ τεχνάσματα που χρῆ-σιμοποιοῦν τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶνε τὸ ένα πιο καταπληκτι-κό από τὸ άλλο.

Οἱ συγγενεῖς
Και τώρα να μερικές απ' τίς ἐπινοήσεις που ἐπέτρεψαν σὲ ἀρκέτους θαυμαστάς άστέ-ρων να μπουδ στὰ στούντιο κατά τὴν ώρα τῆς εργασίας, χωρὶς να εἶνε πρόσφατα ἐπι-σημα, ὥστε να άκτονῶν γι' αὐτοὺς ὁ άπαγορευτικός δι-ατάξεις.

Πολλοὶ περιέργοι κατάρθη-σαν στὴν άρχή να περάσουν τὴν άνηγορευμένη ζώνη, πα-ρουνιαζόμενοι ὡς παλαιοὶ συνδεδεμένοι τοῦ ἡθοποιοῦ ή τῆς βεντέτας που πρωταγ-ονισθοῦσε στὸ φιλμ που γυρι-ζόταν. Σήμερα όμως ἡ πο-νηρία αὐτὴ δέν έξασπὰ πιά τοὺς θυρωρούς.

Συνεπᾶς ὁ «εξάδελφος» και ἡ «εξάδελφή» έπαφιν να ἔχουν πέρασι. Άν πιστεύε κανείς ὅλους τοὺς άγνώστους που παρουσιάζονται ὡς «εξά-δελφοί» τῆς Γκρέττ Γκρόσον και τῆς Ἴγκριντ Μπέργκ-μαν, θα έβγαζε τὸ συμπέ-ρασμα ότι οἱ βεντέτες ἔ-χουν συγγενεῖς σ' ὅλα τὰ μέ-ρη τοῦ κόσμου. Στὴν πραγ-ματικότητα όμως ἡ Ἴγκριντ Μπέργκμαν δέν έχει παρά μία μόνο εξάδελφὴ ή ὁποία δέν έγκατέλειψε ποτέ τὴν Σουηδία.

Εκτός εκείνων που προ-σελκονται απ' τὸν κινηματο-γράφο με τὴν έλπίδα τὸ πλοῦτος και τῆς φήμης, ὑπάρ-χουν κι' άλλοι που επιδιώκουν να μπουδ στὰ στούντιο για να παρακολουθήσουν μόνο τὸ «γύρισμό» ενός φιλμ. Καί ὁ αριθμός τους εἶνε κάθε άλλο παρά μικρός και άσημαντός.

Οἱ τελευταῖες στατιστικές ἀνεβάζουν σὲ δεκάδες χιλιά-δων τὰ πρόσωπα που φθάνουν κάθε χρόνο στὸ Χόλλυγουντ, απ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου με τὸ σκοπὸ να παρακολουθή-σουν από κοντὰ τὴν εργασία τῶν άστέρων και τῶν σκηνο-θετῶν. Τὸ ἴδιο φαίνόμενο πα-ρατηρεῖται και σὲ οποιαδή-ποτε άλλη χώρα στὸ μέρος όπου υπάρχουν κινηματογρα-φικά στούντιο. Γι' αὐτὸ και ὁ άνθρωπος αὐτὸς άποτελοῦν μία απ' τίς πληγῆς τῆς συγ-χρονοῦ κινηματογραφίας.

Αν ἡ έπιθυμία να θαυμά-σουν κατά τὴν ώρα τῆς εἰ-σκήσεως τοῦ επαγγελματί-ων τὸν τους άγαπημένους των ἡθοποιούς, εἶνε ένδοξη και φυσική για τοὺς άναριθμη-τους φίλους τοῦ κινηματο-γράφο, εἶνε ἐξ ἴσου φυσι-κὸν και τὸ ότι ὁ διευθύ-νται τὸν στούντιο τοὺς άπο-φενγουν και δίνουν πάντοτε αὐστηρές διαταγές στοὺς φύ-λακες να έμποδίζουν τὴν εἰ-σοδὸς κάθε ξένου προσώπου. Πῶς θα προχωρούσε κανονι-κά ἡ εργασία άν έμπαιναν ελεύθερα οἱ τόσο περιέργοι έπισκέπται;

Κι' όμως, παρ' ὅλα τὰ ἐμ-πόδια και τίς άπογορευτικές, διάφοροι περιέργοι επιτυχά-νουν τὸ σκοπὸ τους, κι' αὐ-τοί εἶνε εκείνοι που ἔχουν γό-νημ και ἐφευρετική φαντα-σία. Τὰ τεχνάσματα που χρῆ-σιμοποιοῦν τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶνε τὸ ένα πιο καταπληκτι-κό από τὸ άλλο.

Οἱ συγγενεῖς
Και τώρα να μερικές απ' τίς ἐπινοήσεις που ἐπέτρεψαν σὲ ἀρκέτους θαυμαστάς άστέ-ρων να μπουδ στὰ στούντιο κατά τὴν ώρα τῆς εργασίας, χωρὶς να εἶνε πρόσφατα ἐπι-σημα, ὥστε να άκτον

Η Ντίσα έκδικείται

Δελά και φοβισμένα, είπε η Ντίσα στον άντρα της, που έπαιρνε τον καφέ του:

— Λέω τ' απόγεμα να πάω ως τη μαμά.

— Τ' απόγεμα έχω δουλειά, είπ' εκείνος αυστηρά. Και δεν μπορώ να σε συνοδέψω.

— Έ, κοί περάζει να πάω μόνη μου; 'Ο Πέτρος κατέβασε το φλυτζάνι από τομα, την κτύπησε άγρια στα μάτια και είπε:

— Τι είπες; Μόνη σου; Κι ξαναπέστο!

— Μά, επί τέλους, κακό είναι;

— Μόνη σου! Αυτό είναι! 'Οχι πώς θέλεις να πάς στη μαμά σου! Το ζήτημα είναι να βγεις μόνη σου!... Την καμμένη — πρόσθεσε ειρωνικά. Μά δεν μου λες; Πότε βγίκες μόνη σου, για να βγεις και σήμερα;

Σηκώθηκε, έκανε δυο βόλτες νευρικές και είπε:

— Αν θές να δες τη μαμά σου, να της παραγγείλεις νάρθη εδώ. Άλλα μόνη σου δεν έχει να βγεις. Τελείωσε!

— Καλά, ψιθύρισε η Ντίνα, υποταγμένη. Τα μάτια της βουρκώσανε. Ο σύζυγος πήρε το καπέλλο του να φύγει για τη δουλειά του.

— Θα την ειδοποιήσω εγώ νάρθη, είπε φεύγοντας, για να φανή καλός.

Η Ντίνα έπεσε στον κρεβάτι με το πρόσωπο στο μαξιλάρι κι' άρχισε να κλαίει. Πάντα έκλαιγε, σχεδόν κάθε μέρα, δυο χρόνια τώρα που ήταν παντρεμένη μ' αυτό τον 'Οθέλλο.

— Θεέ μου! ψιθύριζε, ανάμεσα στ' αναφυλλιά της. Γιατί να μου τύχη τέτοιος άντρας; Γιατί;

Η ζωή της ήταν μαρτύριο, από την πρώτη μέρα που παντρεύτηκαν. Κι' από τον καιρό που ήταν αρραβωνιασμένοι, ο Πέτρος τη χλεύεζε. Άλλα η εποχή της μυστικής, είχε μια ειδική εποχή, που της γυναίκας της άρεσε να τη χλεύεζον.

— Όπως και την εποχή πριν από τους αρραβώνες — την περίοδο του έρωτα. Μια μετρομένη, λογική χλεύα, με μερικά αδικαιολογήτα ξεσπάσματα, είχε ότι πρέπει για να μη μοιάζει το ειδύλλιο ή η μυστική με φαί χωρίς αλάτι. Κι' αν υποφέρει κάποτε — κάποτε η γυναίκα γι' αυτά τα ξεσπάσματα, έλπιζε ότι, ύστερ από το γάμο, ο ζηλιάρης θα ήμερέψει, θα στρώσει. Είχε αλήθεια πως ο Πέτρος το παρα- κάλεσε στη χλεύα, κι' από τότε η Ντίνα είχε παραπονεθεί στη μητέρα της. Κι' εκείνη της είχε:

— Είχε απόδειξη πως σ' αγαπάει βρε κουτό. Όταν παντρευτήτε όμως θα του περάσει. Έτσι είναι όλοι οι άντρες...

— Άλλα δεν είναι όλοι έτσι. Άλλοι ήμερευουν, κι' άλλοι γίνονται χειρότεροι. Οι πολύ ζηλιάρηδες, όσο καιρό είναι αρραβωνιασμένοι, καταφέρνουν με πολύ κόπο, να βάζουν σουντρίνα στις εκδηλώσεις της χλεύας τους. Τους συγκρατεί ένας ενδομυικός φόβος ότι άμα το παρακάνουν, μπορεί να χάσουν τη γυναίκα που αγαπούν. Και κρατάνε το πάθος τους για μετά το γάμο. Τότε γίνονται άληθινοί τύραννοι. Τέτοιος ήταν κι' ο Νίκος.

Το πρώτο πρωί που ξυπνήσαν παντρεμένοι, σ' ένα εξοχικό ξενοδοχείο, όπου είχαν πάει για τις μέρες του μέλιτος, της έκανε μια φοβερή σκηνή, γιατί το γκαρζόν που τους έφερε το πρωινό, την κτύπησε με αλλοιώτικο τρόπο — όπως του φάνηκε.

— Δεν πρόσεξα! είπ' εκείνη.

— Τον πρόσεξες! της απάντησε. Στραβός είσαι!

— Αί, κι' αν με κτύπησε; Τι φταίω εγώ; — Αί! Έτσι! Τι φταίω εσύ! Μήπως φταίω εγώ;

Το μεσημέρι: παράγγειλε το γεύμα στο δωμάτιο.

— Γιατί δεν κατεβαίνουμε στη σάλα να φάμε, όπως όλος ο κόσμος; ρώτησε η Ντίνα.

— Μπά; Για να σε κτυπήν ο ένας κι' ο άλλος, αί; 'Οχι! Αυτό το κατήρι δεν θα σου το κάνω άσχημο μου. Έξω θα τρώμε! Κι' εκεί έτρωγαν, μεσημέρι — βράδυ. Έκαναν μερικούς μακρινούς περιπάτους σε έρημα μέρη, όπου δεν υπήρχε φόβος να συναντήσουν κανένα. Κι' έτσι πέρασε ο «μήνας» του μέλιτος, που κράτησε δέκα πέντε μέρες.

— Πρώτος καιρός είναι, θα του περάσει! την παρηγόρησε η μητέρα της.

— Άλλα δεν του πέρασε. Έγινε χειρότερος. Η χλεύα του ήταν κάτι που έμοιαζε με μανία, με άρρωστική. Σπάνια έδιναν έξω. Κρατούσε τη Ντίνα σφιχτά ότι το

μπαράτος, σαν να φοβόταν μή το την κλέβει κανείς. Α- γριόκτυπαζε όλους που της έρχονταν έ να περαστικό βλέμμα, καθώς περνούσαν δίπλα της. Όταν πήγαιναν στο θέατρο ή στο σινεμά, φροντίζε να βάσει τη Ντίνα σε θέσι που να μην ήταν δίπλα της άντρας. Όταν πήγαιναν σε κανένα κέντρο,

διάλεγε ένα τραπέζι σε κάποια γωνία και τοποθετούσε τη γυναίκα του έτσι, ώστε το πρόσωπό της να βλέπει στον τοίχο. Και πάλι θαδρισκε μια άσχημη να της κάνει σκηνή. Όλη την ώρα που έμεναν εκεί, εκείνος έφερνε γύρω τα μάτια του και προσπαθούσε ν' ανακαλύψει κάποιον που να την κτύπησε. Δημιουργούσε έπεισάδια. Κι' όσο περνούσε ο καιρός η χλεύα του μεγάλωνε, όπως η χρόνια αρρώστια που περνάει από το πρώτο στάδιο στο δεύτερο κι' από το δεύτερο στο τρίτο. Άρχισε να ενδιαφέρεται για τα φορέματα της. Ούτε κοντό φουστάνι, ούτε ντεκολτέ, ούτε τα μπράτσα έξω. Της απαγόρευε να βράφεται, να όντουλαρή τα μαλλιά της, να φτιάχνει τη νύχια της. Δεν την άφηνε να πηγαίνει πουθενά μόνη της. Πάντα μαζί. Το παραθύρο που έδενε στο δρόμο, διαρκώς κλειστό. Γιατί απέ- ναντι είχε παρατηρήσει κάποιον νέο, που έβγαζε συχνά στο μπαλκόνι. Κι' αν εκείνη ζητούσε κάποτε να τ' άνοιξη, να μην λίγος ήλιος στη σάλα, της έλεγε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο:

— Για να μην ήλιος, ή για να βγί ο κύριος στο μπαλκόνι;

Το σπίτι ήταν κλειστό και για τους πιδ στενούς συγγενείς ακόμα. Μόνο γρήες και νέοι μπορούσαν να έρχονται. Οι φιλε- νάδες απαγορεύονταν.

— Καλά, να χλεύεζε τους γνωστούς μου, του έλεγε εκείνη, αλλά οι φιλενάδες τι σε πειράζουν;

— Μπά; Έκανε εκείνος με το ίδιο σαρ- καστικό χαμόγελο πάντα. Για τόσο κουτό μ' έχεις; Οι φιλενάδες είναι εκείνες που ξεμυαλίζουν!... Γι' αυτό τις θέλεις!

— Όταν, μία φορά στους δυο μήνες, δε- χόντουσαν καμμία πρόκληση σε κάποιο συγγενικό σπίτι, η Ντίνα ήταν υποχρεω- μένη να κάθεται σαν καλόγρια σε μία γωνιά, χωρίς να μιλάει. Χόρευαν οι άλλες γυναίκες, έπιναν, γελοούσαν, μιλούσαν με τους άνδρες και διασκεδάζαν. Λακταρού- σε ή ψυχ ή της μία κουδέντα, ένα άστείο, λίγο κορό. Άλλα δεν τολμούσε ούτε να το σκεφτεί. Όταν άρρώστανε, ο γιατρός που έρχονταν να τη δει ήταν πάντα νέρος. Κι' όσο περνούσαν οι μήνες, ο Πέτρος εύ- ρισκε καινούργια μαρτύρια:

— Γιατί χτενίζεσαι;

— Να μείνω άκέντηστη;

— Μάλιστα! Να μείνεις άκέντηστη! Έγώ έτσι θέλω! Έκτός αν ύπάρχει κανένας άλλος που να σε θέλει χτενισμένη!

— Ποιος άλλος; Έλεγε εκείνη με πίκρα. Βλέπω και κανένα άνθρωπο;

— Από αντίδορα η Ντίνα, όταν έφευγε ο άνδρας της καθόταν πολλή ώρα κι' έ- φτιανε τα μαλλιά της. Αγρίεψε εκείνος όταν έρχόταν το μεσημέρι και την έ- λεπε.

— Για ποιόν χτενίστηκες; ρωτούσε.

— Για μένα! άπαντούσε εκείνη.

— Για σένα; Αί, να!

Της έπιανε το κεφάλι και της άνακά- τευε τα μαλλιά.

Το πρώτο καλοκαίρι είχαν πάει ένα μπ- να σε μία εξοχή, κοντά στη θάλασσα. Το πρωί η Ντίνα έτοιμάστηκε να κατέβει στην πλαζ για μπάνιο. Μόνο που δεν τη χτύπησε.

— Μπον μίετ; Έκανε και τα μάτια του πέταξαν άστραπές.

— Μά γιατί; ρώτησε εκείνη με άπορία. Δεν θα κάνω μπάνιο;

— 'Οχι! Γιατί δεν θέλεις να κάνεις μπά- νιο. Θέλεις να κατέβεις γυμνή, με το μα- γιό, στην άμμουδιά, να σε κτυπάσουν ό- λοι αυτοί οι άναίδεις που σε κάνουν άλη- την ήμερα και δεν κάνουν άλλη δουλειά παρά να έπιθεωρούν τις γυναίκες. Γι' αυ- το θέλεις να πάς! Για να δείξεις τα κάλλη σου! Ξέρεις πως έχεις άμορφο κορμί και θέλεις να το επιδείξεις! Αυτή η χάρη δεν θα σου γίνι! Αν θές να κάνεις μπάνιο, θα πάρουμε μία θάρκα και θα πάμε βα- θεία, μονάχοι μας.

— Άς μου λείπει τέτοιο μπάνιο! είπ' έ- κεινη.

— Βέβαια! Να σου λείπει, γιατί εκεί έ- ζω δεν θα είνα κανένας να ιδί τις γύ- μνιες σου!

Και μάλιστα το κύνι στη βεράντα, μ' έ- να βιβλίο στο χέρι...

Κι' αυτή η ζωή ήταν μαρτύριο. Να μη της μιλάει κανείς, να μη τη δει κανείς, να μη την ποθεί κανείς. Αί! Μά έπρεπε να τον άρρώσσει!

— Ναι, του χρειάζεται έκδικσις! φώνα- ρισε, όταν τα μάτια της είχαν στεγνώσει, αφού μούσκεψαν το μαξιλάρι.

Σκεφτηκε. Να του κάνει αυτό; 'Η αυ- τό; Και βρήκε τί έπρεπε να του κάνει. Θυμήθηκε το όνομα ενός γνωστού φωτο- γράφου. Του τηλεφώνησε να πάρη μία μηχανή και νάρθη στο σπίτι. 'Οδός τάδε, αριθμός 46, κυρία Ντίσα Κ. Θα πληρωνό- ταν καλά. Δυστυχώς δεν μπορούσε να βγί αυτή. 'Ως που νάρθη ο φωτογράφος, μακιγιαρίστηκε, έγινε όσο μπορούσε πιο όμορφη. 'Οόρεσε ένα μαγιό κι' έριξε μια ρόμπα πάνω της. Ντρίν... το κουδούνι.

— 'Ο φωτογράφος.

— Καλημέρα σας. 'Η κυρία Ντίσα Κ.;

— Μάλιστα. Περάστε.

Πέρασε ο φωτογράφος με τη μηχανή.

— Θέλω να με φωτογραφίσετε γυμνή, του είπε. Μόνο με το μαγιό!

— Στάς διατάξεις σας!

Η Ντίσα πέταξε τη ρόμπα, έμεινε με το μαγιό. 'Ο φωτογράφος έμεινε για λίγο σιωπηλός, θαμαζοντας αυτό το περίφη- μο κορμί, που δεν είχε δικαιώμα να το δει κανένας άλλος, έξω από τον Πέτρο.

— Έχετε ένα κορμί θεάς, είπε.

Η Ντίσα χαμογέλασε με ίκανοποίηση. 'Ηταν το πρώτο κομπλιμέντο που άκουσε για το κορμί της.

— Στάθετε έτσι... Κι' έτσι... Να βγά- λουμε και μία έτσι;

Της πήρε έξη πόζες. Την άλλη μέρα θα είχε έτοιμα τα δείγματα.

— Θα μου τα φέρετε τέσσερες μ' έξη! Της τα έπληνε. Θαύμασε κι' η ίδια τον έαυτό της. Τόσο όμορφη ήταν, λοιπόν! Και το είχε ξεχάσει.

— Πόσες φωτογραφίες θέλετε;

— Πενήντα!

Σε δυο μέρες ήρθαν κι' οι φωτογρα- φίες.

— Αυτές τις δυο, είπε στο φωτογράφο, θα σας παρακαλέσω να τις βάλετε στη βιτρίνα σας!

— Αί! Σας εύχαριστώ πολύ.

Και τις άλλες άρχισε να τις στέλνει: Δύο έστειλε σ' ένα περιοδικό που τις δη- μοσίευσε με την επέξηνησι: (Μία 'Αθη- ναία κυρία. Άρχεις Ν. Κ.). Έστειλε σε γνωστούς της, με αφέρωσι: (Χαριμένη στο φίλο Νίκο Ψ.—Ντίσα Κ.). Καθώς δε- χόταν το δώρο του, με τ' όνομα του. Δεν έμεινε γνωστός που να μην πάρη κι' από μία. Κράτησε μονάχα έξη: Αυτές έδωσε και τις κορνιζάρισε. Κι' όταν τις έφεραν στο σπίτι, τις κρέμασε στον τοίχο, άλλες έβαλε στο πάνω, στο μπουφέ, στο τραπε- ζάκι του σαλονιού. Έμεινε άπόλυτα ίκα- νοποιημένη. Χαμογέλασε, καλοχτενίστη- κε, μακιγιαρίστηκε, άναψε ένα τσιγάρο και περίμενε τον 'Οθέλλο. Έκείνος ήρθε άνυπόπτος. 'Η Ντίσα τον άγκάλιασε και τον φίλησε. Σαφινάστηκε ο Πέτρος, γιατί δεν είχε συνήθειο σε τέτοιες τρυφερό- τητες.

— Για κτύπησε Πετράκη, του είπ' εκείνη, σ' άρέσουν αυτές οι φωτογραφίες που έ- βγαλα;

— Δεν πιστεύω τα μάτια μου. Πήνε κοντά. Μά βέβαια! Αυτή ήταν! Γυρίσε και την είδε, να χαμογελά με το ύφος του θρι- άμβου. Τα μάτια του πετούσαν άστραπές. — Έτρεψε.

— Λοιπόν, Πετράκη; Σ' άρέσουν; Έ- λα να ιδίς κι' άλλες πόζες! Κτύπησε κι' αυτό το περιοδικό! Σήμερα κυκλοφόρη- σε... Σε ώραια θέσι δεν μ' έχουνε; Πέ- ρασε, άν θέλεις, κι' από την όδο Σταδίου 145, και κτύπησε τη βιτρίνα. Να με ιδίς κι' εκεί... Και θα με ιδίς και στα άλμπουμ των φίλων μας. Έστειλε σ' όλους από μία, με αφέρωσι! Το όλον πενήντα! Αί... αφού δεν με βλέπουν γυμνή στ' αλήθεια οι άνθρωποι, άς με βλέπουν στη φωτογρα- φία... Τι λές κι' εσύ; Πρώτης τάξεως ρεκλάμα, αί;

Έκείνος την κτύπησε λίγο, σαν τρελ- λός. Έπειτα ώρμησε, την άρπάξε από τα μαλλιά κι' άρχισε να τη χτυπάει, δυνατά, βάρβατα, βαναυσα. 'Η Ντίσα δεν έκυσε ούτε ένα δάκρυ. Γελοούσε, καθώς ο 'Ο- θέλλος την έχτυπούσε με μανία, με λύσα- σι. Κι' έλεγε:

— 'Οραία ρεκλάμα, Πετράκη, αί;... Μά είδες τί επιτυχημένες φωτογραφίες;... Χτύπα με τώρα... Και να μην ξεχάσεις να περάσεις από το φωτογραφείο... Θυ- μάσαι! 'Οδός Σταδίου 145...

Και ξεπούσε σε γέλιο...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Νέο άεροπλάνο

Έπενοήθη στις 'Ηνωμ. Πολιτείες ένας νέος τύπος άεροπλάνου. Σε περιπτώσι κιν- δύνου, τα φτερά του μπορούν να άποσπα- σθούν και να πέσουν στη θάλασσα, όπου θα χρησιμοποιούν ως σκελίδες για τη διά- σωση των επιβατών που θα πέσουν με το άεροπλάνο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Νέο άεροπλάνο

Έπενοήθη στις 'Ηνωμ. Πολιτείες ένας νέος τύπος άεροπλάνου. Σε περιπτώσι κιν- δύνου, τα φτερά του μπορούν να άποσπα- σθούν και να πέσουν στη θάλασσα, όπου θα χρησιμοποιούν ως σκελίδες για τη διά- σωση των επιβατών που θα πέσουν με το άεροπλάνο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Νέο άεροπλάνο

Έπενοήθη στις 'Ηνωμ. Πολιτείες ένας νέος τύπος άεροπλάνου. Σε περιπτώσι κιν- δύνου, τα φτερά του μπορούν να άποσπα- σθούν και να πέσουν στη θάλασσα, όπου θα χρησιμοποιούν ως σκελίδες για τη διά- σωση των επιβατών που θα πέσουν με το άεροπλάνο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Νέο άεροπλάνο

Έπενοήθη στις 'Ηνωμ. Πολιτείες ένας νέος τύπος άεροπλάνου. Σε περιπτώσι κιν- δύνου, τα φτερά του μπορούν να άποσπα- σθούν και να πέσουν στη θάλασσα, όπου θα χρησιμοποιούν ως σκελίδες για τη διά- σωση των επιβατών που θα πέσουν με το άεροπλάνο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Νέο άεροπλάνο

Έπενοήθη στις 'Ηνωμ. Πολιτείες ένας νέος τύπος άεροπλάνου. Σε περιπτώσι κιν- δύνου, τα φτερά του μπορούν να άποσπα- σθούν και να πέσουν στη θάλασσα, όπου θα χρησιμοποιούν ως σκελίδες για τη διά- σωση των επιβατών που θα πέσουν με το άεροπλάνο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΑΠΟΓΟΝΟΙ της Εύας

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΝΟΥΤΣΙΑ: Χαριτωμένη ξανθούλα με γοητευτικά μάτια.

ΕΛΣΑ: Υπέροχη καστανούλα με φλογε- ρό βλέμμα.

ΚΑ ΠΑΟΛΑ: Νέα γυναίκα, μητέρα της Νούτσια.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο μικρό σαλονάκι του σπιτιού της, η Νούτσια είναι έσπασμένη στο ντιβάνι και κλαίει με λυγμούς. Μπαίνει Ελσα. Η Ελσα, την βλέπει και η πρώτη της σκέψη είναι πως να την παρηγο- ρήσει).

ΕΛΣΑ: Πές μου, Νούτσια, τί σοι συμβαίνει; Δεν ξέρεις πόσο με άνησυ- χησε το παραγμένο τηλεφώνημά σου... Πήρα άμέσως ένα ταξί κι' έτρεξα κον- τά σου.

ΝΟΥΤΣΙΑ (ανάμεσα στους λυγμούς της): Σ' εύχαριστώ πολύ που ήλδεις. Δεν ξέρεις πόσο μ' άνακουφίζει η πα- ρουσία σου... (Σκουπίζει τα δάκρυά της).

ΕΛΣΑ: Μά τί σοι συμβαίνει, λοιπόν;... Μήπως είσαι άρρωστη; (Χωρίς να άπαντήσει η Νούτσια ξεσπά σε νέους λυγμούς ακόμη πιο έντονους): Μά τί είναι αυτό;... Θα συμβαίνει λοιπόν, κά- τι πολύ σοβαρό (την άγκαλιάζει): 'Ε- λα πές μου, μικρούλα μου, ξέρεις κα- λά πως είμαι η καλύτερη φίλη σου.

ΝΟΥΤΣΙΑ: 'Ο Πάολο... 'Ο Πάολο μ' άπατά! (τρίτη έκδοσις λυγμών και χείμαρρος δακρύων).

ΕΛΣΑ: Σ' άπατά!... Είσαι βέβαιη γι' αυτό;

ΝΟΥΤΣΙΑ: Άπόλυτα βέβαιη. Και δεν είναι η πρώτη φορά. Αυτή τη φορά όμως η άπάτη του είναι άσυγχώρητη και χειρότερη από κάθε άλλη φορά. 'Α- κούς εκεί να παρασυρθεί και να πιστώ- στεί στα δίκτυα μιας γυναίκας σαν κι' αυ- τή τη... (το όνομα της αντίχλου πνί- γεται μέσα σε νέους λυγμούς).

ΕΛΣΑ: Σάγ κι' αυτή; Μά ποιά εί- ναι;

ΝΟΥΤΣΙΑ: 'Η Βάννα. Και άγαπητή μου, η Βάννα, η γυναίκα του γλύπτου Κλαρέττι. Η γυναίκα αυτή κατώρθεσε να βρή έναν άφελή άνδρα για να την παντρευτεί, άλλ' ούτε ο γάμος της κα- τώρθεσε ν' άνακόνη την σκανδαλώδη ζωή της.

ΕΛΣΑ: Τι είναι αυτά που λές; 'Ο άν- δρας σου...

ΝΟΥΤΣΙΑ: Ναι, ο άνδρας μου... Είναι δυο βδομάδες τώρα που ο Πάολο και η κυρία αυτή με προσέχουν. Έρ- χεται η προκομένη στο σπίτι μου, και με το πρόσχημα πως ποζάρει για το πορτραίτο της, μένει άφες όλόκληρος μόνη με τον Πάολο μέσα στο άτελιέ του.

ΕΛΣΑ: Μά, άγάπη μου, είσαι βέ- βαιη;

ΝΟΥΤΣΙΑ: Πώς μπορεί να μην εί- μαι βέβαιη, αφού τους έπασα έπ' αυ- τήν.

ΕΛΣΑ: Μά, άγάπη μου, είσαι βέ- βαιη;

ΝΟΥΤΣΙΑ: Πώς μπορεί να μην εί- μαι βέβαιη, αφού τους έπασα έπ' αυ- τήν.

ΕΛΣΑ: Μά, άγάπη μου, είσαι βέ- βαιη;

ΝΟΥΤΣΙΑ: Πώς μπορεί να μην εί- μαι βέβαιη, αφού τους έπασα έπ' αυ- τήν.

ΕΛΣΑ: Μά, άγάπη μου, είσαι βέ- βαιη;

ΝΟΥΤΣΙΑ: Πώς μπορεί να μην εί- μαι βέβαιη, αφού τους έπασα έπ' αυ- τήν.

ΕΛΣΑ: Μά, άγάπη μου, είσαι βέ- βαιη;

ΝΟΥΤΣΙΑ: Πώς μπορεί να μην εί- μαι βέβαιη, αφού τους έπασα έπ' αυ- τήν.

ΕΛΣΑ: Μά, άγάπη μου, είσαι βέ- βαιη;

ΝΟΥΤΣΙΑ: Πώς μπορεί να μην εί- μαι βέβαιη, αφού τους έπασα έπ' αυ- τήν.

ΕΛΣΑ: Μά, άγάπη μου, είσαι βέ- βαιη;

ΝΟΥΤΣΙΑ: Πώς μπορεί να μην εί- μαι βέβαιη, αφού τους έπασα έπ' αυ- τήν.

ΕΛΣΑ: Μά, άγάπη μου, είσαι βέ- βαιη;

ΝΟΥΤΣΙΑ: Πώς μπορεί να μην εί- μαι βέβαιη, αφού τους έπασα έπ' αυ- τήν.

ΕΛΣΑ: Μά, άγάπη μου, είσαι βέ- βαιη;

ΝΟΥΤΣΙΑ: Πώς μπορεί να μην εί- μαι βέβαιη, αφού τους έπασα έπ' αυ- τήν.

ΕΛΣΑ: Μά, άγάπη μου, είσαι βέ- βαιη;

ΝΟΥΤΣΙΑ: Πώς μπορεί να μην εί- μαι βέβαιη, αφού τους έπασα έπ' αυ- τήν.

ΕΛΣΑ: Μά, άγάπη μου, είσαι βέ- βαιη;

ΝΟΥΤΣΙΑ: Πώς μπορεί να μην εί- μαι βέβαιη, αφού τους έπασα έπ' αυ- τήν.

ΕΛΣΑ: Μά, άγάπη μου, είσαι βέ- βαιη;

ΝΟΥΤΣΙΑ: Πώς μπορεί να μην εί- μαι βέβαιη, αφού τους έπασα έπ' αυ- τήν.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 63

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) 'Ανάμικτο ποτόν.— Πρωτεύουσα όμυνύμου πε- ριοχής της 'Ισπανίας.

3) 'Εγκωμιαστής.— Έξασφαλίζει έλευθέραν είσο- δο στα θέατρα και στους κινηματογράφους.

4) Μικρό ζωύφιο.

5) Χρησιμοποιείται για προσάναμμα.— Μέσα σ' αυτήν διατηρούμε διάφορα φαγώσιμα.

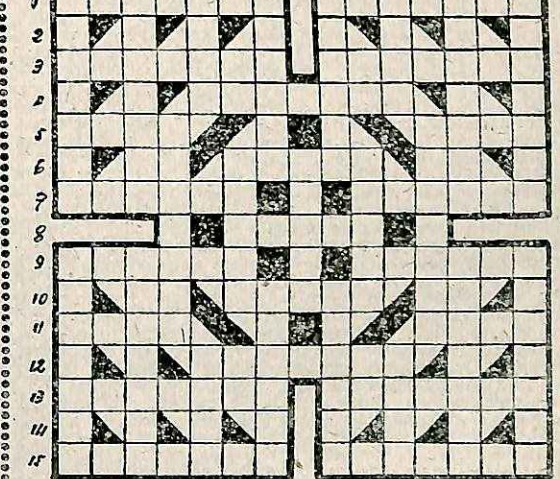
6) Απλώνει συγκατάθεσιν.— Ουράνιο σωμα.— Άρ- νητικό.

7) Παραλλαγή του όρυκτου χαλαζιού.— Άρχηγία.

8) Πολεμικό σωμα των άρχαίων.

9) Γαλλική πόλις στη Μεσόγειο.— Κουδέντα.

10) Άρχαίος υποθετικός σύνδεσμος.— Τροφή πολ- λων ζώων.— Κατά τους Αιγυπτίους, άύλο όμοίωμα του ανθρώπινου σώματος που έπιζη μετά θάνατον.

11) Περιφρημο και ιστορικό ελληνικό νησί.— Την γνώριαν οι όπαδοί του άξονος.

12) 'Η ενέργεια αυτή έχει άναστατώσει τον κόσμο.

13) Ζώο χρήσιμο στον άνθρωπο.— Προφτεύω.

15) Καταστρέφω, έκμηδενίζω.— Άσκοπα και άδι- καιολόγητα έξοδα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Έγινε και γίνεται λόγος για την επανάστασι τους.— Χαρακτηρίζει τους οίμους (ούδες).

3) Κώρα της Άμερικής.— Γυναίκα των μύθων έ- ξαιρετικά ώραία.

4) Ευρωπαϊκή χώρα.

5) Διασκευτικός σύνδεσμος.— Πρόθεσις.

6) Την όποιαν.— Άμυντικό όπλο.— Άρθρο.

7) Σιδερένιος μοχλός χρησιμοποιούμενος για την μετακίνηση βάρων.— Μεταθετός προσωρινώς έ- πάλληλον ή στρατιωτικόν σε υπηρεσία

Πονεμένο διήγημα

—Οχι, πάτερ μου, δεν παντρεύτηκα... και θα σάς πω το λόγο! Είπαθε ο εξομολογητής μου, απ' τα παιδικά μου χρόνια, μου, ακόμη μια φορά. Είπε μεγάλα... έμπεριως όμως να μου δώσετε άρεσι!

«Ξέρετε ότι ήμουν μία νέα κοπέλλα, φτωχή κι' αρκετά άμορφη, συνεπώς έκτεθειμένη σε κάθε πειρασμό. Ήμουν ωστόσο τίμια ακόμη, στα 25 χρόνια μου. Για να ζω, είχα γίνει νοσοκόμος. Μία μέρα λοιπόν, μου πρότειναν μία θέσι στην έπαρχία, σ' ένα πύργο, όπου κατοικούσαν δυο γέροι, ο κόμης κι' η κόμισσα ντ' Ερικήρ. Θ' αναλάμβανα να τους περιποιούμαι, θάπαιρνα 1.500 φράγκα το μήνα και θα είχα εξασφαλισμένη τροφή και κατοικία. Δέχθηκα χωρίς συζητήσεις κι' έφυγα άμέσως για εκεί.

«Ο, πάτερ μου, σε τί ανθρώπους έπεσα!... Ο κόμης ήταν 78 ετών κι' η κόμισσα 74. Σκεδόν παράλυτοι κι' οι δυο, δεν μπορούσαν να κινηθούν χωρίς βοήθεια. Ήσαν παντρεμένοι περισσότερο από 60 χρόνια κι' αντιπαθούσαν φοβερά ο ένας τον άλλο. Μόλις βλέποντάς τους, άρχιζαν να φουρούν, σά θηρια. Τα καλοκαίρι τους έβαζαν σε άλλα δωμάτια, το χειμώνα όμως, έμεναν αναγκαστικά κι' οι δυο στη μόνη κάμαρα που θερμαινόταν. Τους έγκοιμπούσαν σε δυο αντίθετες γωνίες, για να μη βλέπονται. Αν τυχόν η γυναίκα έβλεπε, ο άντρας έβλεπε να σκαβίγει για να τη χτυπήσει. Αν έβλεπε ο άντρας, έβλεπε να σκαβίγει για να τη χτυπήσει. Αν έβλεπε ο άντρας, έβλεπε να σκαβίγει για να τη χτυπήσει. Αν έβλεπε ο άντρας, έβλεπε να σκαβίγει για να τη χτυπήσει.

«Μα γιατί μισούν έτσι ο ένας τον άλλο; ρώτησα μ' έκπληξη μία γρήνη υπέρθερη. Θα σκάρωσαν ίσως αμοιβαία άδοκμες δουλειές, στα νεύρα τους! —Καθόλου! μ' απάντησε. Ήσαν το καλλίτερο αντρόγυνο του κόσμου! Δεν τους χώρισε ποτέ καμία άπιστία. Σίγα-σιγά όμως δημιουργήθηκε αυτή η κατάσταση... Καταλαβαίνετε, έπειτα από 60 χρόνια παντρείας... Είναι δύσκολο να γλυκομιλούν ακόμα όποιοι γυνώρθηκαν πολύ... Είναι αναγκασμένοι να ζούν πάντα μαζί, να τρώνε, να κοιμούνται, να μιλούν μαζί... Κι' όσο περνούν τα χρόνια, μεγαλώνει αυτή η αντίπαθεια... Άχ, είναι θλιβερό να γερνάρει κανείς!

«Τα λόγια αυτά έπεσαν επάνω μου σαν παγμένη βροχή. Θα τα θυμώσουν σ' όλη μου τη ζωή.

«Την εποχή εκείνη, αγαπούσα ένα νέο ύπολοχαγό. Έκείνος φαίνονταν, σαν να με λατρεύει. Είχε λυπηθεί πολύ, όταν έφυγα για την έπαρχία. Κι' ήρθε να με βρει, μόλις πήρε άδεια. Ήταν άνοιξη τότε. Όλη η όσος ζυγνούσε... Κι' εγώ ένοιωθα την έρωτική φλόγα μου δέκα φορές πιο δυνατή. Άλλα κι' ο αγαπημένος μου έδειχνε μία άσυνήθιστη έξαψη. Με φίλους με πάθος. Ή καρδιά του χτυπούσε σά σφυρί πάνω στο στήθος μου. Ή φλογερή πνοή του μουσκάγε το πρόσωπό... Βρισκόμουν σκεδόν λιπόθυμη στην άγκαλιά του.

«Θα παντρευτούμε! μου είπε, για να νικήση την τελευταία μου αντίσταση. Όταν θελήσει!

«Α, όχι! φώναξα. Όχι, ποτέ!

«Μα δεν μ' αγαπάς, λοιπόν;

«Σε λατρεύω!... Και θα γίνω δική σου! Όρκισσο μου όμως πως δεν θα μου ξαναμιλήσεις για γάμο!

«Ναι, πάτερ μου, του τάδωσα όλα, υπό τόν όρο να μη ζητήσω να με παντρευτεί! Αυτό το αποτέλεσμα μου είχε φέρει το θέαμα των δυο εκείνων γέροντων, που ένοιωθον τόσο μίσος ο ένας για τον άλλο έπειτα από 60 ετών συμβίωσης!...

«Πέρασαν 10 χρόνια. Είχα γυρίσει πιά στο Παρίσι, όταν έλαβα μία είδοποίηση ότι είχε πεθάνει η κόμισσα ντ' Ερικήρ. Έφυγα άμέσως για τον πύργο. Έπτασα μερικές ώρες πριν από την κηδεία της. Και τί είδα, νομίζετε; Τόν κόμπα να κλαίει με λυγμούς δίπλα στο λείψανο της γυναίκας του! Πρόφερε λόγια που έσκαζαν την καρδιά: «Είμαι αλχηεία, λοιπόν, καλή μου;... Δεν θα σ' εναλλάξω;... Δεν θα σ' ακούσω πιά;... Δεν θα σ' άπογίνω τώρα, ολόμορφος, έπειτα από 60 χρόνια;... Πόσες άναμνήσεις!... Γυναίκα μου, αγαπημένη μου!»

«Αυτά έλεγε, πάτερ μου, και φίλους το ζύλο του φερέτρον. Ήταν άπολυτα άλχηίνος ο σπαρταμένος του! Όλοι οι καναβές τους, τα φαινομενικά τους μίση, είχαν διαλυθί με την πνοή του θάνατου...

«Άρχισα τότε να κλαίω κι' εγώ... όχι για εκείνους, αλλά για τόν εαυτό μου!

«Γιατί να μην πάω κι' εγώ μία μέρα ένα φίλι, έτσι, πάνω στο φερέτρον μου; έλεγα με τόν νού μου. Έχει και τα καλά του ο γάμος!...

«Αναζήτησα τόν ώραίο μου ύπολοχαγό. Ήταν όμως πιά λοχαγός, παντρεμένος και πατέρας. Κι' εγώ είχα γεράσει πολύ... και δεν βρήκα πιά κανέναν άλλον που να θέλη να με παντρευτεί. Είχα χαλάσει όριστικά τη ζωή μου!»

ZAN PAMQ

Ο Έμίρης με τόν ώραίο χαρέμι

Η Λεϊλά χανούμ και η στοά με τούς καθρέφτες

Μία απ' τις περιγρότερες σημειωμένες μορφές είνε ο Έμίρης Άβδουλλάχ της Υπεριορδανίας, πιστός φίλος και σύμμαχος των Άγγλων και μικρότερος γιός του βασιλέως της Μέκκας Χουσεΐν. Στόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, ο περίφημος συνταγματάρχης Λόρενς είχε εκτιμήσει τά προσόντα του, τόν θάρρος του και την αντίληψή του κι' είχε σκεφθί να τόν κάνει αυτόκράτορα της Άραβίας. Τόν οχέδιο αυτό έγκυατέλεσθη. Όσο άργότερα, σε διάφορες ευκαιρίες, ο Άβδουλλάχ θα μπορούσε να επιδιώξη την πραγματοποίησή του. Είχαν δική όμως εκείνοι που τόν είχαν ένομιώσει «Σοφός», γιατί προτίμησε να μη ριχτεί σ' επικίνδυνες περιπέτειες και ν' άρκεσθί στόν τίτλο του Έμίρη της Υπεριορδανίας, που τού πρόσφερε ο Τσάρτβιλ τόν 1921.

Από τότε, κυβερνά συνετά τόν μικροσποτικό του Κράτος με τίς 300.000 ύπηκόους του, διασκορπισμένους σε μία έκταση 55.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων κι' έχει καρθώσει να συγκεντρώσει μόνιμα 43.000 απ' αυτούς τούς νομάδες στην πόλι Άμμαν, την πρωτεύουσά του, που είχε άλλοτε δύο χιλιάδες μόνον κατοίκους.

Η σπουδαία στρατηγική θέσις της Υπεριορδανίας κάνει τούς Άγγλους να ενδιαφέρονται εξαιρετικά γι' αυτήν και να τη χρησιμοποιούν σαν ένα όχημα κι' ασφάλεια προπύργιο της Αυτοκρατορίας των.

Όταν έγινε Έμίρης ο Άβδουλλάχ, δεν υπήρχε καμία ασφάλεια στη χώρα του. Συμμορίες ληστών έπείρυντο στά καραβάνια και στους προσκυνητές. Όλοι λοιπόν οι κάτοικοι είχαν συνηθεί να βρίσκονται διαρκώς όπλισμένοι ως τά δόντια. Η συνήθεια αυτή διατηρείται ακόμη, μολοντί δεν υπάρχει πιά λόγος. Για τόν παραμικρό ταξείδι τους, οι Ιθαγενείς παίρνουν μαζί τους όλα τά όπλα τους. Ός κι' ο Έμίρης συμμορφώνεται με την παράδοση: Δεν εμφανίζεται ποτέ δίχως τόν σπαθί του με τη χρυσή λαβή.

Γι' ασφάλειά του, ο Έμίρης έχει μία φρουρά από Κιρκάσιους. Πολλές έπίσης Κιρκάσιες βρίσκονται στό χαρέμι του, άνάμεσα στις 33 συζύγους του. Λέγεται ότι τόν χαρέμι αυτό είνε τόν μεγαλοπρεπέστερο της Άνατολής. Μερικές απ' τις γυναίκες του προέρχονται από τόν σεράνι του Σουλτάνου της Τουρκίας — γιατί η Υπεριορδανία άνήκει στην Τουρκία, πριν απ' τόν πρώτο πόλεμο.

Ο γέρον... Άβδουλλάχ — είνε τώρα 63 ετών — δεν αγαπάει παρά τη Λεϊλά, μία χανούμια απ' την Άραβία, ηλικίας 50 ετών και κάθολο όμορφη, κι' έπηρεάζεται πολύ απ' αυτήν σ' όλες τις άποφάσεις του και στην πολιτική του. Γιατί αυτή η προτίμηση; Ίσως γιατί η Λεϊλά είνε η μητέρα των δυο διαδόχων του Άβδουλλάχ, τού Ταλλάλ και τού Νεχίφ.

Ο Έμίρης περνάει τόν περισσότερο καιρό του σε μία κατασκήνωσι και τόν υπόλοιπο στην πρωτεύουσά του. Δέχεται τούς έγγους του στό παλάτι του, έπιλούμενο με άγ-γάλο στυλ. Ζη με πολυτέλεια, πολυέσδα, σαν Ίνδος μαχαράγιας. Κάνει τακτικά τις προσευχές του, αλλά μιλάει για τόν Κοράνι και για τις μουσουλμανικές παραδόσεις με άπολυτή έλευθερία σκέψης, και δεν άγανακτεί καθόλου όταν ένας απ' τούς δομορρόκους του τού εξομολογηθί ότι είνε άθεος.

Έκ πρώτης όμως, φαίνεται ένας παχουλός, άφελής και άπλοικός άνθρωπος. Έχει ώστόσο πνεύμα όξύ και ευκίνητο. Είνε αρκετά καλός ποιητής. Γράφει πικάντικα έπιγράμματα για τις γυναίκες του και για τις χαρές που τού προσφέρουν. Τά διαβάσει δέ όλα πρώτα... στή Λεϊλά! Τού άρέσουν έπίσης πολύ οι παλιές άραβικές μελωδίες, τις όποιες φρόντισε να βρή και να συγκεντρώσει. Τόν έπίσημο όργανο της ίδιας της

μουσικής του είνε... η γκάϊδα, σαν αυτή που παίζουν οι Σκωτσέζοι!

Στό διάστημα της βασιλείας του, συνήγαγε επανειλημμένα σοβαρές δυσκολίες με διαφόρους φυλάρχους, ζαπουρούς και μαχητικούς, που ζήλευαν τόν άξιώματός του. Πιά να τούς βάλι στη θέσι τους, χρησιμοποιήσε δυο μέσας: Πρώτον ένα ειδικό αστυνομικό σώμα της έρήμου, και δεύτερον... μία θαυμαστά σπασά με καθρέφτες! Καλεί τόν άνυπότακτο φυλάρχο στό παλάτι του και τόν οδηγεί στή στοά αυτή. Τόν άφινει πρώτα να θαυμάσει τόν εαυτό του σ' ένα τεράστιο καθρέφτη — αντίκειμενο σπάνιο για τούς ανθρώπους της έρήμου. Έπειτα τόν περνάει έμπροσθεν από άλλους καθρέφτες, κοίλους ή κυρτούς. Οι κομικές και παραμορφωμένες εικόνες του, που βλέπει ο φυλάρχος μέσα σ' όλους αυτούς, έπιδρούν σαν ψυχρολουσία στή ματαιοδοξία του και στις πολιτικές του αξιώσεις... Δεν είχαν άδικο εκείνοι που έπανώρισαν τόν Έμίρη Άβδουλλάχ «σοφός της έρήμου»!

Σε κάθε φιλονεικία πρέπει να προσέχουμε ώστε να μεταχειριστούμε μαλακές λέξεις και σκληρά έπιχειρήματα, και να προσπαθούμε όχι πώς να έρεθίσουμε, αλλά πώς να πείσουμε τόν αντίπαλό μας.

(Η σκληρή στή βεράντα τους, που βλέπει στόν κήπο της προπύργιας βίλλας. Έκείνη 28 ετών, έανθη, παχουλοστοίχη, γιατί σκόνη ύφους, έαπλωμένη σε φθίνην πολυθρόνα, με «πεινυράκι» από κρέμινουροκαίν (ρούζι άντικί). Έκείνος τριανταπεντάρης, καστανός, ψηλός, μέγαντα μάτια, σφαιροειδής όρμητικοί. Με μία όρμητα καφέ με άσπρα τετραγωνάκια, μέγανλο γιακά και ρεθέρ λευκά. Έαπλωμένος κι' αυτός σε μία φθίνην πολυθρόνα. Είνε μεσημεράκι. Ο Άπριλιάτικος ήλιος παγνιγνίζει στό δίσκο με τά ούζα και τόν μεζέ, που είνε άνάμεσα στίς δυο πολυθρόνες).

ΕΚΕΙΝΟΣ (λυρικά): Τί γλυκεία μέρα!... Κι' ταίε τόν περιβάλλο, τί θαυμάσια τά παρτέρια!... Κα!... άκούς; Αυτές οι καρδερίνες που κελαιδούν;...

ΕΚΕΙΝΗ (ανάδοντας ταίγανρο, τεμπέλικα): Καί πώς κελαιδούν οι καρδερίνες;

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Έχουν τρελλαθί... Μ' αυτό τόν κόκκινο πούχουν στή μούρη μοιάζουν με παλιές Άθναίες φεσσούδες, πούχουν σπής, τραγουδι σ' υλεντί!... (ανακαλύσσεται). Άχ τί γλυκεία που είνε η ζωή!... (άλλάζοντας τόνό... Μόνον που ανασαίνω λιγάκι δύσκολα...)

ΕΚΕΙΝΗ (φυσώντας πονηρά τόν καπνό): Είνε από τις φουσκοδεντρίες.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ευθύνη έκπληξη): Δεν ήξερα ότι οι φουσκοδεντρίες έχουν αυτό τόν αποτέλεσμα! Νοιώθω μία ήδονική πνιγμονή... Κι' αυτοί οι κελαιδισμοί!... Άν είχα μία πέτρα θα τήν πετούσα στά πουλιά να φύγουν.

ΕΚΕΙΝΗ (έντονα): Τί άνθρωπος! Άντι να χαρή ένα πράγμα τόσο γλυκό... κάτι που τού άρέσει τόσο πολύ... θέλει να τόν διωχί!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζέσποαση): Έ, ναί!... Τιποτά δεν θέλω πιά... Ούτε την ζάστερη μέρα, ούτε τόν γλυκόν ήλιο, ούτε τούς κελαιδισμούς των πουλιών, ούτε τά παρτέρια, ούτε τις φουσκοδεντρίες!... Αυτά όλα με κουράζουν!

ΕΚΕΙΝΗ (ειρωνικά): Από ποτέ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Από προχθές, που μου είπες ότι δεν μ' αγαπάς πιά!

ΕΚΕΙΝΗ: Καί πώς τόν είπα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μεγαλοχολικά): Δεν είνε ότι τόν είπες... Τόν χειρότερο είνε ότι τόν νοιώθω κάθε στιγμή...

ΕΚΕΙΝΗ: Καί τί έκαμες, κύριε, για ν' αλάτεις αυτή την κατάσταση; Τιποτά!... Έξακολουθείς μαζί μου αυτό τόν... ύπνρεσιακό έρω-

Η μεγάλη θυσία

Στό έρχόμενο πασχαλινό τεύχος ένα νέο συγκινητικότατο άθηναικό μυθιστόρημα τού αγαπητού σάς συγγραφέως Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Είνε η πονεμένη, η σπαρακτική ιστορία μιας νέας κι' ώραίας γυναίκας, που για να σώση τόν πολυαγαπημένο της σύζυγο από την παραφροσύνη και τόν θάνατο, δέχεται να θυσιασθί ή ίδια και παρουσιάζεται στά μάτια του ως άπιστη, παραχωρώντας τη θέσι της στην καρδιά του σε μία άλλη, στην αντίπαλό της!...

Επίσης ένα νέο άριστο έργο τού γόπτου Γάλλου συγγραφέως ΖΥΛ ΜΑΡΥ:

Πονεμένες ΜΗΤΕΡΕΣ

Συναρπαστικές στίδες τρυφερής αγάπης, μπτηκής ιστορίας και σπαργαμού, όλος ο πόνος και η απόγνωση της γυναικας που βλέπει τά όνειρά της να σβύνουν και την καρδιά της να γίνεται κομμάτι, όραμα κέσ σκηνές ατμοσφαιρικής, ή ολσώνταν η εποποιή των κοινωνικών παθών υπέρροχα δοσμένη από τόν άφθαστο Γάλλο μυθιστοριογράφο.

Εξ άλλου, η Διασμουακή «Επιτροπή Έλέγχου κατέβαλε κάθε προσπάθεια για ν' ανακαλύψι όσους απ' τούς έπιστήμονες αυτούς βρίσκονται στό εξωτερικό, ίδιως δε σε ούβετερες χώρες, και να τούς πείσι να γυρίσουν στην πατρίδα τους, έστω κι' άν έχουν έργασθί άλλοτε για τη γερμανική πολεμική μηχανή. Η μόνη ίσως χώρα, που δεν προσφέρει τη συδρομή της σ' αυτή την προσπά-

ΚΕΛΑΪΔΙΣΜΟΙ

τη, που δοκίμασα στή ζωή μου είνε... ύπνρεσιακή!... Δεν είμαστε καλά!...

ΕΚΕΙΝΗ: Άκούς πως κελαιδούν τά πουλιά!... Δεν είνε καρδερίνες τώρα! Είνε σκαρβάνια!... Τ' άκούς πως τόν πλέκουν; Τόν σπταθί τους φουσκώνει από πάθος!... Ο κελαιδισμός τους είνε έρωτική εξομολόγηση. Τόν πλέκουν για τήν ώραία τους. Δεν είνε αυτός ο καθημερινός τους κελαιδισμός, είνε ο έορτασμός, ο άνοιξιατικός, ο έρωτικός!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (περίεργος): Έ, και μ' αυτό; Που θέλεις να καταλήξω;

ΕΚΕΙΝΗ: Πουθενά!... Όποιος αγαπάει μ' άληθινή φλόγα... όχι ύπνρεσιακά, ζέρει και κελαιδί. Κι' εσύ έχεις παύσει να κελαιδής πιά για μένα!... Κι' άς έχουμε μόλις τέσσερα χρόνια παντρεμένοι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (οαρκαστικά): Ά, έτσι; Θέλεις κελαιδισμούς; Ν' άρχισω άμέσως; Λιου, λιου, λιου, περιπλίου, τσιπερλιού!... Σ' αγαπώ τώρα!

ΕΚΕΙΝΗ: Ούφ!... Τί σαχλός που είσαι, καυμένη!... (πίνει ούζο). Τους έβη πρώτους μάρες κελαιδιστές αλλοιώς!... Κελαιδιστές για τά πουλιά μου!... Για τά κελιά μου!... Για τά μάτια μου!... Για τόν σόμα μου!... Ήσουν πούλι μεθυσμένο, να σαν αυτά που κελαιδούν στόν κήπο!... (εξανερνεί τόν ποτήρι στή κελιά της).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένψ τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ (πικάντικα): Τώρα... χασμουριέσαι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξω φρενών): Άφροσε κάτω τόν ποτήρι!... Δεν θα ξαναπής ούζο!... (κάνει να τής τόν πάρι).

ΕΚΕΙΝΗ (άμυνεται): Μη μ' ένοχλές, σε παρακαλώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σού κάνει κακό!... Δεν είσαι πιά ίδια!... Γίνεσαι άλλη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Άποσέ το!... Αυτό κελαιδάει για σένα!... (υπερμυητικά). Μού φέρνει... ίδεσες! Αυτές τί ιδέες που πραγματοποιούμε μαζί!... (τόν φιλεί. Τού κάνει ένα σμαδί στή κελιά. Σκάει τά γέλια). Μα κελαιδίσε μου λοιπόν!... Τί άνόητος, θές μου!... (διπλώνει στην άγκαλιά του. Αύλαλα).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Η γερμανική άτομική βόμβα

Ένας νέος κίνδυνος άπειλεί τήν άνθρωπότητα

Η «Κυανή Βίβλος», που εξέδωθε τελευταίως απ' την Άμερικανική Κυβέρνηση, υποστηρίζει με βετικά έπιχειρήματα και με ύπονοούμενα συγχρόνως, ότι υπάρχει μία χώρα τού κόσμου, όπου οι Ναζίδες μπορούν να φτιάσουν κρυφά μία δική τους άτομική βόμβα και να τη χρησιμοποιήσουν για μία κανονικά καταστροφή της άνθρωπότητας. Η χώρα αυτή είνε η Άργεντινή.

Ίδου γιατί οι Σύμμαχοι έκαμαν ό,τι μπορούν, για να εξασφαλίσουν έναν άγρυπνο έλεγχο τού έργου των Γερμανών έπιστήμονων, τόσο στή Γερμανία, όσο κι' άλλου.

Στην Άμερικανική ζώνη κατοχής της Γερμανίας, οι στρατιωτικές άρχές έχουν άπαγορεύσει κάθε έπιστημονική έρευνα σχετική με πολεμικά όπλα. Έπιτρέπουν στούς Γερμανούς έπιστήμονες — έφ' όσον δεν είνε Ναζίδες — να εργάζονται μόνο στην ιατρική, την ψυχολογία και την κοινωνιολογία.

Εξ άλλου, η Διασμουακή «Επιτροπή Έλέγχου κατέβαλε κάθε προσπάθεια για ν' ανακαλύψι όσους απ' τούς έπιστήμονες αυτούς βρίσκονται στό εξωτερικό, ίδιως δε σε ούβετερες χώρες, και να τούς πείσι να γυρίσουν στην πατρίδα τους, έστω κι' άν έχουν έργασθί άλλοτε για τη γερμανική πολεμική μηχανή. Η μόνη ίσως χώρα, που δεν προσφέρει τη συδρομή της σ' αυτή την προσπά-

τα τού συζύγου!... ΕΚΕΙΝΟΣ (άνακάθετα), εξοργισμένος: Τί έννοεις ύπνρεσιακό έρωτα, κύρια μου; ΕΚΕΙΝΗ (άργα-άργα): Ό,τι έκτελείται ως ύποχρέωση, άπορρέουσα εκ της νομίμου συμβίωσης!... ΕΚΕΙΝΟΣ (έξω φρενών): Εύχαριστώ πολύ!... Φαίνεται ότι άμα πείσι δυο ούζα δεν ζήεις τί λές!... Όστε έτσι λοιπόν; Η πιά φλογερή αγάπη τού συζύγου!... ΕΚΕΙΝΗ: Άκούς πως κελαιδούν τά πουλιά!... Δεν είνε καρδερίνες τώρα! Είνε σκαρβάνια!... Τ' άκούς πως τόν πλέκουν; Τόν σπταθί τους φουσκώνει από πάθος!... Ο κελαιδισμός τους είνε έρωτική εξομολόγηση. Τόν πλέκουν για τήν ώραία τους. Δεν είνε αυτός ο καθημερινός τους κελαιδισμός, είνε ο έορτασμός, ο άνοιξιατικός, ο έρωτικός!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (περίεργος): Έ, και μ' αυτό; Που θέλεις να καταλήξω;

ΕΚΕΙΝΗ: Πουθενά!... Όποιος αγαπάει μ' άληθινή φλόγα... όχι ύπνρεσιακά, ζέρει και κελαιδί. Κι' εσύ έχεις παύσει να κελαιδής πιά για μένα!... Κι' άς έχουμε μόλις τέσσερα χρόνια παντρεμένοι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (οαρκαστικά): Ά, έτσι; Θέλεις κελαιδισμούς; Ν' άρχισω άμέσως; Λιου, λιου, λιου, περιπλίου, τσιπερλιού!... Σ' αγαπώ τώρα!

ΕΚΕΙΝΗ: Ούφ!... Τί σαχλός που είσαι, καυμένη!... (πίνει ούζο). Τους έβη πρώτους μάρες κελαιδιστές αλλοιώς!... Κελαιδιστές για τά πουλιά μου!... Για τά κελιά μου!... Για τά μάτια μου!... Για τόν σόμα μου!... Ήσουν πούλι μεθυσμένο, να σαν αυτά που κελαιδούν στόν κήπο!... (εξανερνεί τόν ποτήρι στή κελιά της).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένψ τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ (πικάντικα): Τώρα... χασμουριέσαι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξω φρενών): Άφροσε κάτω τόν ποτήρι!... Δεν θα ξαναπής ούζο!... (κάνει να τής τόν πάρι).

ΕΚΕΙΝΗ (άμυνεται): Μη μ' ένοχλές, σε παρακαλώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σού κάνει κακό!... Δεν είσαι πιά ίδια!... Γίνεσαι άλλη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Άποσέ το!... Αυτό κελαιδάει για σένα!... (υπερμυητικά). Μού φέρνει... ίδεσες! Αυτές τί ιδέες που πραγματοποιούμε μαζί!... (τόν φιλεί. Τού κάνει ένα σμαδί στή κελιά. Σκάει τά γέλια). Μα κελαιδίσε μου λοιπόν!... Τί άνόητος, θές μου!... (διπλώνει στην άγκαλιά του. Αύλαλα).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΕΚΕΙΝΗ (άμυνεται): Μη μ' ένοχλές, σε παρακαλώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σού κάνει κακό!... Δεν είσαι πιά ίδια!... Γίνεσαι άλλη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Άποσέ το!... Αυτό κελαιδάει για σένα!... (υπερμυητικά). Μού φέρνει... ίδεσες! Αυτές τί ιδέες που πραγματοποιούμε μαζί!... (τόν φιλεί. Τού κάνει ένα σμαδί στή κελιά. Σκάει τά γέλια). Μα κελαιδίσε μου λοιπόν!... Τί άνόητος, θές μου!... (διπλώνει στην άγκαλιά του. Αύλαλα).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΕΚΕΙΝΗ (άμυνεται): Μη μ' ένοχλές, σε παρακαλώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σού κάνει κακό!... Δεν είσαι πιά ίδια!... Γίνεσαι άλλη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Άποσέ το!... Αυτό κελαιδάει για σένα!... (υπερμυητικά). Μού φέρνει... ίδεσες! Αυτές τί ιδέες που πραγματοποιούμε μαζί!... (τόν φιλεί. Τού κάνει ένα σμαδί στή κελιά. Σκάει τά γέλια). Μα κελαιδίσε μου λοιπόν!... Τί άνόητος, θές μου!... (διπλώνει στην άγκαλιά του. Αύλαλα).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΕΚΕΙΝΗ (άμυνεται): Μη μ' ένοχλές, σε παρακαλώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σού κάνει κακό!... Δεν είσαι πιά ίδια!... Γίνεσαι άλλη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Άποσέ το!... Αυτό κελαιδάει για σένα!... (υπερμυητικά). Μού φέρνει... ίδεσες! Αυτές τί ιδέες που πραγματοποιούμε μαζί!... (τόν φιλεί. Τού κάνει ένα σμαδί στή κελιά. Σκάει τά γέλια). Μα κελαιδίσε μου λοιπόν!... Τί άνόητος, θές μου!... (διπλώνει στην άγκαλιά του. Αύλαλα).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΕΚΕΙΝΗ (άμυνεται): Μη μ' ένοχλές, σε παρακαλώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σού κάνει κακό!... Δεν είσαι πιά ίδια!... Γίνεσαι άλλη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Άποσέ το!... Αυτό κελαιδάει για σένα!... (υπερμυητικά). Μού φέρνει... ίδεσες! Αυτές τί ιδέες που πραγματοποιούμε μαζί!... (τόν φιλεί. Τού κάνει ένα σμαδί στή κελιά. Σκάει τά γέλια). Μα κελαιδίσε μου λοιπόν!... Τί άνόητος, θές μου!... (διπλώνει στην άγκαλιά του. Αύλαλα).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Πικάντικο διήγημα

Ο Ζάκ Ρενουβίλ, με τήν πρόφαση ότι ήταν αδιάθετος, άφνος έξαφνα τούς φίλους του, που έπαιζαν τένις, και πήγε να κρυφθί σε μία απόμειρη γωνία άνάμεσα στούς βράχους της παραλίας. Ένα τέταρτο άργότερα, η Ύβοννη Κλερύ βρισκόταν κοντά του.

Πολύ ρωμαντικός έγινες, Ζάκι! —Με τρώαξες καυμένη Ύβοννη! —Προτιμώτερο να σε τρώαζω, παρά να σε κάνω να πονής, όπως κάνουν άλλες...

—Τι θέλεις να πής; ρώτησε ο Ζάκ. —Ξέρεις, Ζάκ, ότι είμαστε δεκαπέντε χρόνια φίλοι, δηλαδή από πέντε χρονών παιδιά. Δεν πρέπει λοιπόν να μου κρυβής τις λύπες σου. Ξέρω καλά ότι εκείνη η άνοητη η Χριστιάνα σε κάνει να κλαίς.

—Τι μου φάλλεις τώρα εκεί; —Την αλήθεια, φίλε μου!... Νομίζεις ότι δεν θάλεω τί γίνεται;... Τρεις βδομάδες τώρα που έχουμε έρθει εδώ με τις οικογενείες μας και που έχεις γνωριστεί με την παρέα της ώραίας Χριστιάνας, λυώνεις από τήν αγάπη σου γι' αυτήν... Λατρεύεις τη Χριστιάνα, αλλά εκείνη δεν σ' αγαπά.

—Τι πρέπει να κάνω; —Πρώτον, να πάψης να δείχνεις στην Χριστιάνα ότι τήν αγαπάς. Ο μόνος τρόπος για ένα νέο, που θέλει να προσελκύση τόν ένδιαφέρον ενός κοριτσιού, είνε να μη τόν δινη όροσολο. Δεύτερον: Να προσποιηθής πως αγαπάς μίαν άλλη. Γιατί μικρό μου, η ζήλεια φέρνει πάντοτε τόν έρωτα.

—Θα δοκιμάσω να κάμω αυτά που με συμβουλεύεις. Ποιά όμως να προσποιηθώ ότι αγαπά; —Βέβαια, έχεις δικίο! Άλλά θα σου κάμω εγώ αυτή τη χάρη.

—Ω, καλή μου Ύβοννη!... Και λές να πιάση αυτό τόν κόλπο; —Μείνε ήσυχος...

Έπειτα από δέκα ήμέρες ο Ζάκ και η Ύβοννη έκαναν ένα πρώτο μαζί τόν περιπάτο τους. —Μικρή μου Ύβοννη, έλεγε ο Ζάκ, τόν τέχνασμά σου πετυχαίνει θαυμάσια. Η Χριστιάνα άρχίζει να γίνεται πύρ και μανία που μας βλέπει όλο μαζί. Μα κι' εγώ δεν τήν αγαπώ πιά όπως πριν.

Τήν επομένη βδομάδα, ο Ζάκ κι' η Ύβοννη ήσαν καθισμένοι ένα δειλινό κοντά κοντά, στόν κήπο τού Καζίνο. Οι δυο νέοι έμεναν ώσιωπλοι. —Ξέρεις τί σκέπτομαι, Ζάκ;... Όταν ήμαστε παιδιά, παίζαμε τά αντρόγυνα. Τώρα παίζουμε τούς έρωτευμένους.

—Κι' εγ

20

10ον

«Αρχισε άμέσως να εργάζεται για να την ξεκολλήσει. Η δουλειά αυτή φαινόταν αδύνατη, δίχως εργαλεία. Ο Μιστέρ ζοσάιζε, μωτώνε τα δάκτυλά του... Η πέτρα κουνιόταν, αλλά τόσο ελαχίστα, ώστε ο νέος υπέθετε κάθε τόσο ότι τον γελούσαν οι αισθήσεις του...»

«Ο Άλφς έβλεπε εφιάλτες κι' έβγαζε φωνές σπαρτακτικές... Ο χρόνος φαίνεται έκαστο φορές πιο μακρύς, όταν δεν τών μετρά τίποτε!»

«Δεν πρέπει να χάσω τις δυνάμεις μου! Δεν πρέπει! Δεν έχω το δικαίωμα! Έλεγε με το νου του ο Μιστέρ. Μ' έχουν ανάγκη!... Ο Άλφς πρώτα, που θα πεθάνει δίχως έμένα! Κι' η Έλλεν, που θα πέσει σε παγίδα... Δεν έχω το δικαίωμα να λιποθυμήσω...»

Κι' όμως, του φαινόταν τώρα ότι θα ήταν τόσο γλυκό να ξεπλωθεί στην κρύα πέτρα και να εγκαταλείψει σιγά-σιγά στη νύκτα του θανάτου!

Το στήθος του σφιγγόταν από οδυνηρούς σπασμούς. Τα χέρια και τα γόνατά του έτρεμαν. Προτού μπει να κρατά κλειστά τα μάτια του, παρά να τα έχει διαρκώς ανοικτά στο απύθμενο σκοτάδι.

Η πέτρα κουνιόταν διαρκώς περισσότερο, με τις άπιστευτες, τις υπεράνθρωπες προσπάθειές του... Τα μάτια του ήταν γεμάτα από δάκρυα, δάκρυα έκνευρισμού, ελπίδας, ανυπομονησίας...

«Επί τέλους, η πέτρα βγήκε απ' τη θέσι της! Το βάρος της έκανε τόν νωρό να τρεκλίζει. Λίγο έλειπε να του λυώση το πόδι, καθώς την άφινε να ξαναπέσει κατωγής.»

«Έκωσε τα δυο χέρια του στην τρύπα... Άλλοίμονο! Η δουλειά του δεν είχε τελειώσει ακόμα! Από κάτω υπήρχε χώμα ανακατεμένο με μικρότερες πέτρες.»

Ήταν αληθινά μια έξοδος; Ο Μιστέρ δεν ήξερε... Εξακολούθησε όμως την εργασία του, που πάντων γιά ν' αποφύγη το παραλήρημα.

Συγχρόνως έλεγε στον Άλφ, με φωνή λαχανιασμένη:

— Βλέπεις, μικρέ; Σωθήκαμε!... Έχω να βγάλω όμως ακόμη πολύ χώμα... Έπειτα θα κατεβούμε απ' την τρύπα, και θα βρεθούμε στη χώρα των θαυμάτων, όπου θα φάμε κι' οι δυο βασιλικά!... Νά, βαθαίνει η τρύπα... Δεν τήν βλέπεις; Ούτε κι' εγώ... Αλλά μπαίνω κι' όλος ως τη μέση... Ναι, θα φάμε βασιλικά, Άλφ, θα φάμε το «καρρί» που αγαπάς, κι' όχι πια το μαύρο κατσίκοιο κρέας... Και θα βρισκεται εκεί κι' η Έλλεν... Χά, χάλ'... Χλώμιαζε έξαφνα, συνερχόταν και ψιθύριζε:

— Όχι, δεν πρέπει να όνειρευόμαιο έτσι! Πρέπει να μείνω ψύχραιμος και λογικός... Δεν είμαι λογικός, Άλφ; Η καλύτερη απόδειξής είναι ότι μπορώ ακόμη να υπολογίσω το βάθος της τρύπας: Είναι τώρα κάτι παραπάνω από έννενηντα πόντους... Επομένως, έχω τα λογικά μου! Επομένως, θα σωθώμε...

Η ΠΑΓΙΔΑ

Η ανθρώπινη άντοχή είναι κάτι καταπληκτικό κι' αλλόκοτο...

Υπό κανονικές συνθήκες, τριγυρισμένος δηλαδή από κάθε άνεο και περιποίησι, ο άνθρωπος μπορεί να υποκύψει στο

παραμικρό απόστημα, άρρώστεια, πείνα, χτύπημα, ψύξη... Κάθε μέρα, πεθαίνουν έτσι χιλιάδες άνθρωποι, παρ' όλες τις προσπάθειες των γιατρών γιά να τους σώσουν.

Όστόσο, ένας άνθρωπος που βρίσκεται υπό τραγικές περιστάσεις, που υποφέρει από κούραση, πείνα, κρύο, που η κατάσταση του φαίνεται απελπιστική, μπορεί ν' άνθξει και να κατορθώσει πραγματικά θαύματα! Η ψυχή θα δώσει άντοχή στο σώμα του, γιά ν' άντιμετωπίσει όλες τις δεινά. Και συγχρόνως θα κάνει πράγματα, γιά τα όποια ήταν άνικανος άλλοτε.

Αυτό ακριβώς συνέβαινε με τον Μιστέρ. Ένώ τον βασάνιζαν η πείνα κι' η δίψα, εργαζόταν με περισσότερο διαρκώς ζήλο. Έσκαβε τη γή, με άγρια ένεργητικότητα, με τα δόντια σφιγμένα, χωρίς να φοβάται παρά μόνο τη λιποθυμία...

Έσβασε σε βάθος ενός μέτρου... Έπειτα δύο... Η τρύπα αυτή του βράχου, η παραγεμισμένη με χώμα, κατέβαινε σκεδόν κατακόρυφα, σαν καπνόδοχος, έχοντας παντού το ίδιο πλάτος.

Όσο διαρκούσε η εργασία αυτή, ο Άλφς δεν έπαψε να βογγά. Άλλά τα βογγητά του άποτελούσαν μία ανακούφιση γιά τον νωρό, ο όποιος βεβαίως τον έτοι ότι το παιδί ήταν πάντα ζωντανό.

Έξαφνα, σε βάθος τριών μέτρων, ο Μιστέρ ένοιωσε το έδαφος να υποχωρή κάτω απ' τα πόδια του. Πριν προλάβει καν να φωνάξει, γκρεμόθηκε στο κενό, μαζί με το χώμα και τις πέτρες.

Βρέθηκε άμέσως στο νερό — ένα νερό παγωμένο, που τον έκαμε να μουδιάσει ολόκληρος. Εύτυχος, μπόρεσε να ανέλθει, πριν πνιγί. Αρχισε τότε να κολυμπά, ενώ συγχρόνως προσπαθούσε ψλησφητά να καταλάβει που βρισκόταν.

Το σκοτάδι έδω ήταν κάπως λιγώτερο πυκνό. Τα μάτια του νέου μπορούσαν να διακρίνουν ακορόβιστα το σκίμα των διαφόρων πραγμάτων.

Δεν βρισκόταν σ' ένα πηγάδι, όπως είχε υποθέσει στην αρχή, αλλά σε μία μικρή υπόγεια λίμνη, που φαίνοταν να έχει, άρκετή έκταση προς τα άριστερά. Το νερό δεν έφθανε ως τον θόλο: Άφινε ένα άδειανό χώρο τριάντα πόντων περίπου, που άκοκους γιά να υποβή ένας άνθρωπος να κολυμπήσει και ν' άναπνεύσει.

Έκτος απ' το διάχυτο φως, κι' ο άέρας ακόμη, που δεν φαίνοταν μολυσμένος, έδειχνε ότι υπήρχε κάποια διέξοδος. Τί θα γινόταν τώρα με τον Άλφ; Θα τον άφινε ο Μιστέρ να πεθάνει της πείνας εκεί πάνω; Αν θα κατώρθωνε αληθινά να σωθεί, δεν μπορούσε να ήταν βέβαιος ότι θα προλάβανε να ξαναγυρίσει εγκαίρως γιά να λυγύρη το παιδί.

Έξέ άλλου, όμως, ήταν δύσκολο να τον κοιθάληση υπό τέτοιες συνθήκες. Κι' οι δυο μαζί, θα κινούνταν να πνιγούν...

«Τόσο το χειρότερο! — σκέφθηκε ο Μιστέρ. Αφού ο Άλφς με άκολουθεί ως εδώ, θα μ' άκολουθήσει ως το τέρας!»

Και κολυμπήσε άπορροιστικά προς το μέρος, απ' όπου είχε εξαοχρήσει στην υπόγεια λίμνη.

Είδε τότε ότι η τρύπα του βράχου δεν κατέληγε έξω απ' το νερό, αλλά μερικώς πόντους κάτω απ' την επιφάνειά του. Χρειάστηκε να κάνει μία βουτιά, γιά να μπη μέσα σ' αυτήν.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Μπερδεψοδουλειές

Γίναν λοιπόν οι έκλογές και κλείσανε πολλές πληγές κι' κούρασαν οι τοίχοι, κι' όλοι ρωτάν με ταραχή: — Έπετυχε ή άποχή ή έχει άποτύχει;

★

Οι μέν, ρε μάγκες, ως γνωστό βρίσκουν μικρό το ποσοστό κι' ούτε το κουνεντιάζουν, κι' οι δέ το βρίσκουν (άρκετο και στο έξπ. τα έκαστο το ποσοστό άνεβά-ζουν!

★

Κι' έτσι λοιπόν πανη-καί Δεξιοί κι' Άριστοι (ορί) — βρέ, τι δουλειές κάνουνε όλοι σαρμάτα κι' είναι κι' οι δυο πα-κατένθουσαισμένες!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

«Έπειτα άρχισε μία άπεργνωμένη πύλη, γιά να σκαφαλώσει στο έσωτερικό της, στα γλυτερά της τοιχώματα. Τό βρεγμένο κορμί του γλυτρούσε στη λάσπη. Έπεσε δέκα φορές στο νερό, και δέκα φορές ξανάγκρισε...»

Τελος πάντων, κατώρθωσε ν' άνεβή ως τη σκοτεινή φυλακή. Έπιασε τον Άλφ και τον τράνταξε. Έκείνος έδωσε μόνον ένα οδυμένο βογγητό.

Ο νέος τόν φορτώθηκε στους ώμους του. Δεν ήταν άλλωστε άδύς. Στόν εφιάλτη του όμως, ταραζόταν δι-αρκώς, κλαυτούσε, άόγκανε, γρατζούνιζε. Ίσως του φαίνοταν ότι ήθελε να τον άρπάξουν οι έχθροί του...

— Ήσυχα, μικρέ! του ψιθύρισε ο Γάλλος. Ήσυχα, άλλωθς θα πνιγούμε κι' οι δυο!

Μόνον όποιος έχει βουτήξει τα πόδια του στο νερό μιας όρεινης λίμνης, ξέρει πόσο μπορεί να είναι κρύο...

Αν τουλάχιστον ο Μιστέρ μπορούσε να κολυμπήσει γρήγορα, θα διαπρούσε το σώμα του καθώς ζεστό. Άλλά τόν εμπόδιζαν ο Άλφς και οι άκανόνιστες όχθες της λίμνης.

Έκαμε πολλά ώρα γιά να διασχίρη τα πρώτα έκαστο μέτρα. Έπειτα όμως οι κινήσεις του έγιναν πιο εύκολες, σαν να είχε συνθίσει κάπως στο περιβάλλον.

Καθώς προχωρούσε, χτύπησε δυνατά το πόδι του στο βράχο. Ξεγδάρθηκε βαθεία, ούρλιασε απ' τόν πόνο...

Τού έδωσαν όμως κουράγιο δυο παιδικά χέρια, δεμένα γύρω απ' το λαιμό του. Ο Άλφς όνειρευόταν διαρκώς, μουρμούριζε κάτι σαν μονότονο ανατολικό τραγουδί... — Πρέπει να βγούμε από 'δω μέσα! φώναζε ο Γάλλος.

Κι' εξακολουθούσε να κολυμπά, φροντίζοντας να κρατά έξω απ' το νερό το κεφάλι του μικρού συντροφού του.

Πνιγούσε άνυπόφορα... Έξέ άλλου, είχε κάνει το λάθος να πιή άκόρταγα απ' το παγωμένο νερό της λίμνης, που του είχε καθήσει στο στομάχι σαν μολόδι...

Άνυπόχως, παραπρωτάς ότι τώ φως λιγόστευε, όσο προχωρούσε. «Θάνατε να μπη έκανα λάθος στο δρόμο! συλλογισόμαιο... Γιατί τότε δεν έγυμναι πιά γιά τίποτε! Δεν αισθάνομαι τη δύναμη να ξαναγυρίσω πίσω...»

Έξαφνα πρόφερε μία βλαστήμια: Είχε βρή εμπρός του ένα βράχο μονοκόμματο, που του έφραζε το πέσμα. Είχε φτάσει στην άκρη της μακρόστενης λίμνης, χωρίς να συναντήσει καμιά έξοδο!

Τη στιγμή που θα τόν κυρίευε μαύρη απελπισία, του ήλθε άπότομα μία ιδέα. Θυμήθηκε ότι το άνοιγμα, απ' το όποιο είχε μπη στη λίμνη, κατέληγε μέσα στο νερό. Μήπως συνέβαινε το ίδιο κι' εδώ; Μήπως ο βράχος, που του έκλεινε το δρόμο, ήταν ο θόλος του υπογείου, χαμηλότερος από σπήνιο αυτό;

— Πάρε άναπνοή, καλέ μου Άλφ! είπε μηχανικά.

Κι' έκανε μία βουτιά. Τα αυτιά του βούζαν, τα μυλίσγια του χτυπούσαν... Όταν έθελσε να ξαναάνεβή στην επιφάνεια, χτύπησε το κεφάλι του στο βράχο. Συνεπώς, η λίμνη εξακολουθούσε, αλλά το νερό έφθανε τώρα ως τον θόλο.

Γιατί συνέχισε τις προσπάθειές του ο Μιστέρ, μολοντί φαίνονταν μάταιες, καταδικασμένες; Ορίναται ότι τόν οδηγούσε κάποιο ένστικτο...

Προχώρησε λίγο ακόμη μέσα στο νερό, κι' έπειτα ξαναβέθηκε στην επιφάνεια, θάψαμε! Το στήθος του φούσκωνε άπό δροσερό και καθαρό άέρα! Η καρά τόν έμέθυσε τόσο, ώστε έχελασε γιά μερικά λεπτά να κολυμπήσει.

Υπήρχε γύρω του όχι μόνον άέρας, αλλά και φως!... ένα φως άρκετά δυνατό!

— Άνάπνευσε, Άλφ! Σωθήκαμε! έφώναζε.

Άλλά το παιδί έμεινε άκίνητο, κρεμασμένο στους ώμους του. — Ε, μικρέ! Κουράγιο, διάβολε! Οτά νομω, σου λέω! πρόθεσε ο Μιστέρ.

Σε πόση άγωνία βρισκόταν! Δεν μπορούσε καν να βεβαιωθεί αν κουνάλοσε ένα πτώμα ή έναν άνθρωπο ζωντανό ακόμη! Και δεν εύρισκε ένα μέρος γιά ν' άκουμπήσει το φορτίο του...

Ξανάγκρισε να κολυμπά, με όλες του τις δυνάμεις, ξεκινώντας στην πείνα του. Τό φως είχε τις χρυσές άντανταλάσεις του ήλιου...

Ο υπόγειος διάδρομος έγινε και πάλι πλατύς. Έπηρε τη μορφή μιας μεγάλης λίμνης, με πλάτος 200 μέτρων και μήκος 3 χιλιομέτρων το λιγώτερο.

Στην άκρη, φαίνοταν φιλά στο βράχο μία τρύπα, απ' όπου έμπαινε το φως.

Η καρά έφερε μία στιγμήσια άδυναμία στο ζών. Συνήλθε όμως άμέσως κι' άνα-ζήτησε γύρω του μία κοιλότητα, γιά ν' άφιση εκεί τόν μικρό Ίνδο και να τόν περιτομή όπως μπορούσε — γιάτι ήθελε

πολλά ώρα ακόμη γιά να φτάση κολυμπώντας στην άκρη της λίμνης.

Έπειτα από λίγα λεπτά, διέκρινε ένα είδος σκαλοπατιού σκαμμένου στην πέτρα. Ακούμπησε εκεί τόν Άλφ κι' άρχισε να τόν τρώει με το ένα χέρι, ενώ το άλλο του χραισμούε γιά να κρατείται.

— Κουράγιο, μικρέ μου! έλεγε. Σεφύγαμε απ' αυτούς τους φρικτούς κίτρινο-μούρηδες! Σε μία ώρα, θα βρισκόμαστε έξω απ' αυτό το ύπαισι!

Το παιδί δεν ήταν πεθαμένο. Τα μάγουλά του άρχισαν να χρωματίζονται. Άλλά τα χείλη του έμειναν γιά πολύ άσπρα και τα μάτια του κλειστά.

Ο Μιστέρ το έτριψε επί πολλά ώρα, βρέχοντας κάθε τόσο το μέτωπό του με δροσερό νερό, ρίχνοντας μερικές σταγόνες άνάμεσα στα δόντια του. Είχε γεννηθεί μέσα στην καρδιά του μία μεγάλη τρυφερότης γι' αυτό τόν μικρό, που τόν είχε βοηθήσει τόσο στην αρχή και που τώρα δεν ήταν πιά παρά ένα ανθρώπινο κουρέλι.

Δεν ένοιωσε να τόν εγκαταλείψει, έστω κι' άν διεκινδύνευε έτσι τη δική του ζωή.

Σιγά — σιγά, ο Άλφς ξαναγύρισε στις αισθήσεις του. Τα χείλη του μισάνοιξαν επί τέλους. Και τραύλιζε, με άνησυχία, με τα μάτια κλειστά ακόμη: — Πού είναι ο «σακίμ» μου;

Η ΓΗ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Απ' τη στιγμή που συνήλθε ο Άλφς, άρχισε μία περιπέτεια παράξενη, φανταστική, άπίστευτη!... Έκινδυνεύοντας απ' τήν πείνα, τη δίψα, τήν κούραση, το κρύο, όλα τα στοιχεία συνενωμένα, έναντιόν του, ο Μιστέρ ζούσε σαν σε όνειρο...

Ε-βλεπε όλα τα πράγματα σαν μέσα από ένα άχνυ, που τα παραμόρφωνε κάπως... Όστόσο... όταν διηγιέτο άργότερα τα γεγονότα αυτά, όρκιζόταν ότι συνέβησαν αληθινά, ότι δεν ήταν πλάσματα της φαντασίας του!...

Τού φάνηκε πρώτα — πρώτα ότι έλαμπαν πάνω στο βράχο άπειρα μικρά σημάδια. Κτύπαζε καλλίτερα κι' είδε ότι ήταν ψήγματα χρυσού μέσα στην πέτρα.

Δεν είχε έλθει όμως εκεί γιά να βρή χρυσάφι... Έπρεπε πρώτιστα να βρη απ' τήν υπόγεια λίμνη, να τους προειδοποιήση γιά τόν κίνδυνο που θα διέτρεχαν στο σπήνιο του Κινέζου, όπου άσφαλως τούς όδηγούσε ο Μογκέντ...

Μόλις λοιπόν συνήλθε ο Άλφς, ο νέος τόν φορτώθηκε πάλι στους ώμους του και ξανάγκρισε να κολυμπά. Η προσπάθεια που είχε ακόμη να καταβάλει, ήταν άσπληνη εμπρός στις προηγουμένες. Όσο-σο, τού φάνηκε τώρα ότι δεν θα κατώρθωνε να φτάση στο τέρας! Ένοιωσε μία άπέραντη κούραση, σαν να τόν έδυνάμω-νε ως τότε ή άγωνία μόνον... Τού φαίνο-ταν ότι δεν προχωρούσε πιά, παρ' όλες τις γρήγορες κινήσεις του. Είχε τήν έντύπωση ότι ήταν αχμάλωτος του παγω-μένου εκείνου και άκίνητου νερού...

Τελος πάντων, έφτασε κάτω απ' το άνοιγμα, απ' όπου έμπαινε το φως. Ήταν μία τρύπα στο βράχο, με διάμετρο δυο μέτρων περίπου. Ο Γάλλος ακούμπησε πρώτα το παιδί μέσα σ' αυτήν.

Ο Άλφς έβγαλε άμέσως μία φωνή θαυμασμού και φόβου συγχρόνως. Τί συμβαίνει; ρώτησε ο Μιστέρ, σκαρφαλώνοντας κι' αυτός δίπλα του. — Ω, «σακίμ»! Κτύπαζε!... τραύλιζε ο μικρός.

Ο νέος κτύπαζε. Κι' έμεινε κι' αυτός κατάπληκτος, σαν τόν Άλφ...

Κόλλησε πάνω στο βράχο, γιά να μη πέσει. Γιατί βρισκόταν στην κορυφή ενός βράχου, μιάς απόκρημνης πλαγιάς, που ήταν γυμνή πάνω ψηλά, αλλά πιά κάτω σκεπαζόταν από πυκνή βλάστηση.

Ο Άλφς όμως δεν έκτύπαζε τόν γκρεμό. Αυτός είχε τα μάτια του καρφωμένα στην κοιλάδα, που άπλωνόταν κάτω απ' τα πόδια του, σε βάθος 300 ή 400 μέτρων. — Τί ωμορφα!... μουρμούρισε έκστατικά.

Απέναντί στο βουνό όπου βρισκόταν, υπήρχε ένα άλλο βουνό, πολύ ψηλότερο, με τήν κορυφή του στεφανωμένη από χιόνια.

Όσο γιά τήν κοιλάδα, άποτελούσε τήν θαυμασιώτερη πράσινη όαση, αληθινό παράδεισο! Υπήρχαν εκεί δένδρα κάθε εί-δους, απ' τα έλατα και τις βαλανιδιές, ως τις πορτοκαλιές και τις κάκτους... Πώς μπορούσε να έξηγηρή το φαινόμενο αυτό, στη χαμηλή θερμοκρασία τών βουνών του Θιβέτ;...

Ο Μιστέρ πρόσεξε ότι ο άέρας ήταν σχετικá χλιαρός. Δοκίμασε τήν έντύπωση ότι άνέβαιναν απ' τήν κοιλάδα ζεστές πνοές...

— Είναι άπίστευτο! φώναζε. Ξαναείδες ποτέ τέτοιο πράγμα, Άλφ; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχισι

Τα πιο παράξενα ΠΟΥΛΙΑ

Τέρατα και γελοιογραφίες της Φύσεως

Πριν από 150 εκατομμύρια χρόνια, όταν κυριαρχούσαν οι δεινόσαυροι κι' ο ζωντανός κόσμος βρισκόταν ακόμη στα πρώτα στάδια της εξέλιξής του, τα δεινόσαυρικά είδη πάλευαν μεταξύ τους γιά να επικρατήσουν και να επι-δληθούν σ' όλα τ' άλλα. Στην προσπάθεια λοι-πόν αυτή έλαβαν τότε μέρος και τα πουλιά. Κι' άν κατάβηκαν να νικήσουν, η ιστορία του κόσμου θαπαιρνε ίσως έντελως διαφορετική έ-ξελίξη. Στη θέση του ανθρώπου θα βρισκόταν σήμερα κάποιο πλάσμα περσιώτο.

Τό άποτέλεσμα της πρώτης δοκιμής της Φύ-σεως γιά τη δημιουργία ενός ζώου που πετού-σε, ήταν ο «πετροδάκτυλος». Είχε σώμα όχι μεγαλύτερο απ' τού πελεκάνου, φτερά από μεμ-βράνη, μήκος 7 μέτρων, κρανίο μήκους 1½ μέτρου, μακρούλο σαν τών δεινοσαύρων και στομάχι ώπλισμένο με δόντια. Τό εφιαλτικό σύ-ν το πλάσμα έκανε σύνθετες πτήσεις πάνω απ' τις ελάνες έκτάσεις της εποχής του. Ήταν όμως μία προσπάθεια άποτυχημένη και γι' αυτό δεν άργησε να εκλείψει.

Τό δεύτερη φορά, η Φύσις, διδαγμένη απ' τήν πρώτη άποτυχία, έάρμοσε άλλα καταλλη-λότερα σχέδια και δημιούργησε τόν «αρχαιο-πτερόν». Αυτό ήταν το πρώτο πραγματικό πουλί, με γραμμές άνάλογες προς τα σημερι-νά. Οι έπιστήμονες βρήκαν άπολιωμένα του σε παλαιοιολογικά κοιτάσματα της Βαυαρίας.

Ο αρχαιοπτερέυ είχε διαστάσεις γερακιού, δόν-τια στο στόμα, σπονδυλική στήλη και σόβα μα-κρεία και φουντωτή. Δεν μπορούσε να πετάξει καλά. Σκαρφάλωνε σε μέρη ψηλά, βοηθούμενος από τρία «αχτύλα» με νύχια που όπληχαν σε κάθε φτερόφυλο του, κι' έτσι πέταγε σε χαμηλότερα σημεία μ' ένα είδος βολ-πλανέ. Παρ' όλες τις ατέλειές του, άποτελούσε μία καινούργια μορφή ζωής, που έρχόταν να πάρη τη θέση της έτοιμοθάνατης ράτσας τών δεινο-σαύρων.

Από τότε άρχισε η εξέλιξη τών πουλιών. Έκάτο εκατομμύρια χρόνια άργότερα, κυρι-άρχουσε στον ούρανο ένα όρπακτικό όρνεο, τό «διάρτημα», ένα είδος πελώριου και δύσμορφου άετού, που άπεδεκάτιζε τα τετράποδα της επο-χής του — ιδίως δέ τα άγρια άλογα, που δεν ήσαν τότε μεγαλύτερα από τα σημερινά λα-γωνικά. Τό «διάρτημα» φαίνεται πως ήταν τό μεγαλύτερο απ' όσα πουλιά έμφανίσθηκαν ποτέ στον κόσμο. Τό ύψος του υπολογίζεται περί τα 10 μέτρα. Τα φτερά του δεν είχαν άρκετό μέ-γεθος και δύναμη γιά ν' άντασκήσουν ένα τέ-τοιο σώμα. Απ' τη μελέτη όμως του σκελε-τού του φαίνεται ότι έτερεχε με λιγνυδινή τα-χύτητα κι' ότι είχε τομμερή φωνητική δύναμη.

Εύτυχως που δεν υπήρχαν ακόμη τότε άνθρω-ποι, άλλωθς θα δυσκολευόταν πολύ γιά να τα βγάλουν πέρα μαζί του!... Ένας ση-μερινός άπογονός του εινε πιθανάτα τό «κα-ριάκι», ένα άρπακτικό πουλί της Βραζιλίας και της Αργεντινής, με πολύ μακρά πόδια.

Τήν ίδια περίπου εποχή, κυρίαρχος της θα-λάσσης ήταν ένα άλλο πουλί, η «εσπερόνις», είδος πελώριος νερόκοτος. Είχε πόδια μεγά-λα, σαν κουτιά, μήκους 2½ μέτρων, και κο-λυμπούσε στο νερό γρήγορα σαν δελφίνι. Τό μακρύ και μυτερό ρόμφος του ήταν εφωδιασμέ-νο με δόντια μεγάλα και κοφτερά. Οι παλαι-οιολόγοι τό παρομοιάζουν με μία ύδρобиη και σκαρκόδρο στρουθοκάμηλο. Αποκλειστική τρο-φή του ήσαν τα ψάρια.

Σήμερα υπάρχουν περί τις 25.000 είδη που-λιών, κάθε στήματος, χρώματος και μεγέθους. Μέσα στους αιώνες που μεσολάβησαν, η Φύσις δημιούργησε συχνά πλάσματα κομικώτατα. Έ-

να απ' αυτά ήταν π.χ. τό «νιγνιό». Ο Όλλαν-δός έπιστήμων Ένν Νέκ άνεκάλυψε γιά πρώτη φορά αυτό τό πουλί τό 1598, στη νήσο τού Μαυ-ρικού, κοντά στις όκτίες της Αυστολικής Α-φρικής. Και τό χαρακτηριστικό δικαίως ως σύμ-βολο της ήλιθιότητας.

Τό «νιγνιό» ήταν ένα είδος πελώριου περι-στεριού, που ζούσε περί τις 15 όκάδες και δεν μπορούσε καθόλου να πετάξει με τα άπορ-φικά φτερά του. Άποτελούσε μία ζωντανή ά-πόδειξη της έπιστημονικής θεωρίας ότι, όταν έ-να πουλί δεν κινδυνεύει καθόλου από έχθρούς, χάνει πρώτα τήν έπιθυμία και κατοπιν τήν ι-κανότητα να πετάει. Καθώς τό «νιγνιό» δεν εί-χε να φοβηθή τίποτε, στο έξωτικό νησί του, είχε κατακτήσει σιγά-σιγά ένα πλάσμα τε-λείως άνυπεράσπιστο. Κι' οι νάστες τού πλοίου τού Ένν Νέκ έμφωλήθηκαν γιά να σκοτώσουν χιλιάδες απ' τα πουλιά αυτά, ν' αλάτισουν τό κρέας τους και να έξασφαλισούν έτσι μεγάλη παρακαταθήκη τροφής.

Τό τελευταίο «νιγνιό» έλειψε από τη γή πρό 3 αιώνων περίπου. Διασώζεται μόνον ένα κε-φάλι τέτοιου πουλιού στην Κοπεγχάγη κι' ένα πόδι στην Άγγλία. Δεν υπάρχει όμως πουτέ-να ένα ολόκληρο «νιγνιό».

Άλλο θρυλικό πουλί ήταν ή «αίπιόρνις». Στα παραμύθια της Χαλμίας, ο Σέσας Θαλασ-σινός μιλεί γι' αυτό, με τό όνομα «κρόκ». Λέει ότι τό αύγό του είχε διάμετρο πνήντια βήμα-των, και ότι τό όρνεο αυτό σήκωνε με τα νύ-χια τόν ολόκληρο έλέφαντα, γιά να τούς πείη στη φυλαή του και να ταΐσει τα μικρά του! Πρόκειται βέβαια γιά έξωφρενικές υπερ-βολές. Πεντακόσια όμως χρόνια μετά τήν επο-χή που υποτίθεται ότι έζησε ο Σέσας, ο περί-φημος ταξιδιώτης Μάρκο Πόλο περιέγραφε στον Κουμπλάι Χάν, τόν άρχηγό τών Τσινάων, ένα πουλί πελώριο, που ζούσε στη Μασδα-σκάρη. Ο Χάν δεν τόν πίστεψε, κι' έστειλε έναν άνθρωπό του στη Μασδαγασκάρη γιά να βεβα-ωθή. Όταν γύρισε, έπειτα από άρκετους μή-νες, ο άποστολμένος του έφερε ένα μόνο φτερό τού πουλιού εκείνου, τό όποιο όμως άρκοφσε γιά να δείξη τήν διαστάσεις του, γιάτι είχε μή-κος 8 βήματα!

Η «αίπιόρνις» δεν μπορούσε να πετάξει. Γεν-νούνε αύγά μεγάλες από κάθε άλλο πουλί που όπηρε σε τό κόσμο. Έχουν βρεθή μερικά τέτοια, άμμένα σε άμμόβη έδάφη της Μασδα-γασκάρης. Τό Ζωολογικό Μουσείο μας — όπως άλλωστε και τα περισσότερα τού κόσμου — έ-χει ένα αύγό αίπιόρνις. Τα αύγά αυτά εί-χαν περιφέρεια 1 μέτρον περίπου, όση δηλαδή ένα μέτρον καρπούζι. Είχαν διαστάσεις εξα-πλάσιες απ' τα αύγά της στρουθοκάμηλου και ίσοδυναμούσαν στο περιεχόμενο με 180 αύγά κτύτας!

Πρό 500 έτών, όπηρε ακόμη στη Νέα Ζη-λανδία ένα άλλο πελώριο πουλί, τό «μιας». Έ-μοιάζε κάπως με στρουθοκάμηλο, είχε ύψος 5 μέτρων, άμμένα σε άμμόβη έδάφη της Μασδα-γασκάρης. Τό Ζωολογικό Μουσείο μας — όπως άλλωστε και τα περισσότερα τού κόσμου — έ-χει ένα αύγό αίπιόρνις. Τα αύγά αυτά εί-χαν περιφέρεια 1 μέτρον περίπου, όση δηλαδή ένα μέτρον καρπούζι. Είχαν διαστάσεις εξα-πλάσιες απ' τα αύγά της στρουθοκάμηλου και ίσοδυναμούσαν στο περιεχόμενο με 180 αύγά κτύτας!

Πρό 500 έτών, όπηρε ακόμη στη Νέα Ζη-λανδία ένα άλλο πελώριο πουλί, τό «μιας». Έ-μοιάζε κάπως με στρουθοκάμηλο, είχε ύψος 5 μέτρων, άμμένα σε άμμόβη έδάφη της Μασδα-γασκάρης. Τό Ζωολογικό Μουσείο μας — όπως άλλωστε και τα περισσότερα τού κόσμου — έ-χει ένα αύγό αίπιόρνις. Τα αύγά αυτά εί-χαν περιφέρεια 1 μέτρον περίπου, όση δηλαδή ένα μέτρον καρπούζι. Είχαν διαστάσεις εξα-πλάσιες απ' τα αύγά της στρουθοκάμηλου και ίσοδυναμούσαν στο περιεχόμενο με 180 αύγά κτύτας!

Σήμερα έχουν μείνει σ' όλο τόν κόσμο τέσ-σερα είδη πουλιών που δεν μπορούν να πετά-ξουν. Τό μεγαλύτερο είναι ή αφρικανική στρου-θοκάμηλος, με ύψος 2½ μέτρων και βάρος 100 όκάδων. Άκολουθούν τό «έκκο» της Αυστρα-λίας, τό «κασσοάρι» της Αυστραλίας και της Νέας Γουίνεας και τό «άρας» της Παταγονίας — είδος αμερικανικής στρουθοκάμηλου.

Δεν άποκ

Μικρά ΑΡΙΣΤΟΚΡΗΜΑΤΑ

Η αγάπη ξεαναγουρίζει

Η Κλαίρη ήταν χωρισμένη από μερικούς μήνες, όταν ξέσπασε ο πόλεμος. Ωστόσο, δεν είχε πάψει ποτέ να παρακολουθεί τη ζωή του Ρομπέρ Φρεμουν, του τέως σύζυγού της, γιατί τον αγαπούσε πάντα, μ' όλα όσα είχαν συμβεί μεταξύ τους.

Κι' αυτός επίσης την αγαπούσε άλλοτε, ως τη στιγμή που μία άλλη είχε μπει ανάμεσά τους.

«Δεν έχωμε παιδιά... Δεν θα δυσκολευθώ να ξενοφτιάξω τη ζωή της», είχε σκεφθεί ο Ρομπέρ, για να κατασιγάσει τις τύψεις που ένιωθε, όταν κατέληξε στην απόφαση του χωρισμού.

«Αλλά η Κλαίρη δεν είχε ξενοφτιάξει τη ζωή της, ούτε έπρόκειτο να την ξενοφτιάξει ποτέ, γιατί ήταν από τις γυναίκες που δεν ξενοπαίρνουν πίσω εκείνο που έδωκαν. Και ο Ρομπέρ ήταν πάντα η μοναδική της αγάπη».

Ο γάμος του με τη γυναίκα που ήταν η αφοροίτη της δυστυχίας της, δεν είχε αλλάξει καθόλου τα αισθήματά της. Μέσα στην ψυχή της τον θεωρούσε σαν σύζυγο, μ' όλο που ήξερε πως δεν είχε πια το δικαίωμα να τον άρκαλη μ' αυτό το όνομα.

Μερικές βδομάδες αργότερα, κηρύχθηκε ο πόλεμος. Ο Ρομπέρ έπιασε τη θύρα της καί, μία μέρα, η Κλαίρη έμαθε πως είχε φύγει για το μέτωπο.

Από τότε, δεν έπαψε να τον σκέπτεται ούτε στιγμή κι' η χαρά της ήταν πολύ μεγάλη, όταν κατόρθωσε, τέλος, να μάθει τον τόμο που υπηρετούσε.

«Αρχίσε τότε να του στέλνει τακτικά μικρά δέματα, όπου έβαζε όλα εκείνα τα πράγματα που ήξερε ότι του άρεσαν, όταν έζούσαν μαζί».

Ο Ρομπέρ δεν ήξερε τί να υποθέσει. Η γυναίκα του μόλις του είχε στείλει μερικά γράμματα και κανένα δέμα. Ποιά ήταν λοιπόν αυτή η αγνωστί, που έδειχνε τόσο μεγάλο ενδιαφέρον και που ήξερε όλες τις προτιμήσεις του;

«Ωστόσο, το μυαλό του δεν πήγε ποτέ στην Κλαίρη. Η πρώην σύζυγός του είχε σούστη όλοτετα σχεδόν από τη σκέψη του».

Σιγά-σιγά, όμως, άρχισε να γράφει στην άγνωστη φίλη του, χρησιμοποιώντας ένα τυχαίο όνομα, που η Κλαίρη έβαζε πάνω στα δέματα, για να κρύψει το πραγματικό της.

Στα γράμματα του της περιέγραφε τη ζωή του, τις δυσκολίες στιγμές που περνούσε, τους φόβους του για το παρόν, τις ελπίδες του για το μέλλον και την παρακαλούσε να του γράφει κι' αυτή.

«Αλλά η αγνωστί δεν είχε απαντήσει σε κανένα του γράμμα. Τα δέματα

έξακολουθούσαν, όμως, να φθάνουν πάντα, γεμάτα με τα μικροπράγματα εκείνα που είχε σαν μία ανδραγάτης και μία παρηγοριά για το στρατιώτη που πολεμεί».

Όταν πέρασε ο χειμώνας και ήλθεν η άνοιξη, οι μάχες άρχισαν να δυναμώνουν στο δυτικό μέτωπο. Και, μία μέρα, τη στιγμή που ο Ρομπέρ Φρεμουν μαζί με τους συντρόφους του αγωνιζόταν για ν' αποκρούσουν μία έχθρη επίθεση, μία δέδα έσπασε μερικά μέτρα πιο πέρα.

Ο Ρομπέρ ένιωσε ένα δυνατό κάψιμο στα πόδια κι' έπειτα κυλάθηκε κάτω. Είχε κτυπηθεί από ένα θραύσμα.

Τι έπακολουθησε από εκείνη τη στιγμή δεν θα μπορούσε να το πει. Είχε μόνο μία αόριστη ανάμνηση από νοσοκομεία και θαλάμους χειρουργείων.

Τέλος, ένα πρωί, αισθάνθηκε πως ήταν πολύ καλύτερα και θέλησε ν' ανασηκωθεί στο κρεβάτι του. «Αλλά» έχασε άμέσως την ισορροπία του και ξανάπεσε κάτω. «Εφ'ερε τότε το χέρι στα πόδια του και άμέσως έγινε κατακλιτικός... Το είχαν κόψει και τα δύο πόδια από το γόνατο και κάτω».

Η γυναίκα του, όταν έμαθε την κατάσταση του, του έγραψε ένα γράμμα, για να τον παρηγορήσει, λέγοντας του πως θαρόταν να τον ίδι.

«Αλλά» οι βδομάδες περνούσαν χωρίς να φανεί. «Ως και τα γράμματα της άκομη είχαν αρχίσει να άραιώνουν».

Τέλος, ένα πρωί, του άγγειλαν μία έκτακτη.

Μία γυναίκα!...

Αυτή είναι! Έκαμε ο Ρομπέρ γεμάτος συγκίνηση.

Είχε καρφώσει τα μάτια του στην πόρτα, περιμένοντας να λήξi το άγνωστο πρόσωπο της γυναίκας του.

«Αλλά, στη θέση του είδε ένα άλλο πρόσωπο, χωρίς από την άγνοια και τον πόνο και δύο μεγάλα μάτια; που στυλίζονταν πάνω του, γεμάτα τρυφερότητα».

— Κλαίρη!...

— Ρομπέρ, ψιθύρισε η νεαρή γυναίκα, έμαθα τι σου συνέβη... και ήλθα... Μην θυμώσαι μαζί μου, διά φύγω άμέσως... Ξέρω πως δεν έχω το δικαίωμα... —

— Κανείς;... Τότε, μπορεί να μείνω, Ρομπέρ;

Τα δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της και τα τελευταία λόγια βγήκαν σαν ένας λυγμός από το στόμα της.

Ο Ρομπέρ άπλωσε το χέρι προς το μέρος της και την τράβηξε κοντά του. — Συγχώρεσέ με, Κλαίρη, είπε. Το πάθος με είχε τυφλώσει και δεν μπορούσα να εκτιμήσω την αγάπη σου όσο της αξίζει. Τώρα καταλαβαίνω πως μου στέλνε τα δέματα... —

— Εκλαιγε τώρα κι' αυτός, σαν μικρό παιδί.

Λίγο καιρό αργότερα, ο Ρομπέρ και η Κλαίρη ξεαναγύριζαν στο Παρίσι, όπου συνέχισαν τώρα τη ζωή τους, όπως και πριν, ενώ ο δικηγόρος του Ρομπέρ θα φροντίσει για την έκδοση του διαζυγίου του με τη δεύτερη σύζυγό του που είχε δεχθεί με ανακούφιση αυτή τη λύση.

ANNA-MARIA NTELOS-TESTA

Μία συνταγή για την υγείαν των παιδιών σας.

Κυρίες μου,

Δίδετε στα παιδιά σας

Το σταφυλοσάκχαρον

K. ΜΩΡΑΪΤΗ

Όταν εις τα παιδιά σας δίδετε το σταφυλοσάκχαρον K. ΜΩΡΑΪΤΗ, δεν θα παρουσιασθή ποτέ ανάγκη να κάμουν ενέσεις Calcium διότι περιέχει όλα τα συστατικά εις την αναλογίαν που χρειάζονται (ασβέστιον, φώσφορον και κάλιο) για να κάμουν γερά κόκκαλα. Επιπροσθέτως αντικαθιστά τελείως την ζάχαρην εις όλες τας χρήσεις αυτής.

Ζητήστε το από τον παντοπώλην σας.

Εργοστάσιον Μοσχάτου τηλ. 968-275

Κεντρικόν Πρατήριον Ευρωπαϊκόν

69 Τηλ. 99-299

Είς βάθος 62 μέτρων ΥΠΟ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑ!

Η αυτεθυσία των Άγγλιδων

Ανάμεσα στις άνορθιμες υπηρέσεις, που οι Άγγιλιδες προσέφεραν κατά τον πόλεμο, δεν ήταν λιγώτερο αξιοσημείωτη η πρόθυμη συμμετοχή των στο πείραμα που έγιναν, κάτω από την εποπτεία ειδικών επιστημόνων, για την εξοκρίθω των καλυτέρων συνθηκών καταδύσεως μέσα στη θάλασσα, προκειμένου να καθορισθi ο τρόπος και η άκτις δράσεως των καλουμένων «υποβρυχίων κομμάτων», που έπαιξαν εξαιρετικά μεγάλο ρόλο στην καταστροφή διαφόρων γερμανικών βάσεων.

Μία από τις Άγγιλιδες που πλήρωσαν αρκετά ακριβά αυτή την πρόθυμη συμμετοχή στα πειράματα ήταν η μίς Ζέρμιν, που έδινε από τα καταδυτικά πειράματα του καθηγητού Χάλνταιν με οποσδήποτε πλεονέκτημα.

Όπως είναι γνωστό, ο άερος που αποπνέει ένας άνθρωπος που βρίσκεται κάτω από την επιφάνεια του νερού πρέπει να έχει την ίδια πίεση με το νερό που τον περιβάλλει. Έτσι, έχει υπολογισθi ότι σε βάθος 11 μέτρων, η πίεση πρέπει να είναι 2 ατμοσφαιρών, σε βάθος 22 μέτρων 3 ατμοσφαιρών, σε βάθος 33 μέτρων 4 ατμοσφαιρών κτλ.

Η έλασιση διαφορά α' αυτή την πίεση μπορεί να έχει πολύ δυσάρεστα αποτελέσματα.

Εάν π.χ. σε βάθος 22 μέτρων προσπαθούσαμε να αναπνεύσουμε έναν άερα που να βρίσκεται υπό πίεση 2 ατμοσφαιρών (ενώ το κανονικό είναι 3), θα είχαμε το έξης αποτέλεσμα: η έσωτερική μας πίεση δεν θα ισοφάρει την εξωτερική (έκείνη που το νερό εξασκεί πάνω στο σώμα μας) αλλά θα ήταν πολύ μεγαλύτερη. Υπολογισθηκε ότι η άσφυξη πίεση σε κάθε τετραγωνικό δάκτυλο των πνευμόνων μας θα ήταν ανώτερη κατά 7½ περίπου κιλά από την πίεση που θα εξασκούσε το νερό πάνω στην ίδια επιφάνεια του σώματός μας. Κι' η αναπνευστική συνένεια θα ήταν ότι τα κόκκαλα, οι σάρκες μας, τα πάντα μέσα στον οργανισμό μας θα «έσπασαν» μέσα σ' ένα εκατομμυριοστό του δευτερολέπτου.

Κάτι παρόμοιο συνέβη στην περίπτωση της μίς Ζέρμιν. Μία διαφορά πίεσεως σε μία ώριμην στιγμή έκαμε να σπασούν μερικά από τα πλευρά της. Η έγκαιρη επέμβασις των γιατρών την έσωσε εύτυχως από μεγαλύτερο κακό. Ωστόσο, είχε κούραση να εξοκλουθi από εκείνη αυτά τα πειράματα.

Αλλά οι γιατροί της το απαγόρευσαν κατηγορηματικά.

Μία άλλη αξιοσημείωτη Άγγιλιδα ήταν η μίς Σπυρνουαίη. Σ' ένα από τα πειράματα, έπαθε εξάρθρωση της κάτω σιαγόνης πέντε φορές σε διάστημα είκοσι λεπτών. Δεν θέλησε, όμως, να διακόψει το πείραμα και γι' αυτό χρειάσθηκε να εξασκήσουν μία πρόσθετη πίεση πάνω στο σιαγόνη της, για να προλάβουν καινούργια εξάρθρωση.

Όστόσο, η έπιμονή της μίς Σπυρνουαίη, που πρέπει να σημειωθi ότι ήταν εξαιρετικά όμορφη, είχε ένα... ειδικό τέλος. Λίγο καιρό αργότερα, γινόνταν σύζυγος του Άγγιλου καθηγητού Χάλνταιν, που διπύθνε αυτά τα επικίνδυνα πειράματα.

Θα φαντάζεσθε πως ότι αυτά τα πειράματα γίνονταν μέσα στη θάλασσα. Κάθε άλλο. Γίνονταν α-πλοστάσια στην ξηρά, στο βάθος ενός είδικου λέβητος, που, στο έσωτερικό του, δημιουργούνταν με διάφορα μηχανήματα οι απαιτούμενες συνθήκες.

Το μεγαλύτερο βάθος όπου «κατέβηκαν» οι αυτόν τον τρόπο ο καθηγητής Χάλνταιν μαζί με τον δόκτορα Κάς — γιατί οι πειραματιστές επεφύλασσαν για τον εαυτό τους τους πιο επικίνδυνους ρόλους — ήταν 62 μέτρα, να παραμείνουν στο βάθος αυτό τώρως, όμως, να παραμείνουν στο βάθος αυτό περισσότερο από μερικά λεπτά, γιατί εκκινούνταν να πάθουν διάρρηξη όλων των άγγειων τους.

Το συνθετότερο φαινόμενο που παρατηρείται στον άνθρωπο που βρίσκεται σε παρόμοια βάση είναι ότι κυριεύεται από τρομερούς σπασμούς κι' έχει κανείς την εντύπωση ότι ολόκληρο το σώμα του τραντάζεται από άνορθιματά έλατρία, που κινούν σπασμωδικά το μέλη του.

Οι σπασμοί αυτοί συνεχίζονται αρκετά λεπτά και μετά την επαναφορά του σε συνθήκες ήμαλές και φυσιολογικές.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι δεν χάνει τις αισθήσεις του και ότι έχει συνείδηση αυτής της κρίσεως των σπασμών χωρίς όμως να μπορεί να τους σταματήσει ή ν' άντιδράει μ' οποιοδήποτε τρόπο σ' αυτούς.

Περύργα έξιμα γάμου

Σε μερικές αρχαίες έλληνικές πολιτείες όπληχε ο έξης νόμος: αν ο άνδρας εκώριζε τη γυναίκα του δεν μπορούσε να πάρη άλλη νεώτερη από την προηγούμενη.

Οι άραπίνες της Νέας Γουίνεας όταν είναι άνο-παντρες άπίνουν τα μαλλιά τους να κρέμονται στους ώμους. Αλλά μόλις παντρευθούν είναι υπο-χρεωμένες να τα... κόψουν ούριζα!

Οι άραπίνες της Νέας Γουίνεας όταν είναι άνο-παντρες άπίνουν τα μαλλιά τους να κρέμονται στους ώμους. Αλλά μόλις παντρευθούν είναι υπο-χρεωμένες να τα... κόψουν ούριζα!

Οι άραπίνες της Νέας Γουίνεας όταν είναι άνο-παντρες άπίνουν τα μαλλιά τους να κρέμονται στους ώμους. Αλλά μόλις παντρευθούν είναι υπο-χρεωμένες να τα... κόψουν ούριζα!

Οι άραπίνες της Νέας Γουίνεας όταν είναι άνο-παντρες άπίνουν τα μαλλιά τους να κρέμονται στους ώμους. Αλλά μόλις παντρευθούν είναι υπο-χρεωμένες να τα... κόψουν ούριζα!

Οι άραπίνες της Νέας Γουίνεας όταν είναι άνο-παντρες άπίνουν τα μαλλιά τους να κρέμονται στους ώμους. Αλλά μόλις παντρευθούν είναι υπο-χρεωμένες να τα... κόψουν ούριζα!

Οι άραπίνες της Νέας Γουίνεας όταν είναι άνο-παντρες άπίνουν τα μαλλιά τους να κρέμονται στους ώμους. Αλλά μόλις παντρευθούν είναι υπο-χρεωμένες να τα... κόψουν ούριζα!

Οι άραπίνες της Νέας Γουίνεας όταν είναι άνο-παντρες άπίνουν τα μαλλιά τους να κρέμονται στους ώμους. Αλλά μόλις παντρευθούν είναι υπο-χρεωμένες να τα... κόψουν ούριζα!

Οι άραπίνες της Νέας Γουίνεας όταν είναι άνο-παντρες άπίνουν τα μαλλιά τους να κρέμονται στους ώμους. Αλλά μόλις παντρευθούν είναι υπο-χρεωμένες να τα... κόψουν ούριζα!

Οι άραπίνες της Νέας Γουίνεας όταν είναι άνο-παντρες άπίνουν τα μαλλιά τους να κρέμονται στους ώμους. Αλλά μόλις παντρευθούν είναι υπο-χρεωμένες να τα... κόψουν ούριζα!

Οι άραπίνες της Νέας Γουίνεας όταν είναι άνο-παντρες άπίνουν τα μαλλιά τους να κρέμονται στους ώμους. Αλλά μόλις παντρευθούν είναι υπο-χρεωμένες να τα... κόψουν ούριζα!

Οι άραπίνες της Νέας Γουίνεας όταν είναι άνο-παντρες άπίνουν τα μαλλιά τους να κρέμονται στους ώμους. Αλλά μόλις παντρευθούν είναι υπο-χρεωμένες να τα... κόψουν ούριζα!

Οι άραπίνες της Νέας Γουίνεας όταν είναι άνο-παντρες άπίνουν τα μαλλιά τους να κρέμονται στους ώμους. Αλλά μόλις παντρευθούν είναι υπο-χρεωμένες να τα... κόψουν ούριζα!

Οι άραπίνες της Νέας Γουίνεας όταν είναι άνο-παντρες άπίνουν τα μαλλιά τους να κρέμονται στους ώμους. Αλλά μόλις παντρευθούν είναι υπο-χρεωμένες να τα... κόψουν ούριζα!

Οι άραπίνες της Νέας Γουίνεας όταν είναι άνο-παντρες άπίνουν τα μαλλιά τους να κρέμονται στους ώμους. Αλλά μόλις παντρευθούν είναι υπο-χρεωμένες να τα... κόψουν ούριζα!

ΜΥΣΤΗΕΡΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΓΕΡΠΙΕΤΕΙΩΝ

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΑ

ΤΟ ΣΗΜΑΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

23ον

Επιμέρωσε τέλος, η δέ-κατη από της άποδρά-σεώς μου ήμερα.

Η τρικυμία εξακολου-ούσε.

Φάνταζε λίγο ψωμί, σούσαμε τη δίμα μας με λίγο νερό και είχα-με το νου μας στο πάλι για να μη μάς το παρασούη ο άνεμος.

Έξαφνα άκουσα τον Τούγα να φωνάζει:

— Ένα πλοίο!... Ένα καράδι, άφέντη!

Γύρισα συγκινημένος προς το μέρος που έδειχνε και διέκρινα πραγματικά ένα πλοίο, το οποίο έρχόταν προς το μέρος μας.

Οί θεοί του Τούγα είχαν κάνει το θαύμα τους!

Το πλοίο δεν άργησε να μάς πλησιάσει. Εύτυχως, μάς είχαν δια-κρίνει μέσα στην τρικυμία. Μας διπλάρωσαν και μάς παρέλασαν, χωρίς εύτυχως να μάς ωστήσουν και πολλά πράγματα.

Ο Τούγας έκανε σαν τρελλός απ' τη χαρά του.

Το πλοίο αυτό μετέφερε από τη Σιγναπορή στην Τέδεδα ένα με-γάλο κορσάκι Μωαμεθανών προσ-κυντών.

Η συντροφιά με το πλήθος α-τό των προσκυντών δεν ήταν για μάς καθόλου δυσάρεστη. Οί άνα-θοί Μωαμεθανοί μάς σερβιρίσαν με καλωσύνη. Κι' ο καπετάνιος του πλοίου είχε το προτέρημα να μην είναι καθόλου περίεργος άνθρωπος.

Μάντεψε άραγε τι μάς συνέβαινε κι' από που έρχόμαστε; Δεν το ξέ-ρων. Η άλήθεια είναι ωστόσο ότι δεν μάς ένόηλανε με περιττές έ-ρωτήσεις.

Αντιθέτως μάς έδωσαν τρώφια και καπνό και μερίμνησε να περάσουμε καλά τις ήμερες που μείνουμε στο πλοίο του.

Η χαρά μας γιατί ήμαστε πιά έλευθεροί ήταν άπείρηστη. Ο Τούγας χαϊρόταν π' άφισε το νι-στό και κα' θέλεπε καινούργια μέρι, πολιτείες και ανθρώπους κι' έγω εύχαριστούσα το Θεό γιατί άκουσε τις ήκασις μου και με βο-ήθησε ν' άποχτήσω την έλευθερία μου.

Συλλογιζόμουν την κατάπληξη του διοικητού και των αξιωματι-κών του νησιού όταν θ' ανακάλυ-ψαν τη δραπέτευσι μου και θα βρή-καν το πτώμα του Άφναγιού φύλα-κα με θρυμματισμένο το κρανίο.

Θα έρευνήσαν παντού για να με βρουν. Θα στείλανε άποσπασμα-τα να ψάξουν στη ζούγκλα. Φανταζό-μουν την άγνοια των συντρόφων μου, αλλά και τη χαρά τους όταν βεβαιώθηκαν ότι είχα ξεφύγει άρι-στικά. Σκεπτόμουν με πόση ανυ-πομονή θα περίμεναν πάλι εί-δησεις μου, πως θα λαχταρούσαν να τρέξω να τους έλευθερώσω κι' αυτούς για να χαρούν το θησαυ-ρό μου.

Ναί, κύριοι μου, είχα την από-φαση να κρατήσω το λόγο μου, να τηρήσω αυτάρη τον όρκο μου. Θα φρονόμουν σαν τίμιος άνθρωπος αν δεν με πιδάνα, κύριε Σέρλοκ Χόλμς. Αυστηρώς το σχέδιό μου ναύνησε. Θα πεθάνω πιά στη φυ-λακή και μάτια θα με περιμέ-νουν οι καλοί μου Σίχχοι να πάω να τους έλευθερώσω.

Αποδέσχεσθiκαμε με τον Τούγα στη Τέδεδα, άφοι εύχαρίστησα τον πλοίαρχο για την καλωσύνη που-είδε σ' όλο το διάστημα του τα-ξειδίου.

Τα χρώματα που είχα έπάνω μου ήσαν έλατιστα. Κι' όμως έπρεπε να συνεχίσουμε το ταξείδι μας και να φτάσουμε στο Λονδίνο, τα-ξείδι μεγάλο, για το οποίο χρειά-ζονταν πολλά χρήματα.

Θα σάς κοροάω χωρίς λόγο αν καθόμουν να σας διηγηθώ τις πε-ριπέτειές μας, με κάθε λεπτομέ-ρεια, όσο με άρεσει στην Άνα-...

γλία. Τα τί τοαθήσατε ο Θεός το ξέρει. Αναγκαζόμαστε να δου-λεύουμε σκληρά για να οικονομή-σουμε λίγα χρήματα, να πελοπο-ρούμε άδρες δολάφρες, να κοιμώ-μεθα με άδειαν το στομάχι.

Στην περίστασι αυτή ο Τούγας, ο σκληρός και θρηιδώης Άνδαμ-νιος, ο δολοφόνος του Σόλτο, ύ-πηρε για μένα άνεκτήμια συν-τροφείο, μου φέθηκε μ' έξαιρετική άφοσίωση. Είχε καλή καρδιά ο μι-κρός αυτός διάβολος...

Ο καιρός περνούσε ώστόσο. Ά-νυπομονούσα να φτάσω στην Άγ-γλία, μα το πράγμα, όπως σάς είπα, δεν ήταν καθόλου εύκολο. Δεν έννοούσα ώστόσο να παρατι-θώ το σκόπο μου. Ήταν τόση η έπιθυμία μου να έκδικηθώ ώστε συχνά έβλεπα στον ύπνο μου το Σόλτο και τον έπνιγα στα όνειρά μου!...

Επ' τέλος φτάσαμε στην Άγ-γλία προ τεσσάρων ημερών έτών. Δεν περιγράφεται η χαρά μου ό-ταν πάτησα το πόδι μου στο Λον-δίνο. Ο Τούγας ήξερε σκεδόν το μυστικό μου και ήταν πρόθυμος να με βοηθήσει με κάθε τρόπο. Βυτιά-ζοντες και τη ζωή του άκούω πως χάνει μου Παρ' όλα τα βάσανα και τις περιπέτειες του ταξιδιού-μας δεν είχε πετάξει τα σστατικά του όλα.

Τι σοφ χρειάζονται τα βέλη στον πολιτισμένο κόσμο που βρι-σκόμαστε; τον ρωτούσα συχνά.

Αυτός κουνούσε το κεφάλι του και μου άποκρινόταν:

— Θα χρειαστούν κάποτε, άφέν-τη. Δεν ξέρει κανείς τι μπορεί να συμβεί.

Αντιμετωπίζεις κανείς έναν κίνδυνο μ' ένα καλό πιστόλι Τού-γα.

— Μ' ένα πιστόλι... ναί, βέ-βαια. Μα το πιστόλι βροντάει, ά-φέντη, ενώ τα δηλητηριώδη βέ-λη στέλνουν έναν άνθρωπο στον Άδη, χωρίς τον παραμικρό θό-ρυβο.

Αν ήξερα πως θα χρησιμοποι-ούσε ο Άνδαμνίος μου τα βέλη του θα του τα είχα πετάξει. Δυ-στυχώς δεν ήμουν να προλάβω το κακό. Όχι, είνε γραφτό από τη Μοίρα να γίνη, θα γίνη όπω-ς όποτε.

Η πρώτη μου δουλειά μόλις έφτασα στο Λονδίνο ήταν να άνα-καλύψω το σπίτι στο οποίο είχε έγκατασταθi ο Σόλτο και να εξα-κριβώσω κατόπιν αν είχε το θη-καρικό του ταμιατόρη.

Η κατοικία του ταμιατόρη ή-ταν πρώτη δουλειά έγινε. Έπρεπε τό-ρα να εξακριβώσω τι είχε απο-γίνει ο θησαυρός κι' αυτό δεν ήταν και τόσο εύκολο. Έπρεπε, με κάθε τρόπο να πιάσω σγέσις με κάποιον άπ' τους άνθρώπους, που σγελιζόντουσαν με το Σόλτο. Δύσκολη δουλειά βέβαια. Καί δ-μως το πέτυχα κι' αυτό. Δεν σάς άναφέρω το όνομα του προσώπου, για το οποίο μιλάω, γιατί δεν θέ-λω να πάρω στο λαϊκό μου ένα φτωχό άνθρωπο.

Αρχίσα άμέσως να ψαρεύω τον άνθρωπό μου και μ' την πί-στι μου, δεν πήγε χαμένος ο κό-πος μου, γιατί πολύ γρήγορα σγελιζόντο τις πληροφορίες που μου χρειάζοντουσαν. Βεβαιώθηκε λοιπόν, με μεγάλη μου χαρά, ότι ο θησαυρός έβρισκόταν στο Λον-...

τοδ Σόλτο, ότι δεν τον είχε που-λήσει.

Αρχίσα πλέον να έλπιζω ότι θα θα πείθονταν καλά...

Θα έπαιρνα τον κλεμένο θησαυ-ρό, θα τιμωρούσα τον κλέφτη και όλο το ταμιατόρη και θα έτρεχα να έλευθερώσω τους συντρόφους μου που σάπιζαν στη φυλακή. Για να γίνουν όλα αυτά όμως έπρεπε να πετύχω μία συνάντησι με το Σόλτο. Να μπό σπύτι του και να φανερωθώ έαφικά μπροστά του...

Για να το πετύχω αυτό κατέφυ-γα σε γίλιες δυο πονηριές. Έκα-να γίλια δυο σγέσις, μα δεν κα-τώρθωσα ώστόσο τίποτε. Ο ά-θλιος Σόλτο ύποπτευσαν όκόμα και τον ίσκιό του και δεν έμωτι-ζε άπ' το σπίτι του. Είχε πάρει συγχρόνως ένα σωρό προφυλάξεις. Εκτός από τους γιουσι του και τον έπιστάτη, είχε προσλάβει μία φύλακα και και δυο έξ έπαγγελ-ματος παλαιστάς.

Όπως σάς είπα όμως είχα πε-τύχει τον άνθρωπό που με πλη-ροφόρησε για κάθε τι που συνέ-βαινε στο σπίτι. Και μ'ία μέρα ο άνθρωπος αυτός με πληροφόρησε ότι ο Σόλτο βρισκόταν στα τελευ-ταία του. Μ' έπιασε τότε άπει-ρη γρηπτή λύσσα. Δεν ήθελα να έξωφω. Είχα όρκισθi να τον σκο-τώσω με τα ίδια μου τα χέρια.

Έξαλλος άπ' την όργη μου έ-τρεξα σπίτι του. Πήδησα στον κι-πο και πλησίασα σιγά-σιγά στο παράθυρο του δωματίου του έτοι-μοθάνατου. Πόσο βιαζόμουν δεν μπορώ να σάς το περιγράψω. Θά ήμουν ο δυστυχέστερος των άν-θρώπων, αν με προλάβαινε ο θά-νατος. Έγώ, έγω έπρεπε να σκο-τώσω τον άχρείο αυτό.

Κρυφούκταξα στο δωμάτιο και είδα το Σόλτο έσπλωμένο στο κρεβάτι του. Πλάι του έσπεκαν οι δυο γιουσι του. Τους έβινα, χω-ρίς άλλο, τις τελευταίες του ό-δηγιες...

Μόλις τον άντίκρυσα ανέθηκε το αίμα στο κεφάλι μου. Ήμουν ι-κανός να τα βάλω με τους γιουσις του και μ' όλο το προσωπικό του σπιτιού κι' έτοιμάσθηκε να σπά-σω το τζάμι και να όρμησω στο δωμάτιο. Την ίδια στιγμή όμως συνέβη κάτι άπρόσδοτο. Ο Σόλτο γύρισε τυχαίως τα βόλα μάτια του στο παράθυρο. Με είδε... Και ήταν τόσος ο τρόμος του, ώστε ξεφύγησε άμέσως.

Αυτό με συγκράτησε. Ήταν άρ-γα πλέον. Ο θάνατος με είχε προ-λάβει. Τό να μείνω περισσότερο έξω από το παράθυρο θα ήταν τρέλλα. Έσπευσα λοιπόν να φύ-γω όπως είχα έρθει...

— Με τη βοήθεια τίνος; ρώτη-...

σε απότομα ο Σέρλος Χόλμς.

Ο Ίωνάθαν Σμώλλ γέλασε έι-ρωνικά.

Κύριε Χόλμς, έπρε, είσαστε τετραπέρατος άνθρωπος, μη ήπα-τε όμως να με τυλίξετε. Δεν θα σάς πω τ' όνομα του προσώπου, που με βοήθησε. Αυτό θα ήταν έτιμια εκ μέρους μου, μία έτιμια χωρίς λόγο.

— Καλά, Σμώλλ, συνέχισε τη διήγησή σου.

— Κατασκευασμένος γύρισα σπίτι μου. Η λύπη μου ήταν με-γάλη. Ο Σόλτο μου είχε ξεφύγει. Έμεινε όμως ο θησαυρός. Πως θα τον εύρισκα και πως θα τον έ-παιρνα πίσω; Ποθ βρισκόταν; Εί-χε πιά άραγε το μυστικό του ο Σόλ-το στους γιουσις του; Έπρεπε να μη χάσω καιρό. Και την ίδια νύ-κτα έαναπηγα στο σπίτι. Πήδησα στον κήπο και μπήκα στο νεκρικό δωμάτιο σε μία ώρα που ήταν έντελώς έρημο. Οι γιουσι του Σόλ-το είχαν άποσυρθi, για ν' άνα-παυθούν λίγο. Μπορούσα συνεπώς να κάω τη δουλειά μου με την ή-συχία μου...

Στάθηκα για μία στιγμή πάνω από το νεκρό και τον κύτταξα με μίσος.

— Ο Θεός θα σε τιμωρήσει, ά-θλιε, φανέρωσα, για το κακό που μου έκανες!

Αρχίσα κατόπιν να έρευνά πά-ντο μήπως εύρω το κιβώτιό με τα πολύτιμα πετράδια ή, κανένα έγ-γραφο που να μπορούσε να με δια-φωτίσει για το μέρος που ήταν κρυμμένος ο θησαυρός. Μάταια δ-μως έκαμα τα πάντα άνω-κάτω. Δεν βρήκα τίποτε, ούτε το παρα-μικρό σγελτικό σημάδι...

Φαντάζεστε συνεπώς τι παροφύ-σμος λύσσα και μανίας με είχε πιάσει. Λίγο ακόμα και θα όρ-μούσα έναντιόν του νεκρού. Θα τον έριχνα κάτω και θα τον ποδοπα-τούσα.</

'Ο χασάπης των Έβραίων

Ένας παράφρων δήμιος των Ναζιδων

Στο τέλειο και υπέροχο τρένο αγρόκτημα του 'Ιουλιού Στραίχερ, του 'Χασάπη των Έβραίων, που βρίσκεται στα περίχωρα της ίδιας τεράστιας πατρίδας του, της Νυρεμβέργης, έχουν εγκατασταθεί 150 περίπου Έβραίοι, πολλοί, αγόρια και κορίτσια. Έχουν έρθει απ' τη Βαρσοβία, απ' τη Λιθουανία, απ' τη Λεττονία... Είναι όρφανα, γιατί οι γονείς τους έχουν θανατωθεί, κατά διαταγήν του Στραίχερ απ' τα όργανά του. Έργάζονται με ζήλο, χρησιμοποιώντας τα τελευταία μηχανήματα και εργαλεία του κτήματος, για να γίνουν αριστοί και σύγχρονοι καλλιεργητές και να εγκατασταθούν αργότερα στην Παλαιστίνη, όπου θα αναπτυχθούν τη ζωή τους, που πληγώθηκε βαθιά απ' το αδιόριστο μίσος ενός μισοτρόλλου...

Γεμίζουν με τα χαράματα τραγούδια τους το κτήμα, το σπίτι, τους σταύλους που θερμαίνονται με ηλεκτρισμό. Έχουν αποκτήσει την αγάπη όλων των ζώων και των παλιών υπηρετών του αγρόκτηματος. Για να περάσουν την ώρα τους, ξετραγουδούν εδώ κι εκεί φύλλα του περιφημού εικονογραφημένου περιοδικού του Στραίχερ «Ντέρ Στόρμερ» και διαβάθνουν τα χαρακτηριστικά αντιεβραϊκά άρθρα, που σταλάζουν το δηλητήριο του μίσους στην ψυχή του γερμανικού λαού.

Λίγοι Ναζιδες ήταν τόσο φανατικοί εναντίον των Έβραίων, όσο ο Στραίχερ. Πριν από 20 χρόνια, είχαν βρεθεί μία μέρα δολοφονημένοι δυο νεαροί Έβραίοι της Νυρεμβέργης. Ο δράστης είχε συλληφθεί. Άλλα ο Στραίχερ με τη νοσηρή και γόνιμη φαντασία του, έπεισε να κυκλοφορήσει ένα έντυπο, με το οποίο κατηγορούσε για το διπλό έγκλημα την εβραϊκή κοινότητα, κι απαιτούσε να πληρωθεί με το αίμα όλων των Έβραίων της πόλεως. Μοιράζε ο ίδιος στους δρόμους αυτό το έντυπο, ως ότου τον έπιασε η αστυνομία — δεν ήταν ακόμη Γκεσταπώ. Μία λατρινή εξέταση απέδειξε ότι έπαιξε από έλαφοι παραόλησι κι από διανοητική διατάραξη. Τον έκριναν λοιπόν άκατάλληλο και τον απέλυσαν, χωρίς να τον τιμωρήσουν.

Από τότε, συνέχισε την αντιεβραϊκή προπαγάνδα του, ως την ημέρα που γνώρισε στο Μόναχο μερικούς ύποπτους τύπους: τα πρώτα μέλη του ναζιστικού κόμματος. Έλαβε μέρος στην κίνηση του κόμματος και φυλακίστηκε αργότερα στο φρούριο Λάντσπεργκ, μαζί με άλλους εξέχοντες Ναζιδες.

Το έντυπο του είχε εξελιχθεί σιγά-σιγά σε περιοδικό, με αρκετή κυκλοφορία. Όλο το περιεχόμενο χτυπούσε τους Έβραίους, τους κατηγορούσε για τα χειρότερα εγκλήματα, τους παρουσιάζε ως απειλητικούς για όλα τα καλά της ανθρωπότητας. Το έμελλε να του, δίπλα στον τίτλο του, έλεγαν: «Οι Έβραίοι είναι η πληγή μας». Βεβαίως ότι ο Ρούδελφ, ο Τζάρτσιλ κι ο Στάλιν ήταν Έβραίοι, ή τουλάχιστον τυχρά όργανα των Έβραίων. Κι οι χοντροκέφαλοι άναγνώστες του πίστευαν σ' αυτήν την προπαγάνδα, που ήταν το βεβηκό συμπέρασμα των αβυσσικών φυλετικών θεωριών του Χίτλερ και του Ρόζμπεργκ και που άπευθυνόταν στα κατώτερα ένστικτα του δήλου.

Ο Χίτλερ είχε απόλυτη αν-

τα τον εαυτό του ως... Ο παρασπότη των Έβραίων Τώρα δικάζεται στη Νυρεμβέργη. Δεν παύει να διαβεβαιώνει με δάκρυα στα μάτια, ότι είναι άθώος, ότι δεν σκότωσε ποτέ κανένα, ότι θα είναι αδικία φοβερά αν καταδικασθεί. Όταν ωστόσο του υπενθυμίζουν τους παληούς άθλους του, κάνει πως δεν ακούει... Ένα απ' τα μεγαλύτερα παράπονα του είναι ότι ο κούρεας των φυλακών του ξυρίζει μόνο το πρόσωπο, κι όχι και το κεφάλι. Πού το διατηρούσε άλλοτε άτριχο και λευό σαν γουλί...

Οι διαφορές των δύο φύλων

Είπε πολλές και ούλικές οι διαφορές που παρουσιάζουν τα δύο φύλα στο σώμα και στην ψυχή. Έξαρτε π. χ. ότι το αίμα του άνδρα περιέχει λιγότερο νερό, και περισσότερο έρυθρά αιμοσφαίρια, ό- τε ο άνδρας έχει μεγαλύτερη αναπνευστική ικανότητα, ότι ο σφυγμός της γυναίκας είναι ταχύτερος... Μολονότι εξάλλου η γυναίκα έχει μεγαλύτερο στομάχι και χωνεύει γρηγορότερα, τρώει λιγότερο απ' τον άνδρα. Έχει επίσης στρογγυλότερο το κεφάλι της και μακρύτερο το δεύτερο δάχτυλο του ποδιού της. Τα δόντια της είναι πυκνότερα. Έχει δέστερη την αίσθηση της όσμης και της γεύσεως. Το αναπνευστικό σύστημα της Ισορροπίας είναι πιο ανεπτυγμένο στον άνδρα. Οι τυφλοί κι οι κουφοί είναι περισσότερο στο ανδρικό φύλο. Το τραύμα συναντάται 8 ή 9 φορές συχνότερα στους άνδρες παρά στις γυναίκες, οι οποίες γενικά μιλούν πιο άγιστα και αναπτύσσουν έντονα πλουσιότερο λεξιλόγιο.

Χαμένοι στην «Πράσινη Κόλαση»

Είς αναζήτησιν του συνταγματάρχου Φέουσετ

Μία είδησις απίστευτη κι όμως αληθινή, πρὸς να καταλήψει όλους εκείνους που παρακολουθούν μ' ενδιαφέρον τα δράσι των εξερευνητών στις άγνωστες ακρόν γωνίες του πλανήτη μας: Δυό εξερευνητικές ομάδες, άριστα διαπαιγμένες κι έφο- διαζόμενες από αεροπλάνα με άελεξίπτερα, κατάφεραν να εισχωρήσουν στην πιο άπρόσιτη περιφέρεια του Μάττο Γκρόσο της Βραζιλίας. Η μία απ' αυτές μάλιστα επέστρεψε κι' όλας, διαφεύγοντας έτσι μία κοινή βραζιλιανή έκφραση, που λέει ότι «κάνει δεν ζαναγουρίζε απ' τη χώρα του Σινγκού».

Είπε άδύνατον να φαντασθεί κανείς τις δυσκολίες και τους κινδύνους που παρουσιάζει μία εξερευνητική του Μάττο Γκρόσο, στην καρδιά της Βραζιλίας. Έκείνος που θα εισχωρήσει σ' αυτή την «Πράσινη Κόλαση», απομονώνεται πιά απ' τον υπόλοιπο κόσμο. Η ζωή του απειλείται κάθε στιγμή απ' τα θηρία, τα δηλητηριώδη φείδια και έντομα και τους άγριους Ιθαγενείς.

Πρό 20 ετών, ξεκίνησε γι' αυτή την εξερεύνηση ο Άγγλος συνταγματάρχης Φέουσετ, μαζί με το γιό του Τζακ και το σύντροφό του Ρά- λφ Ρίμμελ. Από τότε, χάθηκαν τα ίχνη τους. Δώδεκα άλλες εξερευνητικές αποστολές τους άναζήτησαν άργότερα στο Μάττο-Γκρόσο. Πολλές απ' αυτές δεν ξαναγύρισαν πιά. Κι' όσοι γύρισαν, έδωσαν τις πιο περίεργες κι' αντιφατικές πληροφορίες.

Ο Φέουσετ είχε ακολουθήσει τον Ρίο Σινγκού, παραπόταμο του Άμαζονίου γνωστό με το όνομα «Ποταμός του Θανάτου». Άναζήτησε τη θρυλική Χρυσή Πόλη του Μανόα, κέντρον ενός πανάρχαιου και χαμένου πολιτισμού. Είχε χρηματοδοτηθεί απ' την Άγγλική Γεωγραφική Έταιρεία, για ν' αποδείξει τη θεωρία του ότι ο βιβλικός Κή- νος της Έδεμ βρισκόταν στο Μάττο-Γκρόσο! Ο διαδοξέας για την τύχη του υπήρξαν, όπως είπαμε, πολλές και ποικίλες. Άλλοι είπαν ότι άνεκάλυψε το χαμένο πολιτισμό κι' ότι έμεινε τόσο ένδοξος και άκατο, ώστε εγκαταστάθηκε πιά μόνιμα στη Χρυσή Πόλη της Ζούγκλας, έφ' όσον μάλιστα είχε δηλώσει άλλοτε ότι δεν τον εύχα- ριστούσε καθόλου η ζωή στην Άγγλία. Άλλοι πάλι υπεστήριξαν ότι είχε αιχμαλωτισθεί από Ιθαγενείς 'Ινδιάνους, που τον είχαν ανακηρύξει βασιλιά και θεό τους. Ο τουνιστάρχης Ντάι- οτ, άρχηγος μιας απ' τις αποστολές που έφθασαν για τον Φέουσετ, βεβαίωσε ότι τον σκότωσαν

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του σημερινού τεύχους

Λέξεις προς όλες τις κατευθύνσεις
1 - 2) ΣΙΩΠΗ. 2 - 3) ΗΛΟΝΗ. 3 - 4) ΗΛΕΙΑ. 4 - 5) ΑΚΡΙΣ. 5 - 6) ΣΥΡΙΑ. 6 - 7) ΑΜΑΞΙ. 7 - 8) ΙΑΡΟΣ. 8 - 1) ΣΕΛΙΣ.
ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ
1) ΣΥΡΜΑ. 2) ΗΡΕΜΑ. 3) ΗΜΕΡΑ. 4) ΑΧΥΡΑ. 5) ΣΟΦΙΑ. 6) ΑΡΩΜΑ. 7) ΙΩΝΙΑ. 8) ΣΠΙΘΑ.

Πώς δεν πέφτουν;

Η Γη και οι άλλοι πλανήτες όφελουν τη σωτηρία τους από μεγάλη ταχύτητα τους. Αυτά εξουδετερώνουν την έλξη του 'Ηλιου και τους κρατεί μακριά του.

Νέες λέξεις

1) ΕΞ + ΥΠΙΝΟΣ = ΕΞΥΠΝΟΣ. 2) Λ + Ε- ΠΤΑ = ΛΕΠΤΑ. 3) ΤΡΙΑ + ΙΝΑ = ΤΡΙΑΙΝΑ. 4) ΔΥΟ + ΝΗΘΟΣ = ΔΙΟΝΥΣΟΣ. 5) ΕΝ + ΤΥΠΟΣ = ΕΝΤΥΠΟΣ. 6) ΕΞ + ΟΔΟΣ = ΕΞΟΔΟΣ. 7) ΕΝ + ΗΜΕΡΟΣ = ΕΝΗΜΕΡΟΣ. 8) ΘΑ + ΤΡΙΑ = ΘΑΤΡΙΑ. 9) ΕΞ + ΟΡΙΑ = ΕΞΟΡΙΑ. 10) ΕΞ + ΑΨΙΣ = ΕΞΑΨΙΣ. 11) ΑΠ + ΟΚΤΩ = ΑΠΟΚΤΩ. 12) ΕΞ + ΟΥΣΙΑ = ΕΞΟΥΣΙΑ.

Η δέ ιστορική πόλις είναι η ΤΡΟΙΑ.

Τα κουνέλια

Ήσαν πέντε.

Διανομή κατ' οίκον

Ο δρόμος που θ' ακολουθήσει ο κτηνο- τρόφος είναι ο εξής: 1 - 2 - 11 - 16 (γά- λα) - 12 - 10 - 6 - 14 (αυγά) - 13 - 15 - 8 - 5 (βούτυρο) και 7 - 4 - 3 - 9 (τυρί), επιστρέφοντας κατοπιν το σπίτι του.

Είπε περίεργο;

Όχι, γιατί και τις δύο φορές η διαδρο- μή έγινε στο ίδιο χρονικό διάστημα. Μία ώρα και 20 λεπτά είναι το ίδιο με 80 λεπτά.

Ποιό είναι το έτος;

Έφ' όσον στις 15 θεβρουαρίου και στις 14 Μαρτίου ήταν ημέρα Γέμμη, ο θε- βρουαίος είχε 29 ημέρες. Άρα το έτος ήταν δίσεκτο. Άφου είναι δέ ένα απ' τα τελευταία πέντε χρόνια, πρόκειται για το 1944.

Οι Ιθαγενείς τον 'Ι- ούλιο του 1925. Άλλος είπε ότι ο Φέουσετ πέθανε το Νοέμβριο του 1927 στο νοσοκομείο των δυο νοσοκόμων που έφθασαν στην περιοχή. Άλλος πάλι έλεγε, ότι ο Φέουσετ πέθανε το 1934, ότι είχε αποδεκτική στοιχεία που έπειθαν ότι ο Φέουσετ ζούσε ακόμη. Τέλος, η κ. Φέουσετ είπε, το 1939: «Τις ημέρες της πανοσιάνου, έρχομαι σ' τηλεπαθητική επικοινωνία μαζί του. Μπορώ να οδε βεβαίωω ότι ασχολείται μ' ένα οπουδείο ε- πιστημονικό έργο μέσα στην Ζούγκλα».

Λίγο μετά το ταξίδι του Φέουσετ, τον Αύγου- στο του 1927, χάθηκε επίσης στο Μάττο Γκρό- σο ο νέος Άμερικανός πιλότος Πάουλ Ρέντφερν, που έκανε μία αεροπορική πτήση 4,600 μιλίων, απ' τη 'Ηνωμ. Πολιτείες ως το Ρίο - 'Ιανέρι, χω- ρίς ενδιάμεσο σταθμό. Το πλήρωμα ενός νορβη- γικού πλοίου τον είχε ιδεί για τελευταία φορά σ' απόσταση 165 μιλίων απ' τις ακτές της Βε- νεζουέλας. Άργότερα, το 1935 ένας εξερευνη- τής βεβαίωσε ότι τον βρήκε να ζή μαζί μ' ένα μάγο μιας ινδικής φυλής της 'Ολλανδικής Γουί- νας. Το ίδιο έτος, άλλος δήλωσε ότι τον είχε συναντήσει στη βόρειο Βραζιλία, αιχμαλώτο μιας φυλής Ιθαγενών. Τέλος, βρέθηκε ένας σκε- λός, που άνεγνωρίσθη από μερικούς ότι ήταν του Ρέντφερν. Όπωσδήποτε, το μυστήριο Ρέντ- φερν μένει πάντοτε σκοτεινό, όπως και του Φέουσετ.

Οι δυό αποστολές, για τις οποίες μιλήσαμε στην αρχή, άναζήτησαν κυρίως τα ίχνη του Άγ- γλου συνταγματάρχου. Μία νεαρή 'Ινδιάνη, που είχε ξεφύγει απ' τη φυλή των Γκαϊάνας, είπε στον άρχηγό της μιας αποστολής ότι οι άγριοι αυτοί είχαν μαζί τους 22 λευκούς σιχαλωτούς — πιθανώτατα μέλη της ομάδας Φέουσετ και των άλλων χαμένων εξερευνητικών αποστολών.

Οι σχετικές ήμερες ήταν απ' αυτές που Ιθα- γενείς του Μάττο Γκρόσο είναι οι Γκαϊάνας και οι Καρβίνας. Έπειτα έρχονται οι Σαβάντες, φοβεροί «κεφαλοκυνήγοι». Πιο άγριοι άκόμη είναι οι Γκαϊάπες, οι λεγόμενοι «διάβολοι της Ζούγ- κλας», που στολίζουν το σώμα τους με σιγνή- τισμούς καυμώντας με πυρωμένο σίδερο. Ο- λοι όμως αυτοί οι Ιθαγενείς τρέμουν τους Γκου- αϊκούρους, που σκοτώνουν τα θύματά τους με δηλητηριασμένα βέλη μήκους 2 μέτρων, και που έχουν επονομασθεί απ' τις άλλες φυλές «Οι τρομεροί 'Ινδιάνοι». Σ' αυτών την περιφέρεια βρίσκεται τώρα η αποστολή που άναζητεί τον Φέουσετ.

Η ζωή όφείλεται στην ΤΥΧΗ!

Ανατρέπεται η θεωρία του Ντάρβιν

Μ' όλο που έχουν περάσει έκαστο χρό- νιο από την εποχή που ο Ντάρβιν διε- τύπωσε την περίφημη θεωρία του για την εξέλιξη των ειδών, η επιστήμη δεν είχε κατορθώσει να την κλονίσει. Έως προχθές ακόμη. Για όλους τους επιστή- μονες, η επιδείσι των ατόμων όσο και των ειδών ήταν αποτέλεσμα μιας φυσι- κής επιλογής, που βάδιζε παράλληλα με τις κλιματολογικές συνθήκες αυτής ή εκείνης της ώριμης περιοχής. Άλλά, πριν από λίγο καιρό, ένας Γάλλος επιστήμονας, ο καθηγητής Κουε- νό διέτυπωσε μία αντίθετη θεωρία και ύποστηριξε ότι η ζωή όφείλεται απο- κλειστικά σ' έναν τύχη και ότι η φυσι- κή επιλογή είναι στην πραγματικό- τητα μία κενή λέξη ή όπωσδήποτε ότι ο ρόλος της είναι έπουσιώδης και ποτέ άποφασιστικός.

Αν κατ'έξοχο γύρω μας, λέει σ' ένα πρόσφατο άρθρο του, θα μείνωμε κατάπληκτοι έμπρος στον τεράστιο ά- ριθμό σπερμάτων νέας ζωής, που πα- ραγονται από τα άτομα των γνωστών μας ειδών, τόσο στο ζωικό, όσο και στο φυτικό βασίλειο. Ο πρσίονος βάτραχος γεννάει κάθε χρόνο 10.000 αυγά, ο κυπρίνος 800.000, το στρείδι περισσό- τερα από 20 εκατομμύρια, τα όρχεο- είδη σπορρίλινον πενήντα περίπου εκα- τομμύρια σπερμάτια, ένας είδος μήκη- τος που είναι γνωστός με το όνομα «Λυ- κόπεδρον» έπτά δισεκατομμύρια σπέρμα- τια κτλ. Άφου όμως ο αριθμός των βάτρα- χων, των κυπρίνων, των στρειδιών, των όρχεοειδών ή των μυκήτων «Λυκόπε- δον» δεν σφάνει από τον ένα χρόνο στον άλλον, πρέπει να συμπεράνωμε ότι παρεμβαίνει μία μοχλκή έξολοθρευσις. Αυτήν την έξολοθρευσις, ο Ντάρβιν την έρμήνευσε με τη θεωρία του της φυσι- κής επιλογής. Τα άτομα ενός και του αυτού είδους, μ' όλο που έχουν τις ίδιες ικανότητες για να ζήσουν, παρου- σιάζουν διαφορές, ίσχυρες ή άσθενείς, όρατες ή άόρατες, τόσο στη σύσταση του μηχανισμού των, όσο και στη λει- τουργία του. Στον άγώνα, λοιπόν, για την ύπαρξη, εκείνα που παρουσιάζουν τις πιο ευνοϊκές παραλλαγές έχουν με- γαλύτερες πιθανότητες να διατηρηθούν, ενώ εκείνα που παρουσιάζουν τις πιο δυσμενείς παραλλαγές έχουν τις με- γαλύτερες πιθανότητες να έξολοθρευθούν.

Έτσι, για το Ντάρβιν, η ζωή και ο θάνατος κόνουν καθένας από τη δική του πλευρά ένα είδος επιλογής. Η ζωή διαλέγει τα πιο ικανά για να ζήσουν άτομα, ενώ όλα τα άλλα περιέρχον- ται στην κυριαρχία του θανάτου.

Άλλά, λέγει ο Κουενό, η πείρα δεν επιβεβαιώνει αυτή τη θεωρία. Άς πάρ- ωμε για παράδειγμα τους βάτραχους, που είναι εύκολο να εξακριβώσωμε ότι ο αριθμός τους παραμένει αίσθητά ο ίδιος σ' μια άρισμένη περιοχή. Ένα ζευγάρι βάτραχων παράγει, λοιπόν, κά-

ΔΙΤΣ

Χύμα

Αρώματα Κορώνες

Κρέμες Pond's Ave- ρικής και λυγικά

ΧΡΥΣΙΚΟ ΠΑΛΟΣ

στο φθινόπωρο και για

σε χρόνο 10.000 αυγά, ποζγια που συ- νεχίζεται επί πέντε περίπου χρόνια. Στο διάστημα αυτό το ζευγάρι των βάτρα- χων μας δημιουργεί πιθανότητες ζωής για 50.000 άτομα. Και όμως απ' αυ- τά τα 50.000 άτομα θα έπιχθούν δύο μόνον, που θα πάρουν τη θέση του άρ- χικού ζευγαριού, όταν αυτό εξαφανί- σθι.

Η επιδείσι δεν όφείλεται σε κα- νένα πλεονέκτημα άνατομικό ή φυσιολο- γικό, όπως θα μπορούσαμε να φαντα- σθοίμε. Το αντίθετο είναι, μάλιστα, ά- ληθινό. Γιατί το φαινόμενο βάτραχων άναπάρων και τερατομόρφων είναι συνη- θέστατο στη φύσι. Και αυτό το φαινόμε- νο αποκλείει κάθε έννοια επιλογής, για- τί οι επιζώντες έκπρόσωποι του είδους δεν είναι ούτε οι ισχυρότεροι, ούτε οι χαρακτηριστικότεροι. Το ίδιο συμβεί- νει και σε όλα τα άλλα είδη τόσο του φυτικού, όσο και του ζωικού βασιλείου. Ο Άνθρωπος επίσης δεν ξεφεύγει απ' αυτόν τον κανόνα.

Κατά τον καθηγητή Κουενό, ο ρόλος της φυσικής επιλογής περιορίζεται μό- νο στη διατήρηση του μέσου τύπου ενός ώριμης είδους και έξοσκεταται κυριο- τата κατά τα πρώτα στάδια της ζωής των ατόμων, όπως συμβαίνει π. χ. στον άνθρωπο με τους άθροους θανάτους της παιδικής ηλικίας. Άλλ' από και και πέρα κυριαρχεί άπόλυτα η τυφή τύχη με όλες τις ιδιοτροπίες και τα κατοί- ταια της, που μάταια θα προσπαθοί- σαι να τα άντιληφθοίμε ή να τα έξηνησοίμε.

Το πλήθος των εξαφανιζόμενων ά- τώμων ενός είδους, παρατηρεί, δεν δια- φέρει καθόλου από τα σπάνια άτομα του ίδιου είδους που έπιζούν. Ο συνα- γωνισμός για την ύπαρξη δεν μπορεί να παραβληθεί με ένα άληθικό μάτε ή μία μονομαχία, όπου θριαυτεύει ο ισχυρό- τερος, αλλά μ' ένα σιδηροδομικό δυ- στύχημα ή μία σύγκρουση μάχη, όπου είναι καθαρό ζήτημα τύχης αν θα βγύ- κανείς ζωντανός ή θα σκοτωθεί.

Αεροπλάνα που προσγειώ- νονται σ'ε μια κλωστή

Κατά την διάρκεια του πολέμου, οι Άμερικανοί τεχνικοί βρέθηκαν στην ά- νγκη να άντιμετωπίσουν το πρόβλημα της προσγειώσεως ενός αεροπλάνου σ'ε μέση όπου το έδαφος ήταν όλοτετα ά- κατάλληλο και όπου δεν ύπήρχε καμ- μία δυνατότητα κατασκευής αεροδρομί- ου, π. χ. σ'ε έλκωδες ή δούστες περιο- χές, όπου έπιδόνοτο ποικελοχρημένες υ- νάδες. Έπειτα λοιπόν από πολλές προσπάθειες, το έλκωσαν μ' έναν τρόπο άληθινα άξιοθαύμαστο: Κατασκεύασαν ένα ιδιαίτερο τύπο έλαφρών αεροπλά- νων που μπορούν να προσγειωθούν και να άφηνεωθούν... από μία κλωστή.

Η κλωστή αυτή, που, στην πραγμα- τικότητα είναι ένα καλώδιο από άνά- λυν, τεντώνεται άνάμεσα σ'ε δυό στύ- λους, σ'ε ύψος μερικών μέτρων επάνω ά- πό το έδαφος. Το πλεονέκτημά της είναι ότι παρουσιάζει μεγάλη άντοχή και έ- λαστικότητα, έτσι που δεν ύπάρχει κίνδυνος να σπάσει εύκολα.

Από αυτήν την κλωστή κρέμεται ένα είδος άγκιτρού, που καλείται άγκίρος του Μπρόντνι και που όταν το βλέπει ένας πελάτης άρχίζει την άντύπωση μιας πελώριας άράχνης.

Το αεροπλάνο έχει μία άνάλογη συ- σκευή στο επάνω μέρος του και όταν θέλει να προσγειωθεί πιάνεται απ' αυ- τό το άγκιτρο, που το κάνει να κυ- λή πάνω στο καλώδιο, φυσικά, στο άναμεταξύ, ο πιλότος έλαττώνει στο- έλάχιστο την ταχύτητά του.

Το καλώδιο μπορεί να μετατοπισθεί πάνω στους δυό στύλους, έτσι που είναι εύκολο να κατασκευάσουν έπειτα το αε- ροπλάνο ως το έδαφος. Φορτώνουν τότε σ' αυτό τους τραυματίες ή ξεφορτώ- νουν τα τρόφιμα ή τα πολεμοφόδια που μεταφέρει.

Η άπογειώσις που γίνεται με τον ίδιο τρόπο, Το άναβάλλουν και πάλι στο καλώδιο και, στην κατάλληλη στιγμή, άποσπάζει από το άγκιτρο και άρχι- ζει την πτήση του.

Χρήσις του τρόπου αυτού της προ- σγειώσεως και άπογειώσεως είναι σ'ε με- γάλη κλίμακα κατά τις έπιχειρήσεις στην 'Ισοθμία, όπου οι Άμερικανοί δεν διέθεταν κανένα αεροδρόμιο, ενώ, από το άλλο μέρος, έπρεπε να προσφορο- ται τα στρατεύματα που βρισκόνταν εκεί και να μεταφέρουν τους τραυμα- τιστές.

Με τον τρόπο που άναφέραμε, ένα ει- δικό αεροπλάνο μπορεί έπίσης να προσ- γευθεί και επάνω σ'ε ένα άπείλητο.

Ο άγγελος της εύτυχίας

Τα φύτα σβύναν ένα, ένα και τα κορίτσια του μοδιτροδικού έφευγαν γελαστά, χορούμενα. Κινού- νε να φύγει τελευταία. Μία φωνή τη σταματάει: —Έλατε κύριο, λιγάκι νωρίτερα, κυρία Έλένη, να προφτάσωμε τα φορέματα του χορού.

Ψιθύρισε ένα «ναί», χαμήλωσε το κεφάλι και βγή- κε στο έρημο δρομάκι. Πάντα ακολουθούσαν άργα, παν- τα έρχόντουσαν πολύ πρωί, μα τι μπορούσε να κά- νη άφου έπρεπε να συντηρήθι, να ζήσει; Να ζήσει! Αυτή η λέξη την τάρανε, της θόλωνε τη σκέψη κάθε φορά που τη συλλογιζόνταν. Κι' ό- μως κάθε βράδυ φεύγοντας από την οδό Έρμου για να πάει στην οδό Σολωμού, όπου είχε νοικιά- σει μία καμαρούλα κοντά σ'ε μία οικογένεια, κάθε βράδυ μέσα στο μυαλό της τριγυρίζαν βρασιλιτικές οι θύμψεις του παρελθόντος.

Πρό δέκα ετών ήταν η κυρία Έλένη Πετρίδου, του μεγαλεμπόρου Πατρών. Σήμερα ήταν μία πρε- μίον σ'ε ένα μοδιτροδικό. Δέκα χρόνια τώρα κυ- λούσε η ζωή της μέσα στον πόνο και την άπογοή- τευσι.

Ήταν ώραία. Ήταν κι' αυτή εύτυχισμένη άλλοτε, όπως τόσες άλλες φίλες της. Είχε έναν άντρα που τον έλάτρευε κι' έν' αγοράκι δέκα χρόνων που την πλημμυριζε εύτυχία.

Και ζαφνικά τάχασε όλα, όλα.

Δέκα χρόνια πέρασαν από το βράδυ εκείνο. Ο άνδρας της την περιέμενε στο σαλονάκι ως πού να ντυθεί για να πάνε σ'ε κάποιο χορό. Ζαφνικά κά- ποιος του τηλεφώνησε για μία επείγουσα δουλειά του, κι' έφυγε για να ζαναγουρίσει σ'ε μισή ώρα.

Όταν γύρισε όμως τη βρήκε ακόμα γούθη στην κάμαρά της. Κι' εξαφανι μπόιόντας μία στιγμή στο μπάνιο βρήκε εκεί έναν άγνωστο.

Ο άγνωστος έκείνος έφευγε και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι. Κι' όταν ο άνδρας της της ζήτησε έ- ξηγήσεις αυτή δεν μπορούσε να του έξηγησει πως βρισκόταν ένας άγνωστος σπίτι και τι ζητούσε.

—Πες μου την αλήθεια, της φώναξε άγρια. —Δεν έζω... Δεν καταλαβαίνω τίποτε, σου τ' όρκίζομαι, του άπάντησε.

Ούτε τα κλάματα της, ούτε τα παρακάλια της να την πιστέψι δεν ώφέλησαν. Έκείνος πήρε άμέσως την άπόφασί του κι' έφυγε από το σπίτι για να την άναγκάσει να φύγει κι' αυτή. Η Έλένη έμεινε σπίτι να όταν της πήρε και το παιδί, τότε πιά άπελπί- στηκε κι' έφυγε για την Άθήνα.

Δεν μπορούσε πιά να ύποφέρει την κακολογία του κόσμου που τη θεωρούσε ένοχη.

Υπόφερε πολύ τον πρώτο καιρό. Όλομόναχη σ'ε μία μεγάλη πόλη, δίχως φίλους και δίχως γνωστούς, έπρεπε σ'ε μία καθημερινή άγωνία που της έφαιγγε και της μάτωνε την καρδιά. Δεν ήξερε πως να βγά- λει το στήθος της ντροπής από πάνω της, πως να κανονισθι το μέλλον της. Τέλος πήρε μίαν άπό- φασι. Δεν ύπάρχε άλλη λύσις. Έπρεπε να ξεχάσει τα περασμένα και να δουλέψι για να ζήσει. Ηξερε ράθυμ, μήπως έργατρία σ'ε ένα κατόστημα ως πού έφθασε σιγά-σιγά να γίνει πρεμιέρα σ'ε ένα καλό μοδιτροδικό.

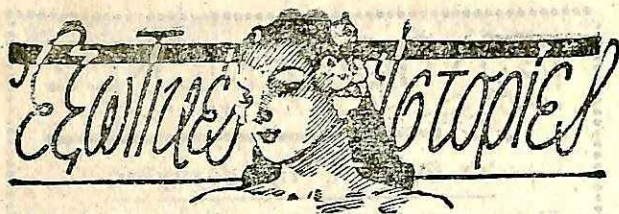
Κι' όσο συλλογιζόταν πως είχε άνδρα που τον έλάτρευε κι' ένα παιδί που θα ήταν τώρα είκοσι χρόνων, της έρχόταν να τρελλάθι, να πεθάνι. Άλλοίμονο, κανείς ούτε ο άνδρας της, ούτε το παιδί της θα πίστευαν ποτέ πως ήταν εθώα!...

Όταν έφθασε στο σπίτι της αυτό το βράδυ της είπαν πως ένας κύριος την περιέμενε στην κάμαρά της. Δεν είχε δημιουργηθεί καμιά νέα γνωριμία. Ποιος λοιπόν είχε το θάρρος να μη στην κάμαρά της; Άνοιξε άνησυχία την πόρτα κι' ένας νέος έ- τρεξε ζαφνικά, την άγκάλιασε κι' άρχισε να τη σιλά. Θέλασε να έλευθερωθι από τα χέρια του, ό- ταν την άκούσε να της ψιθυρίζει: —Μπέρα, ενώ είμαι ο Νάσος σου, το παιδί σου, δεν με άναγνωρίζεις;

Η άμοιρη μπέρα λιποθύμησε. Όταν συνήλθε κι' άνοιξε τα μάτια της άκούσε το παιδί της να της ψιθυρίζει λυγικά κοντά σ'ε αυτή: —Μπέρα, πρὸς να σ'ε πάρω... Μ' έστειλε ο μπα- μπακι να σ'ε ρωτήσω αν θα τον συναντήσω. Υπό- φερε κι' αυτός τόσο πολύ!... Χθες μόλις έμισε την αλήθεια και μ' έστειλε άμέσως να σ'ε βρω. Ο άνδρας που βρισκόταν στο δωμάτιο ήταν ένας φίλος της έδελφής του και είχε ρέθι γι' αυτή. Του έλεγε κι' ήταν τόσο κακιά, που το κράτησε δέκα χρόνια τώρα μυστικό για να σ'ε τυσανήθι. Μπέρα, πες μου, θα τον συναντήσω τον υπαυτά που σ'ε έκανε τόσο πολύ να πονέσω; Θα ζαναγουρίσω κοντά μας;

Κλαίγοντας πονεμένη άγκάλιασε το παιδί της, τον άγγελο αυτό της εύτυχίας της, κι' άρχισε να τον γεμίζει φιλία.

—Ναι, παιδί μου, του ψιθύρισε, ναι θά'ω... Σας άνοπω τόσο και τους δυό... Άς ξεχάσωμε για πάντα τα περασμένα, αγόρι μου!...

ΧΑΜΙΝΑ, Η ΣΚΛΗΡΟΚΑΡΔΗ ΤΣΕΡΚΕΖΑ

Ο Σουλτάνος της Νετζέντ Τατζεντίν-Μοχαμέτ είχε απομείνει εκκοσμημένος κι' η μιλιτιά είχε κοπή στο στόμα του, καθώς αντίκρουσε το αιθέριο πλάσμα, που είχε προσβάλει εκείνη τη στιγμή μέσα από τα ήρεμα νερά του Ράκκο και που προχωρούσε τώρα ολόγυμνο πάνω στην όχθη.

Ήταν η μικρή Τσερκέζα Χαμίνα, με την ασυνήριτη όμορφιά και τη σκληρή σαν το γρανίτη καρδιά.

Πόσοι ως τώρα δεν είχαν προσπαθήσει να την συγκινήσουν με την αγάπη, τα πλούτη και τη δύναμή τους! 'Αλλ' η Χαμίνα περιφρονούσε τον έρωτα που της πρόσφεραν και ποδοπατούσε τις καρδιές των ανθρώπων.

Ο Τατζεντίν-Μοχαμέτ, όταν συνήλθε από την καταπληξία του, πλησίασε τη νέα και με φωνή γεμάτη τρυφερότητα την προσκάλεσε να τον ακολουθήσει στο παλάτι του.

— Όχι, απάντησε η Χαμίνα, που περνούσε εκείνη τη στιγμή ένα λεπτό σάβι γύρω από το πέτοχο κορμί της. Δεν θέλω να γίνω σκιά σου.

— Θά είσαι η βασίλισσα και η σουλτάνα μου, είπε ο Τατζεντίν-Μοχαμέτ, με φωνή που έτρεπε από τη συγκίνηση.

Και τις απαρτίβησε τα πλούτη του και της μίλησε για τη δύναμή του και της περιέγραψε τις χώρες και τους λαούς του.

— Όλα αυτά θά είναι δικά σου, είπε.

— Και δεν θά τα μοιράζωμαι με κανένα άλλον; ρώτησε η Χαμίνα.

— Με κανένα.

— Τότε σκότωσε τις σαράντα γυναίκες που έχεις μέσα στο χαρέμι σου. 'Αν το κάμης αυτό, θά σε ακολουθήσω.

Ο σουλτάνος Τατζεντίν-Μοχαμέτ αναστήριξε από το κεφάλι ως τα νύχια.

— Πώς μπορείς να το ζητάς αυτό; Έκαμε.

Η Χαμίνα τότε κούτταξε με τα μεγάλα δόξαμα μάτια της, που ήταν χωμένα βαθειά μέσα στις κόγχες τους κι' είχαν μία λάμψη σαν του φρεσκοβαμμένου ατσάλου.

— 'Ισως έχεις δίκιο, είπε. Επειτα από μικρή σιωπή. Καταλάβαινε ότι τις αγαπάς άκομψ. 'Εγώ όμως δεν μπορώ

να μοιρασθώ την αγάπη σου με κανένα άλλον.

— Ζήτησέ μου, ό,τι άλλο θέλεις, φώναξε ο σουλτάνος. Τους θησαυρούς μου, τα παλάτια μου, τ' αμέτρητα κοπιάδια μου...

— Όχι, όχι! απάντησε η Χαμίνα. Δεν θέλω ν' ακούσω τίποτε, αφού αρνήθηκες να εκτελέσεις την πρώτη χάρη, που σου ζήτησα.

— Ζήτησέ μου, ό,τι άλλο θέλεις! Ξαναείπε ο σουλτάνος.

— Και θά το κάμης;

— Ναί.

— Κι' αν ακόμη πρόκειται για τις γυναίκες σου;

— Τό όρκειζομαι.

— Τότε, δώσε εντολή να τις φυλάξουν και τις σαράντα. 'Ετσι, τουλάχιστον, θά μπορώ να είμαι ήσυχη.

Ο σουλτάνος έσκυψε το κεφάλι και, γυρίζοντας σ' έναν από τους ακόλουθους του, που ψιθύρισε κάτι με βραχνή φωνή.

— Θά γίνη το θέλημά σου, είπε έπειτα δυνατά στη Χαμίνα.

Η μικρή Τσερκέζα ακολούθησε τότε το σουλτάνο στο παλάτι του.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε.

Στο άναμεταξύ, η Χαμίνα είχε αποκτήσει ένα κοριτσάκι, τη Χόφρα, που ήταν όχι λιγότερο όμορφη από τη μητέρα της. Είχε όμως μιαν άγγελική έκφραση κι' η καρδιά της ήταν ευαίσθητη σαν του μικρού περιστεριού.

Η Χαμίνα την έχθρευε από και τη μισούσε γι' αυτό, ενώ, αντίθετα ο πατέρας της, ο σουλτάνος Τατζεντίν-Μοχαμέτ, την ελάτρευε και τη γέμιζε με περιποιήσεις και δώρα.

— 'Ετσι, η Χόφρα μεγάλωνε άναμσα στην έχθρητη της μητέρας της και την αγάπη του πατέρα της και γινόταν δολένα και περισσότερο όμορφη.

Σαν γέρας, ο σουλτάνος Τατζεντίν-Μοχαμέτ, που δεν είχε άποκτησει διάδοχο ως τότε, πήρε κοντά του ένα νεαρό φύλαρχο από το Σουλαγιλ και τον έκαμε αρχηγό του στρατού και επιτάχτη του παλατιού του. Έτσι που να τον προστατεύει από τους έχθρους του και να εξασφαλίξη την ησυχία μέσα στο κράτος του.

Ο Νασσίμ-Έλ-Μοκάντιρ

ήταν ένα νέο παλληκαρι, γεμάτο φλόγα και όρμη. Αίχμη λώτιζε τις καρδιές των ανθρώπων με την καλωσύνη του κι' έκανε τους έχθρους του να τρέμουν με την ανδρεία του. Οι στρατιώτες του τον ελάτρευαν και τ' όνομά του έγινε γρήγορα γνωστό ως τις πιο μακρινές γωνιές του βασιλείου της Νετζέντ.

Η Χαμίνα δεν είχε ιδίη με καλό μάτι τη δύναμη αυτή του νέου και στην αρχή τον μισούσε με όλη της την καρδιά κι' όλο προσπαθούσε να τον συκοφαντήσει στο σουλτάνο, λέγοντάς του πως θά του έπαιρνε την εξουσία από τα χέρια του, για να τον κόψει να τον μισήσει κι' αυτός και να τον αφαιρέσει την ευνοία του.

Μά ο σουλτάνος δεν πίστευε στα λόγια της, γιατί από ποτέ, αφού αρνήθηκες να εκτελέσεις την πρώτη χάρη, που σου ζήτησα.

Στο τέλος κι' η ίδια η σουλτάνα νικήθηκε από τη γοητεία του Νασσίμ κι' όπως η καρδιά της δεν ήξερε συμβιβασμούς τον αγάπησε με όλη δυνάμει του είχε πριν μισήσει.

Τρελλάειναι πέρασαν τότε από το μυαλό της. 'Εχοντας την αγάπη του Νασσίμ, θά γινόταν κι' αυτή παντοδύναμη κι' ίσως μία μέρα θά μπορούσε να εκδινήσει το σουλτάνο, για να βάλη στη θέση του τον αγαπημένο της...

— 'Αλλ' όλες οι προσπάθειές της για να συγκινήσει το νέο, δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα.

Η καρδιά της χαϊνόταν αλύγιστη κι' η Χαμίνα υπέφερε πολύ γι' αυτό.

Μά, συνθημαμένη όπως ήταν να παρακολουθή με τους έμπιστους της τα πάντα μέσα στο σαράνι, δεν άργησε να καταλάβη, γιατί ο Νασσίμ την αποστρεφόταν τόσο πολύ.

Ο νέος αγαπούσε. Κι' εκείνη που αγαπούσε ήταν η Χόφρα, η κόρη της. Πολλές φορές θά βράδαισε ο ίδιος νέος περπατούσαν μέσα στον κήπο, την ώρα που η ήρεμία και η σιωπή άλωσαν μέσα στο παλάτι.

Η Χαμίνα, τυφλή από το μίσος της, έτρεξε τότε στον άνθρωπο της και του είπε όλα όσα είχε μάθει.

Μά τα λόγια της δεν συγκίνησαν το σουλτάνο.

— 'Ο 'Αλλάχ, είπε, διάδωσε μέσα στις ψυχές σκέψεις της καρδιάς μου και με πρόλαβε στις αποφάσεις μου.

Τι θέλεις να πής; ρώτησε ώρινημένη η Χαμίνα.

— Μάρτυς μου ο 'Αλλάχ, πως αν είχα ένα παιδί, δεν θά το ήθελα να είναι διαφορετικό από τον Νασσίμ-Έλ-Μοκάντιρ απάντησε ο σουλτάνος. Μέσα στην ψυχή μου τον προόριζα για διάδοχό μου. Θά του δώσω λοιπόν τη θέση του παιδιού, που μου λείπει, κάνοντάς του σύζυγο της αγαπημένης μου Χόφρας.

Η Χαμίνα έφυγε λυσσασμένη από το κακό της. Καί, βλέποντας πως ήταν αδύνατο να μεταπειθή τον Τατζεντίν-Μοχαμέτ, στράφηκε στους δυσσεβόμενους και τους έχθρους του και ώργάνωσε μια μεγάλη συνωμοσία εναντίον του σουλτάνου.

Μά η εξουσία και η ανδρεία του Νασσίμ μεταίωσαν αυτό το σχέδιο. Οι συνωμότες πλήρωσαν με τα κεφάλια τους το τόλμημά τους. 'Όσο για τη Χαμίνα, που ήταν η ψυχή αυτής της συνωμοσίας, ο σουλτάνος περιωρίσθηκε να διατάξη να την φυλάξουν.

— 'Ετσι, η σκληρή Τσερκέζα, πλήρωσε το παλιό απάνθρωπο έγκλημα της.

Αίλων καιρό άργότερα, γινόνταν στη Νετζέντ οι γάμοι της Χόφρας με τον Νασσίμ-Έλ-Μοκάντιρ, που ο σουλτάνος Τατζεντίν-Μοχαμέτ τον ανακήρυξε, μιστάς σ' όλους τους αδικούς και τους πασάδες του, διάδοχο του θρόνου του.

Ανατολίτικο Χιούμορ

Ο Χότζας έχει κεσάτια

Ο Ναστραδίν Χότζας είχε κεσάτια. Τον έδερνε η φτώχεια τον τελευταίο καιρό. Η γυναίκα του τον γκρινιάζει: — 'Αχαίρετε, αχαμάτη, κιόπλου κιόπλε (σκύλου γυιέ), δεν μπορώ να κάνω, βρέ, νισόφι πειά με σένα! 'Απ' το πρωί ως το βράδυ κάθεται ξαπλωμένος στον ήλιο και χτυπάει λινές. Δεν νταγιαντώ πια τέτοια κατόστασι. Μ' αφήνεις νηστική. Όυτε μολόχες βραστές δεν έχουμε να φάμε. Νηροπή πιά, βρέ τσιφούρη!...

Ο Χότζας αναστέναζε κι' αποκρινόνταν:

— Τι θές να σου κάμω, βρέ γυναίκα; Κι' εγώ πάθωσα λιγάκι ατζέμ πιλάφι, λίγο μουκαλεμπί, μά πού να τα βρώ; Δουλειά δεν έχω, δεν έχω γρόσι στην τσέπη μου...

— Να όρθης μία δουλειά να κάμης, βρέ τζαναμπέτη.

— Τι δουλειά να κάμω; Το περιβάλλι ξεράθηκε, το αμπέλι το ρήμαξε ο περονόσπορος!...

— Θά πεθανούμε λοιπόν της πείνας; — 'Ετσι πού πάμε, όφτιαμ μου, χωρίς άλλο, θά βρεθούμε σε λίγο στην 'Εδεμ. Κάνε λοιπόν ύπομονη γιατί εκεί το πιλάφι βρίσκεται σε ουρούς μεγάλους σαν το αντίκρυνό βουνό!

Μά η φαντιά δεν είχε κομιά διάθεσι να πεθάνη και να πάη στον Παράδεισο για να γεμίση το στομάχι της. Συνέχισε λοιπόν την ανυπόφορη γκρινιρία της κι' έφηνε κάθε μέρα — όπως λένε — το φάρι στο χέλι του άντρος της.

Είδα κι' αποείδε ο φουκαράς ο Χότζας και είπε μία μέρα στη γυναίκα του:

— Λοιπόν, όφτιαμ, αύριο θά φάμε στι-φάδι!

— Η όφτιαμ γούρλος με μάτια της. — 'Αστείεςσαι, Ναστραδίν;

— Άκου πού σου λέω...

Πραγματικά, ο Χότζας, είχε βάλει στο μάτι τα κρεμμύδια που είχε στο κελλάρι του ο γεγονός του ο Χασάν, (όσα κλάμπα τη νύχτα απ' το φεγγίτη, σολογιόταν, και θά γεμίσω ένα διακάκι κρεμμύδια, νάχωμε να τρώμε μία βδομάδα σπιθαδό... σαρακοστήσιον).

Το είχε και το έκανε. Μόλις νύχτωσε ανέθηκε στα κεραμικά του σπιτιού του Χασάν, άνοιξε το φεγγίτη και δοκίμασε να κατέβη. Παραπάτησε όμως ο δύστυχος, καταρράκωσε κάτω κι' έπεσε βαρύν ο του μουςαφίρ οντά του γειτόνα του!...

Μέ το πέσιμό του έκαμε τρομερό θόρυβο και συγχρόνως έσπασε τα πλευρά του και στραγγούλιζε το πόδι του.

Ο Χασάν ζύηνωσε απ' το κακό που έγινε, πήδησε επάνω και φώναξε στη γυναίκα του:

— Γκιούλ, σήκω γρήγορα!

— Τι είναι, Χασάν;

— Μπήκε κλέφτης στο σπίτι! 'Αναψε γρήγορα το λυχνάρι να τον πιάσουμε και να δούμε ποιος είναι.

Άκουσε ο δυστυχισμένος ο Ναστραδίν τα λόγια του Χασάν, μάντεψε τη φύβια του, κι' αναστενάζοντας του φώναξε:

— Μη βιάζεσαι, Χασάν. Με το πέσιμο πούκανα κι' άπόψε κι' αύριο εδω θά μ' έρχη!...

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ζήτημα ύπνεστρίας

Η κυρία πγαίνει σ' ένα μεσοτικό γραφείο και ζητεί ύπνεστρία.

— Θέλω, θέλω να είναι δουλεφτρα, τίμια και καθαρή.

Ο διευθυντής του γραφείου της άπαντά τότε:

— 'Αν θά θέλεις όλα αυτά κυρία μου, πρέπει να πάρεις αυτής ύπνεστρίας!

Άγγλική ψυχραιμία

Στο ξενοδοχείο:

Ο υπάλληλος: Σπικωθήτε κύριε, έπιασε πυρκαϊά στο 5.

Ο πελάτης, (ξαπλωμένος στο κρεβάτι του): Και τι άριζμό έχει το δικό μου δωμάτιο;

Ο υπάλληλος: 'Εντεκα.

Ο πελάτης: 'Ε, όταν φθάση η φωτιά στο δέκα ελδοποίησε με!

"Όταν θέλη ο Σώλτ..."

Το Μπόρλινγκτον είχε πρωτεύουσα της πολιτείας Βέρμουντ της 'Αμερικής. Και όμως αν και πρωτεύουσα κατοικείται από καμμία είκοσαριά χιλιάδες μόνον κατοίκους, τους περισσότερους εργατικούς κι' αγρότες που άσχολουν με τη δουλειά τους κι' όχι με διασκεδάσεις. Γι' αυτό και δεν υπάρχουν εκεί ούτε πολλοί ξένοι ούτε κέντρα διασκεδάσεως.

Ένα πρωινό του 'Ιανουαρίου, ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο σταμάτησε ξαφνικά στην πλατεία του Μπόρλινγκτον, κι' ένας κομποντυμένος επιβάτης με μονόκλ κατέβηκε να δει τι έπαθε η μηχανή του. Βέβαια είχε πάθει κάποια βλάβη, την οποία εκείνος δεν κατάλαβε να ανακαλύψη και γι' αυτό ζήτησε από το πλήθος που τον τριγύρισε να του υποδείξουν ένα μηχανικό ή ένα γκαράζ.

Από κάποιο μηχανικό γκαράζ έβγαλε σε λίγο ένας μηχανικός, ο οποίος, αφού εξήτασε τη μηχανή, είπε ότι κάποιο κομμάτι ξεσπίδωθηκε κι' έπρεπε, έπομένως για να το ρτίσση θά χρειαζόταν τουλάχιστον μία μέρα.

Ο κομποντυμένος κύριος με το μονόκλ, παρέδωσε στενοχωρημένος το αυτοκίνητό του στο μηχανικό και παρακάλεσε να του υποδείξουν ένα ξενοδοχείο, για να μείνη.

Ένα παιδί τον συνάδωσε στο πιο κοντινό ξενοδοχείο, όπου ο άγνωστος διηγήθηκε το άτυχημά του στον ξενοδόχο.

— 'Ετσι θά σάς δοθή η ευκαιρία να γνωρίσετε και την πόλι μας, του είπε με χαμόγελο ο ξενοδόχος. Πώς λέγεσθε παρακαλώ;

— Λόρδος Ουάλτερ Γκάρνερτ απ' το Χάιλφας της 'Αγγλίας.

— Μεγάλη μας τιμή, λόρδε μου, και πώς από δω;

— Ταξείδι άναψυχής... Περιούθειά την 'Αμερική με αυτοκίνητο. 'Αλήθεια... πώς θά περάσω τις ώρες μου; 'Εχετε κανένα κέντρο αξιο λόγου στην πόλι σας;

— Δυστυχώς, όχι... Θά φύγετε άπογοητευμένος, λόρδε μου... 'Αλλά...

Ο ξενοδόχος πήρε πάνω από το τραπέζι του μια έφημερίδα κι' έδειξε με το δάχτυλό του μία εικόνα.

— Δεν ξέρω αν έχετε άκούσει για 'γκάγκοτερς, είπε. Θά είναι πολύ ενδιαφέρον να γνωρίσετε έναν από αυτούς.

— Ένα γκάγκοτερ; Πώς;

— Σήμερα δικάζεται ένας από την συμμορία του περιήμου Σώλτ.

— Σώλτ; Τι είναι αυτός;

— Έχετε δίκιο... πού να ξέρετε σεις ποιος είναι ο Σώλτ; Πρόκειται για έναν κακούργο, άρχιγκάγκοτερ της Νέας 'Υόρκης, πανταχού παρόντα. Δουλεύει παντού. 'Η άστυνομία μας έπιασε ένα από τα μέλη της συμμορίας του, ως συνένοχο για κάποιο έγκλημα, που έγινε στο Ρότλαντ. Σκότωσαν ένα γέρο παραλή και του λήστεψαν το σπίτι.

— Και δικάζεται κι' ο Σώλτ;

— Όχι. Πού να πιαστή αυτός; Δικάζεται ο συνένοχός του αλλά δεν θά τη γλυτώση την ηλεκτρική καρέκλα.

Θά είναι ενδιαφέρον, μία που δεν έχετε δουλειά, να παρακολουθήσετε τη δίκη. Μάλιστα ο πρόεδρος του δικαστηρίου είναι φίλος μου. Θά του στελτώ ένα σημείωμα να διατάξη να σας κρατήσουν μία καλή θέσι.

— Όπως νομίζετε... Θά είναι πράγματι ενδιαφέρον.

Κι' έτσι ο Λόρδος Ουάλτερ Γκάρνερτ έπιασε από μιση ώρα έπαιρνε τιμητική θέσι κοντά στον πρόεδρο.

Μάρτυρας υπερασπίσεως δεν παρίστατο κανείς. Ο συνήγορος του κατηγορουμένου Ρήπελ, είπε ότι έπρεπε να πη, αλλά ο κατηγορούμενος δεν θά έσώζετο, έφ' όσον δεν απέδειξε εκείνο που ύποστηριζε: ότι δηλαδή δεν ήταν συνένοχος του γκάγκοτερ Σώλτ, κι' ότι την ημέρα που έγινε το έγκλημα στο Ρότλαντ δεν βρισκόταν σ' αυτή την πόλι.

Ο δημόσιος κατηγορός ζήτησε την είς θάνατον καταδίκη του κατηγορουμένου.

— Τι έχετε να προσθέσετε κατηγορούμενε; ρώτησε ο πρόεδρος.

— Ότι δεν είμαι ένοχος, φώναξε έκείνος. Ότι είμαι άθώος, ότι δεν γνωρίζω αυτόν τον γκάγκοτερ Σώλτ. Ότι την ημέρα που έγινε το έγκλημα, έγώ βρισκόμουν στο Νιούπορτ, όπου δούλευα ως άχθοφόρος.

— Τιποτ' άλλο έχει να προσθέσει; — 'Επαναλαμβάνω ότι είμαι άθώος. Λέγοντας τα τελευταία λόγια πήγε να καθήση στο έδωλό, όταν η ματιά του σταμάτησε κάπου. Κούταξε περίεργα το Λόρδο και ξαφνικά φώναξε:

— Σώθηκα! Σώθηκα! Ο Θεός είναι παντοδύναμος, δεν μ' άφησε να χαθώ!

— Τι συμβαίνει; τον ρώτησε ο Πρόεδρος.

— Ρώτησε τον κύριο εκείνον πού κάθεται δίπλα σας... δεν με γνωρίζετε;

Ο Πρόεδρος γύρισε και κούταξε το Λόρδο Ουάλτερ Γκάρνερτ, ο οποίος στερέωνε το μονόκλ στο μύτι του.

— Τον γνωρίζετε, Λόρδε μου, τον κατηγορούμενο; ρώτησε.

— Όχι, απάντησε ο Λόρδος κατηγορηματικά.

Μά ο κατηγορούμενος έπέμεινε:

— Στις 15 Δεκεμβρίου, φώναξε, πού λέτε πως έγινε αυτό το έγκλημα στο Ρότλαντ, έγώ δεν βρισκόμουν στο Νιούπορτ; Ο κύριος το έφερε καλά αυτό.

— Δεν σας θυμάμαι! έπεε ο Λόρδος με κάποιο άποροπασμό.

— Δεν θυμάστεσθε πού κουβάλησα τις άποσκευές σας από το πλοίο στο ξενοδοχείο;

— Βέβαια, κάποιος κουβάλησε τις άποσκευές μου.

— Μία κτρινη βάλισα, μία κατελ-λιέρα, ένα μπαστούνι...

— Μάλιστα, άκριβώς, αλλά...

— Φορούσατε ένα γκρι κοστούμι και γκέτες...

— Άκριβώς, αλλά...

— Δεν θυμάστε, πού σας παρακάλεσα να με στελέτετε στα κτηματά σας στην 'Αγγλία, για να ζήσω μία πιο άνετη ζωή;

— Και μού δώσατε μία κάρτα σας... έπέμεινε ο κατηγορούμενος.

— Πράγματι έδωσα ένα έπισκεπτήριο μου.

— Και κουβεντιάζαμε στο δρόμο. Και σας διηγήθηκα το έπεισόδιο των άνδρα-καρυχείων που έσπασα το κεφάλι μου...

— Και μού δείξατε την οδλή...

— Άκριβώς.

Και ο κατηγορούμενος Ρήπελ έδειξε τους ένόρκους το κεφάλι του, όπου πράγματι υπήρχε μία οδλή.

— Πράγματι, πράγματι, τώρα θυμάμαι, φώναξε ο Λόρδος, Κράτσα μάστα το δνομά σας στο σημειωματάριο μου...

Ο Λόρδος φάγκηκε. Έθγαλε ένα σημειωματάριο, το ξεφύλλισε και το παρέδωσε στον πρόεδρο.

— Στην ήμερομηνία 15 Δεκεμβρίου, του σημειωματρίου του Λόρδου Ουάλτερ Γκάρνερτ βρισκονται γραμμένα τα έξης, έπεε ο πρόεδρος. Και διάβαζε:

— 'Αχθοφόρος Τζών Ρήπελ, άναθη φυσιολογία, να βοηθή να τον προσλάβω στα κτηματά μου στο Χάιλφας.

— Δόξα σοι ο Θεός! φώναξε ο κατηγορούμενος. Ο Θεός είναι φιλεύσπλαχνος κανένα δεν αφήνει να χαθή, όταν είναι άθώος...

— 'Επειτα από την καταπληκτική αυτή σύμπτωση ο Ρήπελ άθωώθηκε.

Στο δέκατο πέμπτο χιλιόμετρο από το Μπόρλινγκτον στο Μοντπλιερ υπάρχει ένα τεράστιο δέντρο.

Το μέρος έχει είναι έρημικό και ήσυχο.

Ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο, το αυτοκίνητο του Λόρδου Ουάλτερ Γκάρνερτ φάγκηκε να πηγαίνει στην άστυ στο φαρδύ δημόσιο δρόμο ως πού έφτασε δίπλα στο μεγάλο δέντρο και σταμάτησε. Το δέντρο είχε ο ίδιος ο Λόρδος.

Ένας άνθρωπος πού βρισκόταν ξαπλωμένος κάτω από το δέντρο και κάπνιζε με νοχέλια άνασπαράχηκε. 'Ήταν ο Ρήπελ. Κούταξε τον όδηγό του αυτοκινήτου και φώνησε:

— 'Ε, Σώλτ, καλά θά κατάφερες. Όλοι σε πέρασαν για σωστό Λόρδο στο δικαστήριο. Άλγο αν άργούσε θά την πάθαινα.

— Άμα δώση το λόγο του ο 'Αρχηγός όλα είναι εν τάξει απάντησε ο Ψευτολόρδος. 'Ανέβα γρήγορα στο αμάξι κι' άλλαξε κοστούμι, γιατί τα παιδιά μας περιμένουν στα σύνορα να περάσουμε στον Καναδά.

Ο Ρήπελ έπήδησε χωρίς να χάση καιρό στο αυτοκίνητο κάθισε καμαρώνοντας πάλι στο μεγαλύτερο γκάγκοτερ της 'Αμερικής, το διάσημο Σώλτ και τράβηξαν άμέσως για τα σύνορα.

ΟΥ'ΑΛΙΑΜ ΖΟΒΙΤΤ

Το ήλιόκαυμα

Στο προηγούμενο σημείωμα μου, σάς έγραφα για τις προφυλάξεις πού πρέπει να παίρνετε τώρα την άνοιξη και κατά το θέρος, τόσο κατά τις πρώινες έξοδους από τα σπήτια σας, όσο και κατά τις έξοδους και τα θαλάσσια λουτρά, για να προλαμβάνατε κι' εξουδετερώνετε όλα τα δυσάρεστα για την όμορφη σας άποτελέσματα εκ της επιδράσεως των ήλιακών ακτίνων. Μιλήσαμε ακόμη για τα πρόχειρα κι' άλλα θεραπευτικά μέσα εναντίον του έλαφρου ήλιόκαυματος.

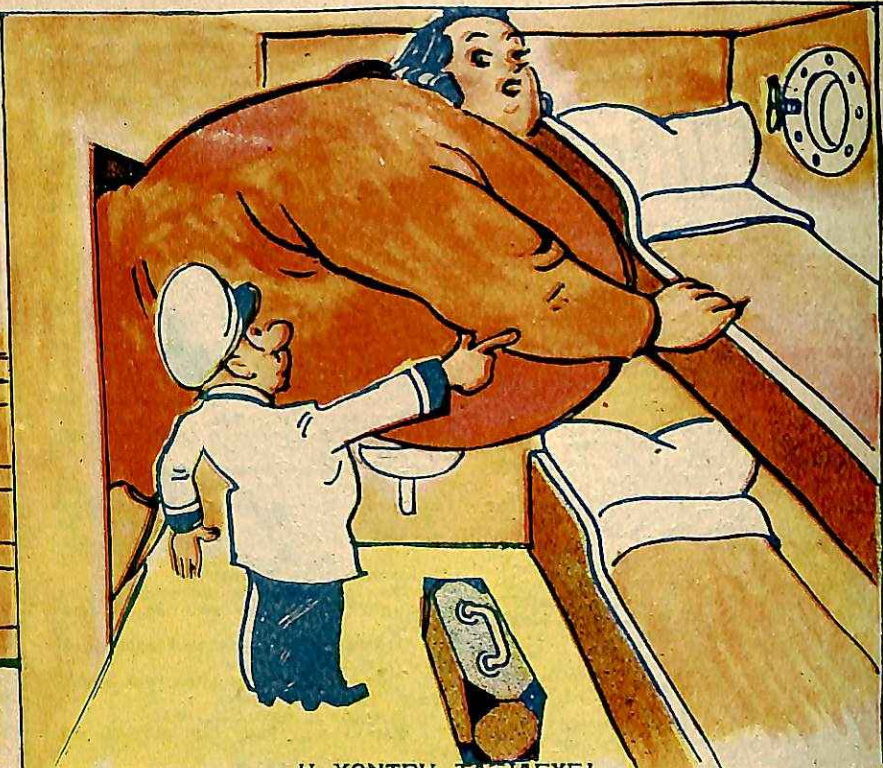
Αν παρ' όλα τα μέτρα αυτά, πού περιεγράψαμε λεπτομερώς στο προηγούμενο, εξακολουθούν οι κόκκινες λειχννοειδείς πλάκες του προσώπου και το τούσιμο οδυνηρότε άλλοις μέρους του σώματος (ώμοπλάτη, μπράτσα, ντεκολτέ κτλ.) μεταχειρισθώτε το έξης μίγμα: Κτυπάτε καλά ένα άσπραδι αυγού και ρίχνετε μέσα ένα τέταρτο του κουταλιού του καφέ σκόνη στυφή, ένα κουτάλι του καφέ βόρακα και λίγη κρέμα σαντινί (άνθοςλα). Τα ανακατεύετε καλά όλα μαζί κι' έπειτα έπαλείψετε το πρόσωπο ή το μέρος εκείνο του σώματος πού έποθε ήλιόκαυμα. Άμα περάσουν δυο ώρες ξεπλένετε με σέκοτο χλιαρό νερό, πούδρόντας κατόπιν μ' άφθονη πούδρα τάλκ. Το άνωτέρω μίγμα μπορείτε να το αντικαταστήσετε έπωφελώς και με την κατωτέρω πλέον εύκολη σύνθεσι: 'Ελαιόλαδο 200 γραμ. ω ντέ σό (άδωστενέρο φαρμακείου) 200 γρ.

Αν σάς έμειναν από ήλιόκαυμα ίδιες στις πλάτες και από μπράτσα ρυτίδες του δέρματος και πλατειές ούλες, τότε κάνετε μερικά λουτρά με το κατωδί φάρμακο, πού είναι εκ της πείρας μου πολύ άποτελεσματικό. Τα ίδια λουτρά είναι άποτελεσματικά ώσώαυς και για τις πλατειές ραβδώσεις και ούλες, πού παρουσιάζουν στα μπράτσα, στους γλουτούς ή στην κοιλιά πολλά άτομα, τα οποία άποτόμως άδυνάτιον ή έπαυσαν.

Ολόκληρη αυτήν την ποσότητα πού φαρμάκου, την διαλύετε καλά μέσα σε μία μπουτίλα με ζεστό νερό και κατόπιν την άδειάζετε στο λουτρό σας: σέκυλ ντέ πού ντέ 25 γρ. Άμιντόν ντέ 63 γρ. Άμιντόν ντέ μπλε 25 γρ. Πούδρα τάλκ 12 γρ. Καζέιν 3. Καρμπονάτ ντέ σουντ 6 γρ. και άρωμα λεβάντας 1 γρ.

— Σας παρακαλώ, κύριε διευθυντά, απαντήστε στον άνδρα μου. Δεν θέλει να πιστέψω ότι έχω ακόμη δουλειά στο γραφείο!...

Η ΧΟΝΤΡΗ ΤΑΣΙΔΕΥΕΙ

Ο καμαρότος: Αυτό είναι το κρεβάτι σας, κυρία μου.

Ο σκύλος: Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί έμένα με δέρνουν, όταν ναυγίζω...

ΤΟ ΜΟΝΟ ΜΕΣΟΝ ΓΙΑ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΟΥΝ

— Επί τέλους! Καταφέραμε να πείσουμε το Συμβούλιο να σου δώσει χάρη!...

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ